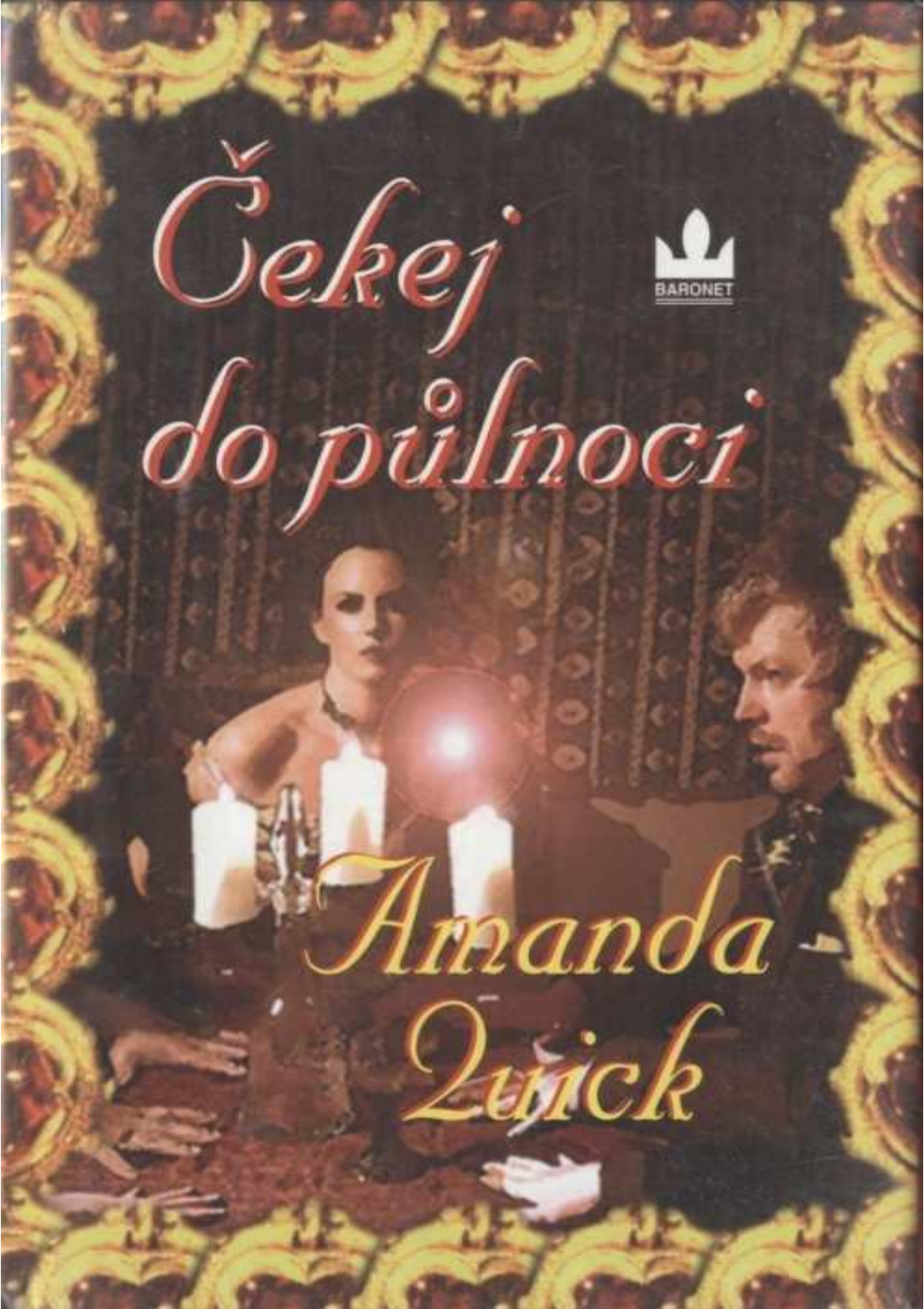
Čekej do půlnoci

BARONET

Amanda Quick

Čekej do půlnoci

Amanda Quick

Vydání první.
Copyright © 2005 Jayne A. Krentz
Published by arrangement with The Axelrod Agency.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křižíkova 16, Praha 8, www.baronet.cz v roce 2005 jako svou 1048. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu Wait Until Midnight, vydaného nakladatelstvím Penguin Group, Inc., New York v roce 2005.
Český překlad © 2005 Věnceslava Lexová.
Odpovědná redaktorka Miluše Krejčová.
Přebal a vazba © 2005 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2005 Oldřich Liška.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-825-7

Frankovi se srdcem plným lásky

Prolog

V pozdních letech vlády královny Victorie

Fascinující předvedení parapsychologických sil

Gilbert Otford

dopisovatel listu Létající reportér

Paní Fordyceová, významná autorka, nedávno předvedla vzrušující ukázku parapsychologických sil před úzkým soukromým, výhradně ženským publikem.

Přítomné dámy popsaly přesvědčivou scénu, k jejíž vypjaté dramatičnosti přispěla místnost ponořená do tmy. Paní Fordyceová seděla sama u stolu osvětleného jedinou lampou. Odtud zodpovídala četné dotazy, na jejichž základě si udělala obrázek o nejosobnějších charakterových rysech většiny přítomných. Po téhle exhibici všechny dámy dospěly k jednomyslnému názoru, Že paní Fordyceová mohla správně zodpovědět všechny jí položené otázky pouze díky svému mimořádnému daru chápání parapsychologických jevů. Překvapující přesnost jejích postřehů o lidech v sále, které viděla poprvé v životě, zanechala v přítomných obdivuhodný dojem.

Paní Fordyceovou posléze všichni zavalili žádostmi o seance a sezení. Byl také vznesen návrh, aby požádala pana Reeda, prezidenta Společnosti pro výzkum parapsychologických jevů, o dovolení složit zkoušky ve Wintersett House, sídlu ústředí Společnosti. Všechny

takové výzvy odmítla a dala jasně najevo, že s dalšími ukázkami svých schopností už končí.

Každému, kdo takové jevy studuje, je známo, že používat parapsychologické schopnosti vyvolává silný tlak na nervy, které jsou od přírody křehčí u žen než u mužů.

Pan Reed tomuto dopisovateli tvrdil, že obava o zdraví jejích nervů je pouze jeden z důvodů, proč známá odbornice váhá demonstrovat žádané ukázky. Vysvětlil, že vrozená delikátnost citů a touha po skromnosti, která je charakteristickým rysem opravdové dámy, mají za následek, že každá žena obdařená skutečnými parapsychologickými schopnostmi a jemným smyslem pro to, co se sluší, se bude vehementně bránit předvádění svého mimořádného daru při jakémkoli veřejném sezení.

1

Obličej mrtvého média pod zakrváceným svatebním závojem vypadal strašidelně.

Zaživa byla docela hezká. Dlouhé, těžké, teď pomačkané sukně tmavomodrých šatů ovíjely pěkně tvarované nohy v bílých punčochách. Železný pohrabáč, použitý k roztříštění zadní části lebky, se válel nedaleko těla.

Adam Hardesty přešel malou, šerou místnost s přáním proniknout tou neviditelnou bariérou vytvořenou oním typickým pachem a chladem smrti. Se svíčkou v ruce se naklonil nad mrtvolu.

Pod průsvitným závojem spatřil lesklý modrý náhrdelník lemující krk Elizabeth Delmontové. Stejný typ náušnic splýval z jejích uší. Na podlaze u ženiných mrtvolně bílých prstů ležely rozbité kapesní hodinky. Měly roztříštěné sklo a jejich ručičky se navždy zastavily na půlnoční hodině.

Z kapsy svých kalhot vyndal vlastní hodinky a zkontroloval čas. Dvě hodiny deset minut. Byl-li ten ukazatel času pohozený na koberci roztříštěn při divoké rvačce, jež se tady očividně odehrála, k vraždě Delmontové došlo asi před dvěma hodinami.

Pevně sešněrovaný živůtek modrých šatů zdobila smuteční brož s černou politurou. Ten šperk, úmyslně položený na ňadra mrtvé, měl zřejmě připomínat smutnou parodii úcty vzdávané při pohřbu.

Zdvihl brož a otočil ji, aby si prohlédl spodní stranu. Mihotavý plamínek svíčky osvítil malou fotografii: portrét světlovlasé ženy v bílých svatebních šatech se závojem. Dotyčná dáma nevypadala na víc než osmnáct

či devatenáct let. Cosi v tom smutném, rezignovaném výrazu jejího krásného, bezúsměvného obličeje vyvolávalo dojem, že se na manželský život netěšila. Pod sklem obrázku ležel pramínek pevně svinutých světlých vlasů.

Dlouho upřeně pozoroval ženu na fotografii ve snaze vštípit si do paměti každičkou drobnost viditelnou na tom malém obrázku. Jakmile byl hotov, opatrně znovu položil brož na přesně stejné místo na živůtku Delmontové. Policii by to mohlo posloužit jako užitečný klíč k řešení případu.

Napřímil se a zvolna se otočil, aby se rozhlédl po místnosti, kde byla Elizabeth Delmontová zabita. Celý prostor připomínal místo po divoké vichřici, která se přes ně přehnala a zanechala za sebou stopu pohromy mající ukázat, kudy vedla její cesta. Obrovský překocený stůl uprostřed místnosti odhaloval podivný mechanismus umístěný na jeho spodní části. Ten skrytý přístroj měl nepochybně napomoci tomu, aby se těžký dřevěný předmět mohl nějak dostat do vzduchu, plout a naklánět se. Důvěřiví a naivní účastníci seance považovali takovéto činnosti za znamení přítomnosti duchů.

Do jedné strany stolu, přímo pod horní deskou, byly zabudovány dvě zásuvky. Obě byly otevřené. Přistoupil blíž a zkusil jednu po druhé zastrčit. Podle očekávání jakmile se zasunuly, byly okem neviditelné.

Špičkami prstů přejel po celé hraně čtvercového stolu ve snaze najít další chytře skryté zásuvky. Žádnou nenašel.

V místnosti stálo několik neuspořádaně rozestavených židlí. Na koberci se válela všehochuť

nejrůznějších předmětů, včetně flétny, trumpety, pár zvonků a sady hudebních zvonečků.

Vedle otevřené skříně zahlédl část dalekohledu, psací tabulku a pár visacích zámků, všechno na jedné hromadě. Zvedl jeden ze zámků a ve světle svíčky si ho důkladně prohlédl. Trvalo mu sotva pár vteřin, než našel skryté pero, které by se dalo použít k otevření toho přístroje.

Vedle židle ležela mrtvolně bílá paže vypadající jako bezchybně amputovaná v lokti. Nechyběla jí krásně tvarované dlaň. Kopnul do ní špičkou boty.

Vosk, došel k závěru, dokonale zpracovaný až dolů k bílým nehtům a čarám na dlani.

Byl skeptik postrádající trpělivost se současným boomem v oblasti parapsychologického výzkumu. Přesto mu bylo jasné, že až se v novinách objeví zpráva o smrti média, rozhodně se najde dost lidí, co s chutí uvěří, že Delmontovou odstranili nebezpeční duchové, které přivolala z druhého břehu.

Pokud šlo o skandály, měl své jediné, neotřesitelné pravidlo: Do žádného se nezaplést. V případě smrti Delmontové by si rozhodně nepřál nechat se vláčet tiskem, ale teď mu připadalo nepravděpodobné, že by tomu mohl uniknout. Dalo se udělat jediné – vyhnout se uvedení svého skutečného jména v tisku.

Důkladně prohledal zbytek místnosti, v níž se konala seance. Předpokládal, že právě tady médium velice pravděpodobně ukrývalo svá tajemství. Objevil tři skrytá místa, jedno ve stěně a dvě v podlaze, ale po deníku nikde ani památky.

Když skončil, vystoupal po schodech do ložnice Elizabeth Delmontové, kde nevynechal jedinou zásuvku a jediný centimetr šatníku.

Marná námaha. Jediné, co ho zaujalo, byl tenký katalog nazvaný *Tajemství médií.* Množství nabízeného zboží zahrnovalo i umělé části těla mající simulovat tajemná zjevení, dále falešná zrcadla a jakýsi podivný vynález sestavený z drátů a kladek a schopný vytvořit představu vznášení, levitace. Firma potenciálním zákazníkům zaručovala naprostou diskrétnost při provádění všech těchto úkonů.

Seběhl dolů, kde prošel ztemnělou chodbou s úmyslem dostat se z domu dveřmi kuchyně. Udělal, co bylo v jeho silách. Nebylo možné prozkoumat každičký čtvereční centimetr domu v naději, že nalezne další tajnou přihrádku nebo skříňku.

Jak míjel zšeřelý salon, mezi všehochutí těžkého nábytku zahlédl stůl.

Vešel do místnosti, přeběhl červenočerný koberec a spěšně zotvíral všechny zásuvky stolu. Deník sice nenašel, zato z přihrádky na dopisy náhodně vytáhl arch papíru se seznamem jmen a adres. Úplně nahoře na stránce stálo včerejší datum a slova *devět hodin.* Chvíli tu stranu pročítal, než mu došlo, že se velmi pravděpodobně jedná o jména klientů přítomných na poslední seanci Elizabeth Delmontové.

Jedno jméno bylo silně podtržené. Připadalo mu vzdáleně povědomé, ale nedokázal si je zařadit. Ten fakt sám o sobě v něm vyvolal nepříjemný pocit. Měl přece vynikající paměť. Bez tohohle nadání by v minulosti nemohl existovat, v těch dávných dnech, kdy si na živobytí vydělával tím, že prodával pomluvy a tajemství jiných lidí.

Teď se pohyboval v daleko vyšších společenských kruzích, ale některé věci se nezměnily. Nikdy

nezapomněl jméno, tvář či klevetu. Paměť ho nikdy nezklamala, informace vždycky vyplula na povrch. Byl si téměř jistý, že Julia či Wilson tohle jméno kdysi vyslovili. Mělo co dělat s nějakým článkem v novinách. Ovšem ne v *Timesech,* to věděl určitě. Byl jejich věrným každodenním čtenářem.

Ta zmínka musela určitě pocházet z některých méně vážených listů. Takových, co žijí z lákavých senzací – krutých zločinů a křiklavých sexuálních skandálů, aby zvýšily prodej.

Tehdy tomu nevěnoval pozornost, protože zmíněná osoba nepatřila do relativně malého světa bohatství a vlivu, jenž byl jeho lovištěm.

Náhle sebou trhl jako zasažený elektrickým proudem. Cítil, jak se mu vzadu na krku zježily chloupky.

Paní Fordyceová, Corley Lane 22.

To jméno nezapomene.

2

Ten záhadný džentlmen měl na sobě neviditelný plášť utkaný z intrik a stínu. Při pohledu na něj, jak se v celé své výši tyčil na prahu její malé pracovny, Caroline pocítila vzrušující, trochu znervózňující chvění. Zažehl v ní pocit očekávání, zvědavosti a jakési zvláštní uvědomění si sebe sama.

Nebylo ještě ani devět ráno, a s Adamem Grovem se v životě nesetkala. Dáma, od níž se očekávalo patřičné zachovávání pravidel společenského chování, by mu nikdy nedovolila vstoupit do domu, rozhodně ne v tak časnou ranní hodinu, pomyslela si. Ale příliš úzkostlivé zachovávání takových pravidel mělo za následek velice fádní existenci. Tohle by měla vědět, protože během uplynulých tří let byla mimořádně opatrná, aby neprovedla něco, co se příčí dobrým mravům. A výsledek? Nemožně nezajímavý život tady v čísle 22 na Corley Lane.

„Prosím, přijměte místo, pane Grove."

Caroline se zvedla od stolu a šla si stoupnout před okno do zahrady, kudy do místnosti pronikaly teplé paprsky slunečného rána, takže viděla svého návštěvníka v jasnějším světle. „Má hospodyně mi oznámila, že jste se zastavil, abyste si se mnou promluvil o nějaké záležitosti, kterou prý považujete za smrtelně důležitou pro nás oba."

Ve skutečnosti to byl právě výraz *smrtelně důležitou*, co v ní okamžitě vzbudilo zájem a velelo nařídit paní Plummerové, aby uvedla Grovea do její pracovny. Ta lahoda slyšet tak zlověstně znějící slova, pomyslela si

šťastně. Celá ta věta v ní úplně vibrovala s příslibem nějaké překvapivé události.

Lidé se na Corley Lane číslo 22 nezastavili s něčím, co bylo *smrtelně důležité*, pokud nepočítala mladičkou dceru obchodníka s rybami, co minulý týden šeptem poradila paní Plummerové, aby si k tomu lososu dřív přičichla, než ho koupí, protože už byl na odpis. Dívka jí vysvětlila, že její otec vynalezl nějakou substanci mající překrýt pach tlejících ryb. Přiznala, že na sebe nechce brát odpovědnost za otrávení celé jejich domácnosti. „Stejně bych ten manévr poznala," prohlásila paní Plummerová hlasem, z něhož kapalo pohrdání.

Takového rázu tedy byly smrtelně důležité novinky v Carolinině domácnosti.

Ten dnešní ranní překvapivý návštěvník pravděpodobně záhy zjistí, že je na nesprávné adrese, a odnese si ty své důležité zprávy jinam, pomyslela si Caroline. Ale než odejde, Caroline si hodlá plně vychutnat tohle příjemné narušení své každodenní rutiny.

„Děkuji vám, že jste mě přijala bez předchozího ohlášení, paní Fordyceová," ozval se Adam Grove ode dveří.

Panebože! žasla. Jeho hlas byl tak vábivý, tichý a hluboký, a zároveň nabitý chladnou mužskou rozhodností. Znovu jí projel jakýsi našeptávající hlas. Ale tentokrát vyvolal pocit opatrnosti. Vycítila, že Grove je muž obdařený jakousi hrůzu nahánějící vůlí, byl to typ muže zvyklého dosáhnout svých cílů, a to za každou cenu.

Inspirace udeřila silou letního blesku. Adam Grove byl přesně ta osoba, po níž se celé ráno pídila. Dokonalost sama.

Rychlým pohledem přejela papír a pero ležící na jejím stole a blesklo jí hlavou, zda se může odvážit udělat si pár poznámek. Rozhodně nechtěla Grovea nějak vyděsit nebo ho přimět k příliš spěšnému odchodu. Uvědomil by si moc rychle svůj omyl a vypravil se na správnou adresu. Ona teď musí využít příležitosti a za žádnou cenu nepromarnit čas. Třeba host ani nepostřehne, že si během hovoru načrtne pár poznámek.

„Jsem přirozeně povinna vyslechnout to, co považujete za tak důležité, pane," ozvala se a přitom se nenuceně znovu posadila na židli za svým stolem.

„Nestavoval bych se u vás v tuhle hodinu, kdyby předmětem mé návštěvy nebyla tak nesmírně naléhavá záležitost," ujistil ji.

Pohodlně usazená sáhla po peru a obdařila návštěvníka povzbudivým úsměvem. „Nechcete se posadit, pane?"

„Děkuji vám."

Sledovala, jak přešel tu malou místnost a zamířil k židli, na niž mu ukázala. Jakmile se dostal do světla, všimla si jeho drahého zakázkového kabátu a kalhot. Prsty pevně sevřela pero. *Buď opatrná!* nařídila si. Tenhle muž přichází z jiného světa, mnohem nebezpečnějšího než neviditelná říše, o kterou se tolik zajímají členové Společnosti. Bylo to místo, kde bohatí a mocní vytvářeli vlastní pravidla a odrovnávali ty, jež považovali za společensky podřadné. Před třemi lety zažila hroznou zkušenost s mužem pohybujícím se v privilegovaných kruzích. Bylo to ponaučení, na něž nechtěla zapomenout, bez ohledu na to, jakým tajemným dojmem na ni tenhle pan Adam Grove zapůsobil a jak ji fascinoval.

Bedlivě ho pozorovala, ale snažila se, aby si toho nevšiml. Grove měl štíhlou, mužně vypracovanou postavu, a v jeho úsporných a ukázněných pohybech byla patrná určitá grácie. Budil dojem, že by při hrozbě nebezpečí uměl okamžitě reagovat, ale svou sílu a vůli dokázal bezpečně ovládat. Nabíjel atmosféru místnosti energií a mužskou vitalitou, kterou nebylo možné ignorovat.

V tuhle chvíli už jí bylo naprosto jasné: našla dokonalý model pro svou postavu jménem Edmund Drake.

Spěšně nadrápala *Nabíjí atmosféru mužs. vitalitou;* doufala, že se tváří asi tak lhostejně, jako by si poznamenávala, co má nakoupit.

Rozhodla se udělat si pár poznámek i o jeho stylu oblékání. Kdysi bylo elegantní a distingované, ale teď se úplně lišilo od současné pánské módy upřednostňující křiklavé kombinace puntíkovaných košil a kostkovaných kalhot.

Grove byl od hlavy k patě oblečený do té nejtmavší šedi, až na jedinou výjimku, čistě bílou košili. Košile měla volnější límec, což bylo mnohem pohodlnější než ten obvyklý tvrdý stoják. Dlouhá kravata byla dokonale uvázaná na uzel s visícími volnými konci.

Není divu, že ji stálo tolik úsilí rozhodnout, jak obléct Edmunda Drakea. Byla v pokušení navléknout ho do křiklavě pruhovaných kalhot a zářivě vzorovaných košil, na jaké si v poslední době potrpěla spousta elegantních pánů. Ale tak provokativně třpytivé oblečení se pro Edmunda vůbec nehodilo. Musel působit hrozivě a rozhodně. Puntíky, proužky a kostky by tuhle atmosféru rozhodně nevytvořily.

Aniž sklopila oči k papíru, automaticky napsala *Tmavošedé sako a kalhoty.*

Grove seděl před krbem na židli s vysokým opěradlem. „Zřejmě jsem vás vyrušil při ranní korespondenci. Ještě jednou se omlouvám.“

„To nic, pane,“ obdařila ho tím nejzářivějším úsměvem. „Jen si dělám pár poznámek, abych si připomněla několik drobných detailů, jimž musím později věnovat pozornost.“

„Chápu.“

I vlasy jejího návštěvníka přesně „pasovaly“ Edmundu Drakeovi, říkala si. Jejich téměř černou barvou na spáncích prosvítaly stříbrné nitky. Měl je nakrátko ostříhané a sčesané těsně k hlavě. Nepodlehl současnému třeštění po knírku a bradce, nicméně Caroline neunikl náznak tmavého stínu na tvrdých plochách a úhlech jeho obličeje. Poznala, že se to ráno neoholil. Zvláštní!

Oblečení a účes Edmunda Drakea nebyly tím jediným, co bylo třeba změnit, aby ta postava působila zlověstněji. Okamžitě si uvědomila, jak se mýlila, když se rozhodla představit ho jako hezkého muže. Teď jí bylo naprosto jasné, že by v jeho rysech nemělo chybět pár těch mrazivě asketických vrásek zračících se v obličeji Adama Grovea. Jistě, Drake se musí stát mužem stvořeným horkými, očišťujícími plameny drsné a temné minulosti.

Naškrábala slova *Drsné rysy.*

Z místa, kde Adam Grove seděl, nemohl přes tu umělecky vyřezávanou zadní část stolní desky rokokového stolu rozeznat, co napsala, přesto cítila, že ji pozoruje. Přestala a s roztomilým úsměvem se na něj podívala.

A okamžitě ztuhla, když spatřila, jak netrpělivost a chladná inteligence proměnily jeho oči v temně zelená zrcadla.

Velice opatrně a znovu se vztyčenou hlavou napsala slova *Oči jako smaragdy* a *Záře* v *temnotě?*

„Děláte si další poznámky, paní Fordyceová?“ Nepatrně zkřivená ústa postrádala všechny stopy formální zdvořilosti.

„Ano. Omlouvám se.“ Spěšně odložila pero.

Jak teď seděl v jasnějším světle, všimla si vrásek těžké únavy rámujících jeho ústa a vyrytých v koutcích jeho očí. A to bylo teprve ráno. Co bylo příčinou tak značného vyčerpání?

„Dal byste si šálek čaje?“ zeptala se opatrně.

Ta nabídka ho očividně překvapila. „Ne, děkuji. Nezdržím se dlouho.“

„Dobrá. Asi byste mi měl jasně vysvětlit, proč jste vlastně tady, pane.“

„Tak dobře.“ Odmlčel se, aby si zajistil její plnou pozornost. „Domnívám se, že jste znala ženu jménem Elizabeth Delmontová?“

V prvním okamžiku se zatvářila nechápavě, ale pak jí to jméno něco řeklo.

„To médium na Hamsey Street?“ vyhrkla.

„Ano.“

Zaklonila se na židli. Ze všech témat, s nimiž se mohl vytasit, tohle bylo to poslední, které by očekávala. Ač se zdálo, že celá země šílí po těch fantastických seancích, médiích a studiích pojednávajících o parapsychologických jevech, ona si prostě nedovedla představit, že by se džentlmen typu Adama Grovea mohl o takové věci vážně zajímat.

„Už jsem se s ní sešla, ano,“ odpověděla zdráhavě. „Právě včera večer jsem se spolu se svými tetami zúčastnila seance v domě paní Delmontové.“ Zaváhala. „Proč se ptáte?“

„Elizabeth Delmontová je mrtvá.“

Užasle na něj pár vteřin jen mlčky zírala. „Prosím?“

„Byla zavražděna včera v noci někdy po seanci,“ dodal až příliš klidně.

„*Zavražděna?*“ Namáhavě polkla. „Jste si naprosto jistý?“

„Sám jsem našel její tělo dneska ráno krátce po druhé hodině.“

„*Vy* jste našel její mrtvé tělo?“ Chvíli jí trvalo, než se vzpamatovala z té příšerné zvěsti. „Nechápu to.“

„Někdo jí pohrabáčem roztříštil lebku.“

Cítila, jak se jí žaludek mění v kus ledu. Uvědomila si, že její rozhodnutí přijmout nějakého mužského, co prohlásil, že objevil zavražděnou ženu, nebyl správný tah. Zvedla oči k táhlu vedle stolu. Asi by měla přivolat paní Plummerovou.

Ale když už pokradmu vztáhla ruku k té šňůře, aby dala znamení hospodyni, zjistila, že podléhá své největší neřesti, zvědavosti.

„Smím se vás zeptat, proč jste v tak pozdní hodinu šel do domu paní Delmontové?“

Hned jak jí ta slova vylétla z úst, uvědomila si, že to hrozně zpackala. Tváře jí zalil horký ruměnec. Existoval pouze jediný důvod, proč asi bohatý, očividně mužný typ jako Adam Grove navštívil Elizabeth Delmontovou ve dvě po půlnoci.

Paní Delmontová byla velice krásná žena, obdařená skvělou postavou a smyslným chováním, což evidentně

uchvátilo pana McDaniela, postaršího vdovce, jednoho z účastníků včerejší večerní seance. Médium bezpochyby podobně zapůsobilo na spoustu dalších pánů.

„Ne, paní Fordyceová, Elizabeth Delmontová nebyla mou milenkou," promluvil Adam, jako by uhádl její myšlenky. „Poznal jsem ji vlastně až včera večer. Když jsem ji našel, bylo už příliš pozdě na nějaké vzájemné představování."

„Chápu," prohlásila lehkým tónem. Konečně, všichni ji považovali za vdovu, dámu znalou světa. „Promiňte, pane Grove. Celý tenhle rozhovor nabral mimořádně podivný obrat. Neměla jsem tušení, že paní Delmontová zemřela."

„*Zavražděna* bylo slovo, které jsem použil," upozornil ji Adam a pozorně studoval její výraz. „Prohlásila jste, že se tahle konverzace neubírá cestou, jakou jste očekávala. Povězte mi, co jste si myslela o mém dnešním příchodu k vám? Jaký jsem asi měl důvod k návštěvě?"

„Upřímně řečeno, předpokládala jsem, že jste si spletl adresu," přiznala.

„Kdyby tomu tak bylo, proč jste nenařídila své hospodyni, aby ověřila, že mám to správné číslo?" vypálil s deprimující logikou.

„Přiznávám, že jsem byla zvědavá na druh zprávy, kterou mi chcete sdělit." Rozpřáhla ruce. „Víte, k nám jen zřídka přijde návštěva, co se chce s námi podělit o něco opravdu důležitého. Vlastně za celé tři roky, co tu bydlíme, si nevzpomínám ani na jednoho návštěvníka."

„Bydlíme?"

„Bydlí tady se mnou dvě tety. Teď jsou venku na své ranní zdravotní procházce. Teta Emma a teta Milly jsou

přesvědčené zastánkyně denních procházek na čerstvém vzduchu.“

Zamračil se. „Jejich jména jsem na seznamu účastníků seance nenašel. Říkáte, že vás tam včera večer doprovodily?“

Tohle se jí přestávalo líbit. Měla pocit, že ji její návštěvník vyslýchá.

„Ano,“ odpověděla opatrně. „Nechtěly, abych šla v noci sama domů. Paní Delmontová proti jejich přítomnosti nic nenamítala.“

„Proč jste na tu seanci vůbec chodila? Vážně jste věřila, že Elizabeth Delmontová dokáže komunikovat s duchy?“ Vůbec se neobtěžoval skrýt svůj pohrdavý názor na takovou hloupost.

Jeho sarkasmus ji rozčilil. Cítila, že musí svůj čin obhájit.

„Chtěla bych vám připomenout, pane,“ prohlásila značně ostrým tónem, „že spousta význačných, vzdělaných a úctyhodných lidí bere spiritismus a další parapsychologické jevy naprosto vážně.“

„Většinou jsou to pošetilci.“

„Vzniká spousta společností a klubů zabývajících se zkoumáním lidské psychiky a výzkumem toho, co tvrdí média. Pravidelně vycházejí vědecké časopisy s materiály z téhle oblasti.“ Natáhla se přes stůl a zvedla výtisk časopisu *Nový úsvit*, který jí došel právě včera. „Například tenhle. Vydává ho Společnost pro výzkum parapsychologie, a ujišťuju vás, že ty články jsou doložené důkazy.“

„Doložené nesmysly,“ odmítavě mávl rukou. „Každému logicky uvažujícímu člověku je jasné, že ti,

kdo tvrdí, že vládnou okultními silami, jsou šarlatáni a podvodníci.“

„Máte právo na svůj názor,“ odsekla. „Ale dovolte mi zdůraznit, že takový názor není známkou nezaujatého, zvídavého myšlení.“

„Jak nezaujaté je vaše myšlení, paní Fordyceová?“ ušklíbl se. „Chcete mi vážně namluvit, že ty duchařské seance, hlasy zemřelých a spiritistické klepání stolečků berete vážně?“

Napřímila se na židli. „V poslední době jsem sama podnikla menší výzkum.“

„A objevila jste nějaká média, která považujete za skutečná? Například paní Delmontovou?“

„Ne,“ přiznala dost váhavě. „Po pravdě nevěřím, že je možné spojit se s duchy.“

„To se mi ulevilo. A jsem rád, že jsem se nemýlil ve svém prvotním názoru na vaši inteligenci.“

Sjela ho ostrým pohledem. „Dovolte, abych vám připomněla, pane, že oblast výzkumu parapsychologie se rapidně rozšiřuje. V poslední době zahrnuje širokou škálu nejrůznějších jevů, ne pouze vyvolávání duchů. Třebaže nevěřím, že média dokážou komunikovat s duchy a fantomy, rozhodně nemíním zavrhovat parapsychologické síly.“

Jeho zelené oči se zúžily a vyslaly až nebezpečný pohled. „Jestliže si nemyslíte, že se média mohou spojit se světem zemřelých, proč jste se tedy včera večer zúčastnila seance u Elizabeth Delmontové?“ vypálil ostře.

Teď už vůbec nepochybovala, že ji její návštěvník vyslýchá. Znovu zalétla pohledem k táhlu zvonku.

„Není třeba volat na pomoc hospodyni,“ poznamenal suše. „Neublížím vám. Ale potřebuju dostat pár odpovědí.“

Zamračila se. „Jednáte jako policista, pane Grove.“

„Uklidněte se, paní Fordyceová. Ujišťuju vás, že s policií nemám nic společného.“

„Tak proč proboha jste tady, pane? Co vlastně ode mne chcete?“

„Informace,“ zněla prostá odpověď. „Proč jste navštívila tu seanci?“

Je naprosto neoblomný, pomyslela si.

„Už jsem vám řekla, že zkoumám parapsychologické jevy,“ prohlásila. „Na rozdíl od vás považuju tuhle oblast výzkumu za naprosto legitimní.“

Pohrdavě potřásl hlavou. „Salonní společenské hry. Nic víc.“

Byl nejvyšší čas položit pár vlastních otázek, usoudila. Sepnula ruce na desce stolu a zaujala, jak doufala, pevné, autoritativní postavení. „S hlubokou lítostí jsem přijala vaši zprávu o zavraždění paní Delmontové,“ začala. „Ale bohužel stále nechápu, proč vás tolik zajímají okolnosti její smrti. A taky nerozumím tomu, že když mezi vámi a paní Delmontovou nebyl – jak bych to řekla – intimní vztah, proč jste ve dvě v noci šel do jejího domu?“

„Stačí, že jsem měl své důvody stavit se v tu hodinu u Elizabeth Delmontové, a že ty důvody byly mimořádně naléhavé. Teď, když je mrtvá, nezbývá mi nic jiného než zjistit totožnost jejího vraha.“

Úplně jí to vzalo dech. „Máte v úmyslu ho vypátrat *sám*?“

„Ano.“

„Ale tohle je rozhodně věcí policie, pane.“

Pokrčil rameny. „Policie přirozeně provede vlastní vyšetřování, ale moc pochybuju, že toho zlosyna najde.“

Uvolnila ruce a znovu sáhla po peru. „Tohle je velice zajímavé, pane Grove. Vlastně úplně ohromující.“ Naškrábla na papír *Rozhodný a neoblomný*. „Ráda bych si zrekapitulovala fakta ve správném pořadí. Chcete se pustit do vyšetřování smrti paní Delmontové a sem jste přišel proto, abyste ze mě vytáhl jakékoli informace o její vraždě.“

Pozoroval její rychle se pohybující pero. „To rozhodně shrne celou situaci.“

Hrozivý incident, pomyslela si. Nic takového jsem dosud nezažila. „Ráda vám povím všechno, co si pamatuju, pane, když mi nejprve vysvětlíte, proč se o tuhle událost tolik zajímáte.“

Studoval ji, jako by byla nějaký biologický druh, který se nečekaně objevil a nebylo snadné ho identifikovat. Nastalé ticho narušoval tikot vysokých hodin.

Po dost dlouhé době zřejmě dospěl k závěru.

„Tak dobrá,“ ozval se. „Zodpovím některé vaše otázky. Ale na oplátku mi musíte slíbit, že to, co vám povím, uchováte v nejpřísnější tajnosti.“

„Ano, samozřejmě.“ Nadrápala na papír *Tajné.*

Zvedl se ze židle dřív, než si stačila uvědomit, že se jen pohnul.

„Co je proboha?“ Zděšená jeho nečekanou akcí zalapala po dechu a upustila pero.

Dvěma ráznými skoky zdolal prostor mezi nimi, natáhl ruku a shrábl ten papír z desky stolu.

A to jsem ho litovala, že je unavený, pomyslela si. „Pane!“ Snažila se mu vyškubnout z ruky své poznámky. „Okamžitě mi to vraťte! Co to provádíte?“

„Zajímá mě ten váš seznam úkolů, madam.“ Přelétl stránku pohledem a vzápětí jeho obličej nabyl chladnějšího výrazu. „*Tmavošedé sako a kalhoty? Drsné rysy?* Co to má znamenat?“

„Nemyslím, že mé poznámky jsou pro vás důležité, pane.“

„Právě jsem vám řekl, že trvám na utajení téhle záležitosti. Mohla by vyvolat skandál. Pro takovéhle věci mám své přísné pravidlo.“

Zamračila se. „Máte pravidlo týkající se skandálů? Můžu vědět jaké?“

„Radši se jim vyhnu.“

„To snad dělá každý, ne?“ Když nedokázala dostat zpátky ten papír, aspoň nasadila povýšený výraz. „Věřte mi, pane, ani já si nepřeju zaplést se do nějakého skandálu. Rozhodně nemám v úmyslu hovořit o vašem pátrání mimo dům.“

„Tak proč jste považovala za nutné dělat si tyhle poznámky?“

Pocítila spravedlivé rozhořčení. „Jen jsem si chtěla utřídit své myšlenky.“

Znovu přeběhl očima to, co si poznamenala. „Nemýlím se ve svém předpokladu, že některé z těch drápanic se vztahují k mému oblečení a barvě mých očí, paní Fordyceová?“

„Já –“

„Chci vědět, proč jste svá pozorování svěřila papíru. Zatraceně, ženská, jestli si myslíte, že ze mě uděláte nějaký předmět svého soukromého deníku –“

„Ujišťuju vás, že něco takového nemám naprosto v úmyslu.“ Dokázala ten výrok pronést s dokonalou vážností, asi proto, že přesně vystihoval účel jejího konání.

„Pak musím dojít k závěru, že jste opravdu vážně zapletená do tohoto případu zavražděného média,“ protáhl hedvábně hrozivým hlasem.

Vyděsila se. „To není pravda!“

„Neexistuje jiný logický důvod, proč byste si měla zapisovat tak osobní poznámky. Jestli si neděláte záznam naší konverzace pro svůj deník, pak mi napadá jen jediné: chcete je použít k přípravě zprávy pro svého spolupachatele.“

„*Spolupachatele!*“ Vyrazila to slovo, teď úplně dezorientovaná a hrozně vyděšená. „To je neslýchané! Jak se opovažujete mě nařknout ze spoluúčasti na vraždě?“

Zamával jí před očima seznamem poznámek. „Jak jinak můžete vysvětlit potřebu zaznamenávat si tenhle rozhovor?“

Snažila se vzpamatovat a ujasnit si své myšlenky. „Žádné vysvětlení vám nedlužím, pane Grove. Právě naopak, připomínám, že to vy jste dneska vpadl do tohohle domu.“

Její obvinění ho viditelně rozladilo. „Děláte, jako bych se sem vedral násilím. Tak to nebylo. Přikázala jste své hospodyni, aby mě pustila dál.“

„Jen proto, že jste jí namluvil, že přicházíte ve věci, která je pro nás oba smrtelně důležitá.“ Napřímila se. „Ale pravda je, že předčasná smrt paní Delmontové je moc důležitá jen pro vás, pane Grove.“

„Mýlíte se, paní Fordyceová.“

„Nesmysl,“ prohlásila zvonivým akcentem, jistá si svou pozicí. „Vůbec se nezajímám o okolnosti vraždy Elizabeth Delmontové, ať jsou jakékoli.“

Adam jen mlčky povytáhl obočí.

Místnost se na dvě tři vteřiny pohroužila do napjatého ticha.

„Samozřejmě kromě naprosto přirozené zvědavosti a zcela normálního znepokojení, jaké se dá očekávat od člověka, který se právě dozvěděl o děsivém zločinu,“ dodala smířlivě.

„Naopak, paní Fordyceová, jsem přesvědčený, že váš zájem o tuhle událost má mnohem hlubší kořeny, než je pouhá zvědavost a běžné znepokojení.“

„Jak je to možné?“ žasla. „Tu ženu jsem poprvé viděla včera večer, a neměla jsem v úmyslu setkat se s ní znovu. A chtěla bych vám připomenout, že já a moje tety jsme nebyly jediné návštěvnice seance té Delmontové. Byli tam ještě další dva lidé, paní Howellová a pan McDaniel.“

Přistoupil k oknu a díval se do zahrady. Přes závoj únavy, který ho halil, jeho silná, pružná ramena neztratila nic na své pevnosti a nepoddajnosti.

„Oba jsou staří a slabí,“ řekl rozhodně. „Nemyslím, že by jeden nebo druhý v sobě našel dost síly a odhodlání, nezbytných k roztříštění lebky mladší a silnější osoby pohrabáčem, a to nemluvím o tom převrženém stole a židlích.“

Zaváhala. „Vy jste s nimi mluvil?“

„Nebylo třeba s nimi mluvit osobně. Stačilo je diskrétně pozorovat a vyptat se na ně v ulici, kde bydlí. Vím určitě, že žádný z nich nemá s touhle věcí nic společného.“

„Taky to považuju za dost nepravděpodobné," připustila.

„Povězte mi, co se dělo během seance," vybídl ji tiše.

„Není téměř o čem mluvit," rozpřáhla ruce. „Prostě jen to obvyklé klepání a ťukání. Jedno či dvě zjevení. Pár finančních rad ze světa duchů."

„Finanční rady?" vyhrkl nezvykle ostře.

„Ano, pan McDaniel se dozvěděl, že se mu brzy naskytne vynikající příležitost investovat. Na tom nebylo nic zvláštního. Lidé na seancích dostávají od duchů často informace, že se k nim blíží nečekané dědictví nebo že dostanou peníze z nějakého neočekávaného zdroje."

„Aha." Zvolna se otočil a pohlédl na ni s výrazem, za který by se nemusel stydět sám ďábel. „Takže vyvstala otázka peněz, mám pravdu?"

Sevřela opěradlo židle tak pevně, až jí zbělely klouby. Stěží popadla dech. Hodlal zajít na policii a obvinit ji a její tety z vraždy?

Teď už jí bylo jasné, že se všechny tři ocitají ve vážném nebezpečí. Byly nevinné, přesto ani na okamžik nepochybovala, že se dostanou do prekérní situace, jestli je tak očividně mocný a vlivný člověk jako Adam Grove obviní z vraždy.

Neměly jinou možnost než z Londýna okamžitě prchnout, bleskově se rozhodla. Jedinou jejich nadějí bylo znovu zmizet, přesně jako to udělaly před třemi lety. Usilovně vzpomínala, kolik mají v domě na hotovosti. Hned po odchodu Adama Grovea pošle paní Plummerovou sehnat jízdní řád. Jak rychle budou schopné se sbalit?

Adam svraštil tmavé obočí. „Jste v pořádku, paní Fordyceová? Vypadáte, jako byste měla omdlít."

Projel jí náhlý osten zuřivosti, který aspoň na chvíli potlačil paniku.

„Ohrozil jste můj život, pane, a životy mých tet. Jak očekáváte, že budu reagovat?“

Zamračil se. „O čem to mluvíte? Nijak vás neohrožuju, madam.“

„Obvinil jste jednu nebo nás všechny z vraždy. Jestliže svá podezření oznámíte policii, zatknou nás a vsadí do vězení. Budeme *viset*.“

„Paní Fordyceová, vaše příliš bujná fantazie vás unáší od rozumného, logického myšlení. I když můžu mít nějaké podezření, chybějí mi důkazy.“

„Ovšem žádná z nás tří nemůže dokázat, že se tam po seanci nevrátila, aby médium zavraždila. Bylo by to naše slovo proti vašemu, pane, a oba jsme si dobře vědomi, že tři dámy v našich skrovných podmínkách bez společenských kontaktů nemají žádnou šanci, jestliže proti nám vznese obvinění člověk vašeho postavení a bohatství.“

„Vzpamatujte se, ženská. Nemám náladu jednat s hysterkou.“

Zuřivost jí dodala sílu. „Jak se opovažujete mi nařizovat, abych nepodlehla hysterii? Moje tety a já kvůli vám čelíme šibenici, pane.“

„Ne tak úplně,“ zamumlal.

„Ano, tak úplně.“

„Zatraceně! Tohohle hysterčení už mám plné zuby!“ Přiblížil se k ní.

„Stůjte!“ Zaťala prsty obou rukou do opěradla židle a prudce jí smýkla tak, že židle mezi nimi vytvořila bariéru. „Už ani krok, nebo budu křičet, že mě chcete

zavraždit. Paní Plummerová a sousedi mě uslyší, na to vemte jed!“

Zarazil se. „Laskavě se uklidněte, paní Fordyceová,“ namáhavě zasupěl. „Tohle všechno nás oba unavuje, nemluvě o ztrátě času.“

„Při představě tak strašlivých hrozeb nemůžu zůstat klidná.“

Ulpěl na ní zamyšleným pohledem. „Paní Fordyceová, nepřemýšlela jste někdy o kariéře herečky? Jak pozoruju, máte výrazné nadání pro melodrama.“

„V téhle situaci je dramatická reakce na místě,“ procedila.

Dlouho z ní nespouštěl oči. Nabyla dojmu, že má něco nového v plánu.

„Dýchejte zhluboka, madam, a uklidněte se,“ řekl nakonec. „Nemám v úmyslu obvinit z vraždy ani vás, ani vaše tety.“

„Proč bych vám měla věřit?“

Třel si spánky. „Musíte mi věřit, když vám říkám, že v tomhle případě mi spravedlnost nedělá tu největší starost. Rád ten problém přenechám policii, i když pochybuju, že dosáhne úspěchu. Jsou docela výkonní, jde-li o chycení běžných vrahů, ale tady nešlo o běžné zabití.“

Cítila, že mluví pravdu, přesto zatím neuvolnila ruce tisknoucí opěradlo židle. „Jestliže jste sem nepřišel hledat spravedlnost pro Elizabeth Delmontovou, co tedy chcete, pane Grove?“

„Mým jediným cílem v téhle aféře je najít ten deník,“ poznamenal.

Nesnažila se skrýt zmatek. „Jaký deník?“

„Ten, co včera večer někdo ukradl z domu Elizabeth Delmontové.“

„Hledáte deník paní Delmontové? Ujišťuju vás, že o něm ani já, ani moje tety nic nevíme. Navíc vám můžu s absolutní jistotou potvrdit, že nic takového jsme v té místnosti při seanci včera večer neviděly,“ prohlásila.

Znovu ji chviličku upřeně pozoroval, načež potřásl hlavou, jako by váhavě přijal porážku.

„Docela věřím, že mluvíte pravdu, paní Fordyceová. Přiznávám, že jsem se ve vás asi mýlil.“

Nepatrně si oddechla. „Mýlil, pane?“

„Dnes ráno jsem sem šel s nadějí, že vás svým příchodem překvapím a vy se přiznáte, že jste ten zatracený deník ukradla. Nebo mi přinejmenším naznačíte, co se s ním stalo.“

„Proč je právě tenhle deník pro vás tak důležitý?“

Jeho úsměv byl ostrý a vražedný jako nůž. „Stačí, když řeknu, že ho paní Delmontová chtěla použít, aby mě jím mohla vydírat.“

Paní Delmontová očividně dopustila, aby její chtivost převládla nad opatrností a zdravým rozumem, pomyslela si Caroline. Žádný normálně myslící člověk by neriskoval pokus tohohle člověka vydírat.

„Co vás přivedlo na myšlenku, že bych mohla vědět něco o tom, kde se ten deník teď nachází?“

Rozkročil se a složil ruce za zády. „Vy a ostatní účastníci seance jste byli poslední, kdo viděli Elizabeth Delmontovou živou, samozřejmě kromě vraha. Od jednoho ze sousedů Delmontové jsem se dozvěděl, že hospodyně měla ten večer volno.“

„Ano, to je pravda. Paní Delmontová nám sama otevřela. Říkala, že vždycky ten večer, kdy se koná

seance, dává té paní volno, protože by se v přítomnosti někoho jiného než spiritistů nemohla dostat do patřičného transu. Při jejích slovech mě vlastně napadlo, jestli třeba –“

„Ano?“ vyhrkl. „Co vás napadlo, paní Fordyceová?“

„No, jestli to musíte vědět, přišlo mi na mysl, že paní Delmontová možná nechtěla mít svou hospodyni při provádění seance nablízku, protože se bála, že by ta žena mohla prokouknout její triky a pak ji odhalit a vydírat. O těch, co provádějí parapsychologická zkoumání, je známo, že platí lidem ve službách médií, aby špehovali své zaměstnavatele.“

„Chytrý poznatek, paní Fordyceová,“ pochválil její logickou úvahu. „Asi máte pravdu. Média bývají notoricky tajuplná.“

„Jak jste se dozvěděl moje jméno a adresu?“

„Když jsem objevil tělo, našel jsem i seznam přítomných na poslední seanci. Adresy byly uvedené vedle jmen.“

„Aha.“

V představách se jí vybavil vzrušující obrázek Adama Grovea metodicky prohledávajícího salon paní Delmontové, zatímco tělo zavražděné ženy leží zhroucené na podlaze. Byla to děsivá představa, která hodně vypovídala o Groveových nervech. S námahou polkla.

„Zbytek noci a časné hodiny dnešního rána jsem strávil hovory se služebnictvem, vozky kočárů a…“ Na okamžik se zarazil, jako když opatrně volí slova. „…dalšími lidmi, kteří bydlí v sousedních ulicích. Mezi jiným jsem si mohl ověřit, že hospodyně paní Delmontové měla plné ruce práce se svou dcerou, která

včera v noci rodila. Má neotřesitelné alibi. Pak mi zbylo jen vaše jméno, paní Fordyceová.“

„Není divu, že vypadáte tak unaveně,“ řekla tiše. „Byl jste celou noc vzhůru.“

Nepřítomně si přejel rukou po strnisku na bradě. „Omlouvám se za svůj vzhled,“ ušklíbl se.

„Za takových okolností na tom sotva záleží.“ Váhavě se na okamžik odmlčela. „Takže jste sem dneska vpadl s úmyslem mě takhle strašně konfrontovat. Chtěl jste mě vyděsit, a tím mě přimět, abych vám odhalila nějaké příšerné spiknutí, co?“

Rukou si projel krátké, tmavé vlasy. Rozhodně nevypadal kajícně. „Takový byl více méně můj plán, ano.“

Něco jí matně říkalo, že by nemusel svůj názor úplně pustit z mysli, proto namáhala mozek, aby přišla na další možné podezřelé.

„Třeba se paní Delmontová stala obětí nějakého zloděje, který na ni zaútočil, když se vloupal do jejího domu,“ napadlo ji.

„Prohledal jsem to místo od střechy po sklep. Nikde žádný důkaz násilného vniknutí. Zřejmě toho vraha sama pustila dovnitř.“

Lhostejný tón, jakým jí tuhle informaci sdělil, jen prohloubil její pocit neklidu. „Během včerejší noci jste určitě vypátral spoustu věcí, pane Grove. Člověk by si myslel, že těsná blízkost brutálně zavražděné ženy bude na překážku myšlení a tak metodickému a logickému jednání.“

„Jak je vidět, má pozorování bohužel neměla nijak zvláštní efekt,“ přiznal. Rozhodným krokem zamířil ke dveřím. „Zbytečně jsem připravil o čas vás i sebe. Byl

bych vám velmi vděčný, kdybyste o našem rozhovoru nikomu neříkala.“

Na to neodpověděla.

Zastavil se a s rukou na klice dveří na ni pohlédl. „Nuže, paní Fordyceová? Mohu se spolehnout, že náš rozhovor zůstane přísně důvěrný?“

Vzmužila se. „Přijde na to, pane.“

Pobavilo ho to. „Samozřejmě,“ zareagoval dost cynicky. „Za své mlčení nepochybně žádáte kompenzaci. Vyslovte svou cenu, paní Fordyceová.“

Pocítila další nával vzteku. „Mé mlčení si nemůžete koupit, pane Grove. Nechci vaše peníze. Zajímá mě jen to, abych spolu se svými tetami byla v bezpečí. Kdybyste některou z nás svým jednáním uvrhl do nebezpečí zatčení, neváhala bych sdělit policii vaše jméno a vylíčit jí obsah naší rozmluvy do nejmenších detailů.“

„Moc pochybuju, že by vás policie nějak obtěžovala. Jak jste říkala, policisté nejspíš dojdou k závěru, že paní Delmontovou zavraždil nějaký zloděj, a tím ten případ uzavřou.“

„Jak si tím můžete být tak jistý?“

„Protože je to nejjednodušší odpověď a strážci zákona jsou známi tím, že dávají přednost tomuto vysvětlení.“

„Co když najdou ten seznam účastníků seance a budou je všechny považovat za podezřelé, jako jste to udělal vy, pane?“

Sáhl do kapsy a vytáhl složený arch. „Nenajdou ho.“

Civěla na ten papír. „Vy jste ho sebral?“

„Jsem si naprosto jistý, že žádné z těch jmen na seznamu nebude policii k ničemu.“

„Aha.“ Na víc se nevzmohla.

„Když už mluvíme o jménech,“ prohodil jen tak mimochodem, „měl bych vás upozornit, že by vám nijak nepomohlo sdělovat to moje policii.“

„Proč?“ zeptala se chladně. „Protože pán tak očividně bohatý a v dobrém postavení nemusí mít přílišné obavy z policejního výslechu?“

„Nikdo není mocnější než zákon. Ale to není důvod, proč vám radím neprozrazovat jim moje jméno.“ Zkřivil rty v záhadném úsměvu. „Problém totiž je, že žádný pan Grove neexistuje. Vymyslel jsem si ho pro tuhle rozmluvu s vámi. Jakmile dnes vyjdu z vašich předních dveří, zmizí stejně jako ta tajuplná zjevení, tak populární na seancích.“

Musela se posadit, protože se jí zatočila hlava. „Dobré nebe! Představil jste se mi falešným jménem?“

„Ano. Budete tak laskavá a dáte mi odpověď na mou poslední otázku?“

Zamžikala víčky. Ještě se úplně nevzpamatovala. Snažila se utřídit myšlenky honící se jí hlavou. „Co chcete vědět?“

Zvedl papír, který předtím sebral z jejího stolu. „Proč jste si k čertu dělala všechny tyhle poznámky?“

„Aha, tohle.“ Zachmuřeně přelétla očima stránku v jeho ruce. „Jsem spisovatelka, pane. Moje romány vycházejí na pokračování v *Létajícím reportéru*.“ Odmlčela se. „Čtete ten list?“

„Ne, nečtu. Pokud si vzpomínám, patří mezi ty plátky, co se živí senzacemi.“

„Ale –“

„Typ novin, co láká čtenáře na lechtivé skandály a bestiální vraždy.“

Povzdechla si. „Zřejmě preferujete *Timesy*.“

„Ano.“

„Ani mě to nepřekvapuje,“ zamumlala. „Povězte mi, nepovažujete je za dost nudné čtení?“

„Naopak. Nacházím v nich přesné a spolehlivé informace, paní Fordyceová. Přesně takhle si představuju správné noviny.“

„Opravdu jsou dobré. Jak jsem řekla, *Létající reportér* publikuje moje romány. Podle smlouvy musím každý týden dodat svému nakladateli, panu Spraggettovi, další kapitolu. Mám stále potíže s jednou ze svých postav, Edmundem Drakem. Je pro ten příběh velice důležitý, ale pro mě je těžké dostat ho patřičně na papír. Stále cítím, že to není ono, něco mi na něm prostě nesedí. Potřebuje vypilovat.“

Spočinul na ní trochu užaslým a zároveň pobaveným pohledem. „Proto jste si zapisovala poznámky o mém vzhledu a oblečení? Abyste to mohla uplatnit u hrdiny svého příběhu?“

„Dobré nebe, to ne,“ ujistila ho s lehkým mávnutím rukou. „Jak vás tohle mohlo napadnout? Edmund Drake není v mém románu hrdinou, ale hlavním viníkem, kořenem všeho zla.“

3

Z nějakého zcela neracionálního důvodu ho popudilo, že ho obsadila do role zlosyna. Cestou zpátky do rezidence na Laxton Square si Adam Hardesty v duchu rozebíral to nešťastné seznámení s onou velice nepředvídatelnou a značně přitažlivou paní Caroline Fordyceovou, k němuž právě došlo. Byl si moc dobře vědom, že názor té dámy na něho by měl zařadit až úplně dole na svém dlouhém seznamu problémů, zvlášť vzhledem k tomu rapidně vzrůstajícímu přílivu nepříjemností, které se snažil udržet na uzdě.

Přesto vědomí, že ho Caroline Fordyceová považuje za skvělý model pro nějakého zlosyna, ho nepřestávalo hryzat. Intuice mu napověděla, že to nebyly pouze jeho *drsné rysy,* které zapříčinily její chabé mínění o něm. Nabyl dojmu, že paní Fordyceová nechovala muže z jeho světa ve velké úctě.

Ona si naopak získala jeho okamžitý a opatrný respekt. Stačil jeden pohled do jejích inteligentních, zvídavých, mimořádně krásných oříškových očí, aby si uvědomil, že má co dělat s opravdu tvrdým protivníkem. Něco ho varovalo, aby si při jednání s touhle dámou dal velký pozor.

Respekt nebyl bohužel jedinou reakcí, kterou v něm Caroline Fordyceová vyvolala. Od prvního okamžiku znepokojila všechny jeho smysly. Přes značné vyčerpání po té dlouhé noci marného vyšetřování na ni reagoval silně fyzicky, nesmírně ho vzrušovala.

Zatraceně. Takovouhle komplikaci nemohl potřebovat. Co se to s ním k čertu dělo? Ani jako mladík si téměř nikdy nedovolil nechat se unést vášněmi. Už

dávno přišel na to, že sebekázeň je klíčem k přežití a úspěchu jak na ulicích, tak ve stejně nebezpečném společenském světě. Stanovil si několik vlastních pravidel a podle nich žil. Řídily jeho intimní vztahy stejně jako ostatní záležitosti v jeho životě.

Pravidla se mu osvědčila, takže teď neměl v úmyslu je porušit.

Přesto nemohl přestat myslet na své první setkání s Caroline Fordyceovou a na první pohled na ni. Žasl nad pocity, které se ho v tu chvíli zmocnily. Představa Caroline Fordyceové sedící u toho malého stolku v jasné záři ranního slunce se zdála pevně zafixovaná v jeho mozku.

Měla na sobě prosté, ničím nezdobené šaty teplé barvy mědi. Byly to šaty, jaké ženy nosily doma, a proto si pod ně neoblékaly spodničky s volány a zdobené sukně vhodné do společnosti. Linie vypasovaného živůtku zdůrazňovaly ženské křivky jejích vysoko zdvižených ňader a štíhlého pasu. Líbil se mu Carolinin účes, lesklé zlatohnědé vlasy vyčesané a vzadu upravené do dokonalého uzlu, jenž zvýraznil půvabnou linii jejího krku a tu nevtíravou hrdost, s níž se nesla. Odhadoval, že jí může být tak kolem pětadvaceti.

Její hlas mu zněl jako podnět ke svůdnému laskání. U jiné ženy by mu připadal úmyslně provokativní, ale v tomhle případě vycítil, že tomu tak není. Byl si naprosto jistý, že Carolinin způsob řeči je přirozenou součástí jí samé. Naznačoval hluboké vášně.

Jak to bylo se zesnulým panem Fordycem? lámal si hlavu. Zemřel stářím? Nebo na běžnou nemoc? Při nehodě? Ať tak či onak, ulevilo se mu, že se vdova neřídila tím podle jeho názoru mimořádně nešťastným

zvykem přepjatého truchlení, jemuž udala tón královna po ztrátě svého milovaného Alberta. Občas měl pocit, že se polovina dam v Anglii obléká do černého krepu a smutečních závojů. Nepřestával žasnout nad tím, jak se té lepší polovině lidstva daří povýšit to ponuré oblečení a doplňky naznačující hluboký žal na vrchol módy.

Na Caroline si ale nevšiml ani jediné černé věci, ani gagátového nebo jiného černého šperku. Možná ta záhadná paní Fordyceová nad ztrátou pana Fordycea necítila hlubokou lítost. Třeba už byla připravená navázat nový intimní vztah.

Teď není čas nechávat se vtáhnout do těch hlubokých vod, nařizoval si. Tady bylo moc v sázce. Nemohl si dovolit riziko nechat se rozptylovat ženou, jakkoli půvabnou či zajímavou.

Přešel ulici a zastavil se jen na okamžik, aby uhnul z cesty drkotajícímu přeplněnému dostavníku, jehož koně se ze všech sil namáhali, aby utáhli těžký vůz. Kočí rychle jedoucí dvoukolové drožky si ho všiml a nabídl mu své služby. Adam ho mávnutím ruky odmítl. Radši půjde pěšky.

Jakmile dospěl k chodníku na protější straně, zahnul na úzkou kamenitou pěšinu a prošel malým, zanedbaným parkem. Jeho bývalý život na ulicích mu umožnil poznat spletité skryté uličky a nezmapované aleje, v nichž se vyznalo jen málo kočích.

Když se vynořil z parku, všiml si kamelota nabízejícího poslední vydání *Létajícího reportéra.*

Nějaký idiotský impulz ho přiměl zastavit se před tím otrhaným prodavačem.

„Ano, pane.“ Mládenec s úsměvem sáhl do pytle a vylovil jeden výtisk. „Máte štěstí. Už je poslední. Asi se

nemůžete dočkat tý příšerný epizody příběhu paní Fordyceový jako všichni ostatní mí zákazníci.“

„Přiznávám, že jsem na ni dost zvědavý.“

„Tahle příhoda *Záhadnýho džentlmena* se vám určitě bude líbit, pane,“ ujistil ho prodavač. „Začíná hodně vzrušující událostí a nemá vyřešenej konec.“

„Vážně?“ Adam se zahleděl na první stránku toho lacinýho plátku a všiml si, že *Záhadný džentlmen* od paní C. J. Fordyceové zabral celé tři sloupce. „A jak to vypadá s Edmundem Drakem? Skončí špatně?“

„Zatím ne, pane. Na to je moc brzy. Drake je pořád hodně záhadná postava a nevypadá to, že by se chtěl polepšit.“ Kamelotovy oči se vzrušeně zaleskly. „Kuje nějaký ošklivý pikle proti hrdince, slečně Lydii Hopeové.“

„Aha. Ale to zlosyni dělávají, ne? Osnují hrozné pikle proti nevinným dámám.“

„Jo, to je fakt, ale žádnej strach,“ prohlásil bezstarostně chlapec. „Edmunda Drakea si hroznej osud určitě najde. Se všema zlotřilcema v románech paní Fordyceový to v posledních kapitolách dopadne špatně.“

Adam složil noviny a zastrčil si je do podpaží. „Takže se máme nepochybně na co těšit.“

Krátce nato vystoupal po schodech ke vchodu velkého domu na Laxton Square. Než stačil vytáhnout z kapsy klíč, otevřely se dveře a v nich se objevila Mortonova plešatá hlava, lesknoucí se v ranním slunci.

„Vítejte domů, pane,“ oslovil ho Morton.

Kdyby nebyl tak unavený, pobavila by ho Mortonova snaha skrýt vlastní zvědavost. Bylo přece půl jedenácté dopoledne, a on včera večer po deváté odešel do svého klubu a vrátil se teprve teď. Každý by předpokládal, že mu komorník položí pár otázek. Morton byl však příliš dobře vyškolený, či spíš příliš navyklý na excentrický způsob života této domácnosti, než aby se zmínil o neobvyklé hodině příchodu svého pána.

„Pan Grendon právě usedl k pozdní snídani, pane.“ Morton přejal od Adama kabát a klobouk. „Připojíte se k němu?“

„Skvělý nápad, Mortone. Myslím, že to udělám.“ Potřeboval se najíst a vyspat, uvědomil si. A dříve či později se stejně musí setkat s Wilsonem a sdělit mu tu špatnou zprávu. Ať už to má radši za sebou.

Když krátce nato vstoupil do ranního salonku obloženého lesklým dřevem, Wilson Grendon vzhlédl od svých ranních novin. Pár vteřin utkvěl pohledem na Adamovi, načež si sundal brýle se zlatými obroučkami a odložil je stranou.

„Zřejmě jsi neměl štěstí, co?“ zeptal se rovnou. „To médium bylo mrtvé, když jsem ji našel. Zavražděné.“

„Zatraceně.“ Wilsonovo huňaté šedé obočí se spojilo nad impozantním nosem. „Delmontová je mrtvá? Jsi si jistý?“

„V takovéhle věci se člověk stěží mýlí.“ Adam hodil na stůl složené noviny a zamířil k příborníku, kde stálo několik mis s jídlem. „Po deníku nikde ani památky, takže jsem došel k závěru, že ho vrah ukradl. Polovinu noci a valnou část dnešního dopoledne jsem strávil tím, že jsem se vyptával všech lidí, kteří mohli o téhle věci něco vědět.“

Wilson přijal jeho informaci se znepokojeným výrazem v obličeji.

„Ta vražda je určitě výsledkem nějakého pomatení smyslů.“

„To není tak jisté. Průměrný zločinec spíš vidí vítanou možnost k vydírání.“ Adam zvedl stříbrnou porcovací lopatku a nabral si pořádnou hromádku smažených vajec a uzeného lososa. „Představa peněz dokáže spoustu lidí přimět k úvahám o vraždě.“

Wilson se zamyslel. „Víš určitě, že to médium zavraždili kvůli deníku?“

„Ne.“ Adam si odnesl talíř ke stolu a posadil se. „Ale zdá se mi to jako velice logické vysvětlení, když vezmu v úvahu načasování a okolnosti.“

„Jestli tomu tak opravdu je, pak se kdokoli, kdo ten deník teď vlastní, nepochybně s námi co nejdřív spojí.“

„Rozhodně se mi nechce jen nečinně sedět a čekat, až mi ten zabiják pošle vzkaz, že se chce se mnou sejít, a bude ode mě chtít výkupné.“ Adam zabořil vidličku do vajíček. „Hodlám ho dřív najít sám.“

Wilson si lokl kávy a postavil šálek na stůl. „Zjistil jsi během toho svého nočního a ranního dotazování něco užitečného?“

„Ne. Z jediného dost slibně se rýsujícího podezřelého se vyklubala mimořádně složitá a nepředvídatelná žena, která mě považuje za ideální model jednoho zlosyna ve svém vzrušujícím románu.“

„Jak zvláštní!“ Wilsonovy světle šedé oči se zaleskly zájmem. „Vyprávěj mi o ní.“

Jenže právě o tomhle se Adamovi vůbec nechtělo mluvit. Mazal toasty máslem a důkladně si rozmýšlel odpověď.

„Není moc co říct," prohodil. „Jsem přesvědčený, že dotyčná dáma nemá s celou věcí nic společného."

Wilson se zaklonil na židli. „Tohle není poprvé, co ty a já máme příležitost promluvit si při snídani o vraždě a možných nebezpečných dokumentech."

„Co jsme v téhle oblasti podnikli v minulosti, byly obchodní záležitosti," ucedil Adam.

„Přesto tohle je poprvé v dlouhé historii našich vztahů, kdy ses zmínil o rozhovoru s mimořádně složitou a nepředvídatelnou ženou, která v tobě nachází dokonalý model zlosyna pro svůj román. Promiň, ale mně to připadá docela vzrušující."

Adam žvýkal toast. „Už jsem řekl, že si nemyslím, že ta dáma je nějak namočená do té záležitosti s deníkem."

„Zřejmě na tebe udělala značný dojem."

„Udělala by ho na kohokoli."

„Znáš přece francouzské varování: *cherchez la femme*."

„Tady je Anglie, ne Francie." Adam odložil zbytek toastu a vrátil se k vajíčkům. „Tady je všechno jiné."

„Ne vždycky. Rozhodně jsem si všiml, že ta dáma značně ovlivnila tvou náladu, a hlavně tě rozčilila."

Wilson ho znal až příliš dobře, uvědomil si Adam.

„Rád bych vám připomněl, že jsem čtyřiadvacet hodin nespal," poznamenal. „Není proto divu, že nejsem zrovna v nejlepší náladě."

„Naopak," oponoval Wilson. „Dávno jsem si všiml, že čím větší riziko podstupuješ, tím jsi chladnokrevnější a necitlivější. Vlastně mě z tebe mrazí."

Adam ho sjel pohledem.

Wilson to ignoroval a pokračoval. „Víš, kdo by tě dobře neznal, asi by předpokládal, že v sobě nemáš žádné vřelejší vášně.“

Jeho slova vyvolala v Adamovi znepokojení. Vidlička v jeho ruce zůstala trčet ve vzduchu. „S veškerou náležitou úctou, pane, poslední, o čem bych dneska ráno chtěl mluvit, je to, co laskavě nazýváte *vřelejšími vášněmi*.“

„Poslyš, Adame, dobře vím, že je v sobě máš. A to je další důležitý důvod, proč by ses měl oženit a využít je ke zplození dědiců majetku Grendonů-Hardestyů.“

„Nemáte nouzi o dědice, pane. Julia už je vdaná a dala vám dva. Jessica zažije svůj společenský debut příští jaro. Nepochybuju, že do čtrnácti dnů dostane od kavalírů tucty nabídek. Až se provdá, dá vám další dědice. A nezapomeňte na Nathana. Dříve či později ztratí zájem o svou filozofii a matematiku, zamiluje se, ožení a taky zplodí dědice.“

„Přesto zbýváš ještě ty,“ zdůraznil Wilson. „Jsi z nich nejstarší. Měl ses oženit jako první.“

„Připadá mi absurdní sedět tady a znovu omílat můj neúspěch při hledání manželky, když bychom se měli zabývat mnohem naléhavějšími problémy.“ Adam měl co dělat, aby potlačil svůj vztek. „Navrhuju vrátit se k tomu deníku.“

Wilson se ušklíbl. „Tak dobrá, ale musím tě upozornit, že mě to zdaleka neznepokojuje tolik jako tebe.“

„Ano, to vidím. Můžete mi laskavě vysvětlit, proč vám to ksakru nedělá starost?“

„Jediná hodnota deníku spočívá v tom, že může být použit jako nástroj k vydírání. Dříve či později se ten,

kdo ho Elizabeth Delmontové ukradl, ať je to kdo chce, s námi spojí a pokusí se z tebe vytáhnout prachy, přesně jako to dělala Delmontová.“ Wilson odmítavě pokrčil jedním úzkým ramenem. „Je to jen otázka času.“

Wilsonova logika byla jako vždycky bezchybná, pomyslel si Adam. Ale on sám nedokázal zaujmout k tomu problému stejný postoj.

„Nemám povahu čekat, až se ten chlap uráčí se mnou spojit, je to vyděrač a velmi pravděpodobně i vrah,“ snažil se zachovat klid.

Wilson si povzdechl. „Ne, jistěže ne. Tak dobrá, najdi svého vyděrače a jednej s ním. Pak se můžeš vrátit k důležitějším záležitostem.“

V poslední době pro Wilsona existovala pouze jedna skutečně důležitá záležitost. Rozhodl se Adama oženit. V tomhle rozhodnutí byl neoblomný.

Adam ke svému zkušenému a spolehlivému rádci cítil náklonnost, úctu a loajalitu, jakou podle jeho názoru jiní muži asi cítí k vlastním otcům. Přesto neměl naprosto v úmyslu se oženit, jen aby uspokojil požadavky Wilsona Grendona.

Wilson Grendon už se pomalu blížil sedmdesátce. Byl posledním přímým potomkem jedné kdysi velice vlivné aristokratické rodiny, jejíž majetek a finance truchlivě vyplenila dlouhá řada marnotratných zhýralců. Wilson, obdařený ocelovou vůlí a značným obchodním nadáním, se rozhodl obnovit rodinné bohatství. Jeho obrovské úspěchy předčily to nejdivočejší očekávání, ale zároveň přišel o to jediné, co ho inspirovalo: o svou milovanou ženu a dvě děti.

Se zlomeným srdcem se pustil do budování ještě většího impéria. Úplně se ponořil do záhadných

machinací svých vzdálených obrovských podniků v Anglii a na kontinentě. Při různých příležitostech se během let ukázalo, že z těch daleko sahajících chapadel Grendonova impéria měla prospěch vláda Jejího Veličenstva.

Wilsonovi agenti a zaměstnanci v cizině často zachytili zvěsti a informace o tajných intrikách a zahraničních piklech. Tyhle zprávy se nakonec donesly ke koruně, která pak zase využila výhod Grendonových konexí k odeslání tajných diplomatických zpráv.

Tahle neformální jednání pokračovala i poté, co se Adam zapojil do Wilsonových obchodních záležitostí, proto ty občasné ranní hovory týkající se vraždy a lotrovin. Adam si tohle všechno zařadil pod hlavičku obchodních záležitostí – považoval to za přirozené rozšíření činností, jimiž se zabýval v době, kdy si na živobytí vydělával na ulicích. Informace byla pro něj zboží, stejně jako cokoli jiného. Dala se koupit, ukrást, obchodovat s ní nebo ji prodat.

Hodně se toho v tomhle světě změnilo před čtrnácti lety, kdy se on, Julia, Jessica a Nathan přestěhovali do Wilsonovy obrovské rezidence na Laxton Square, ale uvědomil si, že způsob obživy vlastně nezměnil.

Společnost předpokládala, že on a ostatní tři byli Wilsonovi dávno postrádaní příbuzní. Grendon rozšířil historku, jak jejich právník při listování v nějakých starých dokumentech zcela náhodou objevil tyhle členy jejich rodiny. Wilson všechny čtyři mladé lidi okamžitě vyhledal, přijal je do své domácnosti a učinil svými dědici.

Něco z téhle povídačky se ale zakládalo na pravdě, uvažoval Adam. On, Julia, Jessica a Nathan byli opravdu

Wilsonovi dědici. Ale příbuzenství mezi těmi pěti bylo mnohem nejasnější a spletitější, než si kterýkoli z členů té vznešené společnosti dovedl představit.

Třebaže Wilson během několika posledních let přesunul na Adama spoustu každodenních operací, stále zůstával tím mazaným a lstivým obchodníkem, jakým vždycky býval. Jelikož už na něm nikdo nechtěl, aby při obchodování uplatňoval své obdivuhodné schopnosti, zbývala mu spousta volného času k práci na jiných projektech. A ten nejdůležitější byl vmanévrovat Adama do manželství.

„Vidím, že ses rozhodl pospíšit si s tím hledáním deníku," poznamenal Wilson. „Jak hodláš pokračovat?"

Adam sáhl po stříbrné konvici s kávou. „Dnes ráno cestou domů jsem si vzpomněl, že jednoho z vašich starých přátel – Prittlewella – nedávno fascinoval výzkum parapsychologických jevů."

Wilson si odfrkl. „Prittlewell a všichni ostatní ve společnosti. Řeknu ti, stydím se, když vidím, jak tolik zdánlivě rozumných, vzdělaných lidí ztrácí všechen zdravý rozum a přirozený skepticismus, když nějaké médium hne stolečkem. Vinu na tom samozřejmě nesou Američané. Celá ta věc začala na protější straně."

„Na protější straně?"

„Atlantiku," zafuněl Wilson. „Foxovy sestry s tím jejich klepáním a ťukáním, Davenportovi s jejich kabinetními seancemi, D. D. Home –"

Adam se zamračil. „Myslel jsem, že Home se narodil ve Skotsku."

„Mohl se tam narodit, ale vychován byl v Americe."

„Chápu," odvětil suše Adam. „To zřejmě všechno vysvětluje."

„Opravdu. Jak jsem říkal, tohle není první nesmysl importovaný do Anglie z Ameriky, a zřejmě nebude ani poslední.“

„Ano, pane. Ale já chci poukázat na to, že váš přítel Prittlewell se nepochybně doslechl nějaké klepy a zvěsti týkající se médií, když navštěvoval seance a přednášky o výzkumu parapsychologie.“

„Velmi pravděpodobně. A co má být?“

„Uvítal bych, kdybyste se v tomhle směru mohl nenápadně poptat. Zjistit, co ví o Elizabeth Delmontové a lidech, kteří se pohybovali v jejím okruhu.“

Nadšení rozzářilo Wilsonův obličej. Nic ho nemohlo pobavit víc než pár intrik. „Dobrá. Mohlo by to být zajímavé.“

A s trochou štěstí tě natolik upoutat, abys přestal myslet na své plány oženit mě, pomyslel si Adam.

Právě se chystal pokračovat ve svých pokusech převést Wilsonovu pozornost jiným směrem, když zaslechl vzdálený, tlumený zvuk otvírání a zavírání vchodových dveří. Pouze jediná osoba sem mohla vpadnout v tak neobvyklou hodinu.

„Je tu Julia,“ hlásil Adam. „Pamatujte, před ní o téhle záležitosti ani muk. Nechci, aby si s tím dělala starosti.“

„Souhlasím. Věř mi, nic nepovím.“

V hale se ozvaly lehké, energické kroky a pár vteřin nato se Julia objevila ve dveřích. Oba muži vyskočili, aby ji přivítali.

„Pěkný den vám oběma.“ Vplula do pokoje se zářivým úsměvem. „Doufám, že jste dneska odpoledne připraveni na další invazi řemeslníků a dekoratérů.“

„Samozřejmě,“ přitakal Wilson. „Jsme hrdi na své malé přispění k tomu, co se stane společenskou událostí sezony. Je to tak, Adame?“

„Pokud dokážeš udržet tu hordu dělníků a dekoratérů v dostatečné vzdálenosti od knihovny,“ souhlasil Adam a nabídl jí židli.

Protáhla obličej a posadila se. „Neboj, všichni vědí, že tvoje knihovna je posvátné místo. Ale obávám se, že v několika příštích dnech tu bude hodně rušno. Do tanečního sálu dávám instalovat fontánky a zrcadla. Myslím, že to bude mít fantastický účinek.“

„Určitě bude,“ ujistil ji Adam. Znovu si sedl a sáhl po dalším toastu. „Doufám, že ti tvé plány vycházejí.“

„Ano, ale dneska ráno jsem byla nucena Robertovi přiznat, že jsem to letos přehnala s tou antickou vilou.“

„Nesmysl, má drahá,“ zareagoval Wilson se širokým otcovským úsměvem. „Jestli někdo dokáže proměnit ten starý taneční sál v antickou vilu, pak jsi to ty. Vůbec nepochybuju, že se ti to podaří. Překvapíš společnost stejně, jako se ti to povedlo loni.“

„Cením si vaší důvěry.“ Julia si nalila čaj. „Ale jestli všechno vyjde podle plánu, pak to bude hlavně vaší zásluhou, strýčku Wilsone. Bez použití toho starého tanečního sálu bych tak významnou událost vůbec nemohla zvládnout. V městském domě není prostě dostatek místa k pořádání něčeho náročnějšího než večerní party nebo malé soirée.“

„Tvůj manžel se zachoval velice moudře, když neinvestoval své prostředky do velkého domu tady ve městě,“ poznamenal Wilson. „Byly by to úplně vyhozené peníze. Má dost nemovitostí, které musí udržovat, a tvoje

rodina není v Londýně nikdy tak dlouho, aby ty náklady měly oprávnění.“

Julia přikývla a postavila konvičku na čaj. „S tímhle nemůžu polemizovat. Mimochodem, mám vyřídit, že Robert chce vzít zítra děti na trh do parku. Rád by věděl, jestli bys je chtěl doprovodit.“

Wilson se zdál nesmírně potěšený. „Podívám se do pracovního kalendáře, jestli nemám nějakou schůzku, jestli jsem volný.“

Jeho kalendář schůzek mu bezpochyby poskytne dost času k doprovodu dětí a jejich otce, hraběte ze Southwoodu, na procházku, pomyslel si Adam. Wilson by s radostí přeložil i audienci u královny, aby si na odpoledne udělal volno pro dva mladé lidi.

Julia vrhla na Wilsona vědoucí pohled. „Cesta na trh vám taky poskytne výmluvu, že musíte znovu odejít z domu, kde budou všude řádit dekoratéři a dělníci. Už napřed vás varuju, že nemůžu nic slíbit ohledně hluku a ruchu po celý zbytek týdne.“

„Antická vila se nedá postavit za den,“ prohlásil Wilson.

Julia usrkla čaje. „Abych nezapomněla, dneska ráno jsem dostala dopis od Jessiky. Má se v Dorsetu báječně. Sázím se, že život na panství rodiny jejího přítele se skládá ze samých pikniků a her.“

„Přišla nám zpráva od Nathana. Píše, že se na nás všechny přijede podívat příští měsíc o mých narozeninách,“ pochlubil se Wilson.

„Daří se mu dobře?“ zeptala se trochu ustrašeně Julia. „Dělám si o něj velké starosti, když tolik času věnuje knihám.“

„Neznepokojuj se,“ uklidnil ji Wilson. „Je naprosto spokojený. Mám pocit, že se narodil pro život vědce.“

Julia se usmála. „Kdo by si to byl pomyslel?“

U stolu to šumělo živým hovorem, ale Adam k němu moc nepřispěl, nejen proto, že se myšlenkami soustředil na temnější problémy, ale i ta dlouhá probdělá noc se na něm důkladně podepsala. Toužil po své posteli.

„Děje se něco, Adame?“ vyhrkla nečekaně Julia. „Připadáš mi na milion mil vzdálený. Nudím tě snad svými plesovými plány?“

„Ne. Jen jsem myslel na něco důležitého, co musím dneska dopoledne zařídit.“ Odhodil na stůl ubrousek. „Omluvte mě –“

Ale bylo už příliš pozdě. Julia na něj upírala zkoumavý, sesterský pohled. „Co to vidím? Máš dost pomačkanou košili a zřejmě ses dnes ráno zapomněl oholit. To se ti vůbec nepodobá.“

„Julie, promiň, musím odejít.“ Zvedl se. „Vychutnej si snídani. Uvidíme se později.“

Wilson naklonil hlavu a nepatrně přimhouřil oči. „Trochu si odpočiň.“

Julia překvapeně vzhlédla. „Proč si potřebuje odpočinout? Jsi nemocný?“

„Cítím se docela dobře, děkuju.“ Adam popadl složený výtisk *Létajícího reportéra* a rychlým krokem vyšel ze salonku. Když v hale uslyšel za sebou rázné kroky, měl co dělat, aby potlačil rozladění. Měl vědět, že to nebude tak snadné.

„Adame, počkej,“ zvolala rozhodně Julia. „Na slovíčko, prosím!“

„Co je?“ Vešel do knihovny a posadil se za stůl. „Jak jsem řekl, mám spoustu práce.“

„Ty ses dneska ráno vůbec neoblékal,“ prohlásila Julia, která vklouzla do knihovny hned za ním, přeběhla po orientálním koberci a postavila se před jeho stůl, „protože ses právě vrátil po celonočním pobytu mimo domov.“

„Julie, existují věci, o nichž se džentlmen nebaví, ani s vlastní sestrou.“

„Tak je to! Já to věděla. Tys tu celou noc *nebyl*.“ Oči jí blýskly zvědavostí. „Je to tentokrát vážné, nebo zase jen jedna z těch tvých nudných afér?“

„Nevěděl jsem, že považuješ můj osobní život za nudný. Ne že by mi na tvém názoru záleželo, je to přece můj život, ne tvůj.“

Nemile ji překvapil tón jeho hlasu. „Nechtěla jsem se tě dotknout.“

Pocit viny do něj zaťal své drápky. Nemínil na ni takhle vyjet. „Já vím. Omlouvám se. Wilson má pravdu. Potřebuju se trochu vyspat.“

„Víš, tvé aférky mi připadají většinou bezvýznamné, protože – jak je vidět – i ty je za takové považuješ,“ poznamenala teď zamyšleně.

„Promiň, Julie, ale asi jsem ztratil nit té konverzace. A ani ji nemíním znovu nalézt.“

Přikývla, jako by si potvrzovala vlastní názor. „Takže takhle se věci mají. Měla jsem si to uvědomit už dřív. Tvé milostné poměry mi vždycky připadaly podivuhodně nepodnětné, hlavně proto, že tě zřejmě nijak zvlášť neinspirovaly.“

„V těchhle věcech nehledám zdroj inspirace.“

„Jistě. Ve svých romantických avantýrách s dámami postupuješ stejně jako při obchodních transakcích. Všechno je pokaždé dokonale naplánované a jede se

přesně podle tvých vlastních pravidel. Nikdy nedáš najevo ani špetku silného citu nebo emoce. Když vztah skončí, jako by se ti přímo ulevilo při pomyšlení, že jsi splnil nějaký rutinní úkol, a tím se ti otevřela cesta k dalšímu projektu.“

„Nechápu, o čem to tu mluvíš.“

„Mluvím o tom, že sis nikdy nedovolil zamilovat se, Adame.“ Pro větší efekt se na okamžik odmlčela. „Strýc Wilson a já si myslíme, že už je nejvyšší čas, abys to udělal.“

Zatnul zuby. „Julie, varuju tě. Právě jsem musel přetrpět přednášku strýce Wilsona na téma nalezení manželky, takže nemám náladu na další.“

Ignorovala to, trochu odsunula stranou cíp sukně a posadila se do jednoho z kožených křesel. „Takže jsi navázal nový vztah. Kdo je ta žena, Adame? Nemůžu se dočkat, až mi povíš její jméno.“

Najednou mu blesklo hlavou, jak nejsnáze odvrátit Juliinu pozornost. Zatímco on bude pokračovat v hledání deníku, Julia si bude myslet, že si začal s nějakou novou známostí. Kdyby tomu uvěřila, nejspíš by se ho v příštích několika dnech zvědavě nevyptávala, proč se chová tak neobvykle a tajuplně.

Pohrával si s papíry na stole a přitom si v duchu dával dohromady svůj plán.

„Nemůžeš ode mě očekávat, že vyzradím její jméno,“ odpověděl.

„Znám tvé pravidlo, co se týče podobných věcí, ale to se na tenhle případ nevztahuje.“

„Pravidla platí pro všechny případy.“

„Hloupost. Vždycky bereš všechna svá vlastní pravidla až moc vážně. A teď mi pověz, nebyl jsi

minulou noc náhodou u Lillian Taitové? Je mi známo, že má pro tebe slabost. Poslyš, nepodlehl jsi konečně jejím úskokům?“

„Jak si můžeš myslet, že bych celou noc a valnou část dopoledne marnil s Lillian Taitovou?“ Přestal přehrabovat papíry a vyrovnal je do hraničky. „Řeči té dámy snesu sotva po dobu jednoho tance.“

„Dovedu si ale představit spoustu důvodů, proč bys ji za jiných okolností shledal docela zábavnou. Paní Taitová je velice atraktivní a velice bohatá vdova, a nijak se netají tím, že už neplánuje další vdavky. Vychutnává si svou svobodu. Tvé základní potřeby by určitě dokázala uspokojit jako milenka.“

„Myslíš?“ zeptal se úmyslně lhostejným tónem.

„Znám tě líp než kdokoli jiný na celém světě, snad s výjimkou strýce Wilsona. Už nějakou dobu pozoruju, že co se týče tvých intimních vztahů, máš svá velice specifická pravidla.“ Významně se odmlčela. „Víš ty co, Adame? Myslím, že právě to je tvůj největší problém.“

Vůbec nechápal. „Co?“

„Tvá umanutost žít celý život podle *pravidel*. Proboha, vytvořil sis je pro všechno, i pro své romantické vztahy.“

Povytáhl obočí. „Žasnu, madam. Vždycky jsem si myslel, že dámy s patřičným vychováním se nebaví o romantických vztazích pánů.“

„Ujišťuju tě,“ usmála, „že všechny dámy, které znám, považují téma ‚kdo s kým‘ za naprosto fascinující. Po pravdě, obvykle bývá zahajovacím hovorem při každém čaji či jiné společenské události.“

„Zase další zmařená iluze o ženském chování.“ Sáhl po peru. „A já se domníval, že se s přítelkyněmi bavíte jen o módě a nejnovějších napínavých románech.“

Mlaskla. „Je mi záhadou, jak se tolika zdánlivě inteligentním mužům daří přesvědčovat samy sebe, že ženy vůbec nevědí, co je skutečný život.“

„Oba víme, že tohle není tvůj případ, Julie,“ prohlásil s naprostým klidem. „Jen si přeju, abych dokázal tebe a ostatní co nejvíc chránit.“

„Nesmysl.“ Z jejího obličeje teď zmizel ten laškovný výraz, už si ho nedobírala. Rozbušilo se jí srdce. „Takové věci neříkej, Adame. Moc dobře jsi nás chránil, když jsme byli malí. Jessica, Nathan a já bychom asi bez tebe nepřežili. Ale jistě ses nedomníval, že věřím v tvůj život mnicha?“

„Neuvědomil jsem si, že tolik přemýšlíš o mém intimním životě.“

„Jsem tvoje sestra ve všech směrech, kromě stejné krve,“ delikátně mu připomněla. „Tvůj soukromý život mě samozřejmě moc zajímá.“ Povytáhla jemné obočí.

„Jak si vzpomínám, věnoval jsi tomu mému mnohem víc pozornosti, když jsem se ti svěřila se svou šílenou láskou k Robertovi.“

„Byla jsi dědička, takže jsem považoval za svou povinnost ujistit se, že si tě nebere pro tvé bohatství.“

„Ano, vím, a taky sis nedal pokoj, dokud ses osobně nepřesvědčil, že se bereme opravdu z lásky. Robert se ještě teď otřese, když si vybaví, jaké výslechy z tvé strany musel podstoupit, jen aby získal tvou důvěru a úctu.“

„Při našich setkáních jsem ho nechtěl vyslýchat. Spíš jsem je považoval za příležitost k tomu, abychom se s

Robertem Southwoodem lépe vzájemně poznali a navázali přátelství.“

Zasmála se. „Svěřil se mi, že při tom rybářském výletu do Skotska měl tisíc chutí tě utopit. Jediné, co prý ho odradilo od úmyslu srazit tě do jezera, bylo vědomí, že jsi skvělý plavec.“

„Při tom výletu jsme chytili pár krásných ryb.“

„A pak jsi ho jednou pozval na Wilsonovu jachtu a tři dny jste se plavili podél pobřeží. Neodvážil se tvou nabídku odmítnout ze strachu, že bys ho považoval za slabocha.“

„Počasí nám tenkrát úžasně přálo.“

„Ale on celý výlet prostonal. Bylo mu strašně zle. Říká, že dosud nechápe, jak jsi před tou cestou zjistil, že trpí mořskou nemocí.“

Samolibě pokýval hlavou. „Mám své zdroje.“

„Tedy k věci: vždycky jsi věnoval velkou pozornost mým osobním záležitostem, a proto cítím, že je správné ti tvou laskavost oplatit. Bohužel jsi mi nikdy nedal příležitost a neukázal mi nikoho zajímavého.“

„Lituju, že mě považuješ za mimořádně nudného patrona, nicméně současnou situaci asi moc nezměním. Teď hrozně nerad přeruším tuhle fascinující konverzaci, ale mám na dnešní odpoledne nějaké plány, a tak bych si rád trochu odpočinul, než zase odejdu.“

Protáhla obličej. „Takže mi nemíníš říct, jak se jmenuje, co?“

„Ne.“

„Nač ty tajnosti? Dříve či později její totožnost stejně zjistím. Víš přece, jak rychle se ve společnosti všechno rozkřikne.“ Odmlčela se a tázavě naklonila hlavu na

stranu. „Pokud se tvá nová přítelkyně vůbec ve společnosti pohybuje.“

Zvedl se a sáhl po novinách. „Teď mě prosím omluv, jdu si na chvíli nahoru odpočinout.“

„Dobrá, vzdávám to, aspoň pro tuhle chvíli.“ Vstala. „Je mi jasné, že nemíníš ukojit mou zvědavost. Ale dříve nebo později –“ Zarazila se a pohlédla na noviny v jeho ruce. „Nevěděla jsem, že čteš tenhle plátek, Adame. To přece není tvůj typ novin. Tenhle žije ze skandálů a klepů.“

„Ujišťuju tě, je to první a poslední výtisk, který jsem si kdy koupil.“

„Měls štěstí, že jsi ho dostal.“ Zamířila ke dveřím. „Vychází v něm na pokračování poslední román paní Fordyceové. Je to velice známá autorka. Všechna čísla jsou okamžitě vyprodaná. Nesmím zapomenout hned brzy ráno poslat Willoughbyho, aby mi ho sehnal u kamelota. Nemůžu riskovat, že přijdu o příští kapitolu *Záhadného džentlmena*.“

Projel jím pocit blížícího se neštěstí. „Nevěděl jsem, že čteš práce paní Fordyceové.“

„Ano, čtu. Podle mě se jí nejvíc povedl poslední příběh. Ten zlosyn je muž jménem Edmund Drake. Zatím nevíme, co je vlastně zač, ale už teď je jasné, že to myslí špatně s hrdinkou, Lydií Hopeovou.“

Cítil, jak mu ztuhly čelisti. „To jsem taky slyšel.“

Zastavila se u dveří. „Rozhodně ho čeká strašlivý konec. Poslední zlosyn paní Fordyceové byl odsouzen strávit své zbývající dny o samotě v ústavu pro choromyslné. Očekávám, že autorka připravuje pro Edmunda Drakea něco stejně hrozného.“

Krátce nato se v soukromí vlastní ložnice zbavil vázanky, saka a košile a lehl si do postele, aby si dopřál trochu nesmírně potřebného odpočinku. Snažil se soustředit myšlenky na další krok svého plánu, jak najít ten deník, ale z nějakého bizarního důvodu se ustavičně vracel ke Caroline Fordyceové.

Rozhodně ji nepovažoval za svůj obvyklý typ. Ale v jiném směru docela odpovídala tomu, co Julia s oblibou nazývala jeho pravidly. Nebyla to nevinná mladá dáma jako Jessica, kterou hlídali stejně ostražitě jako truhlu zlata, dokud se neprovdá za vhodného manžela. Ani to nebyla manželka nějakého přítele či obchodního partnera, další kategorie žen, jimž se opatrně vyhýbal.

Byla vdova a zřejmě dost znalá světa. Určitě pouze žena s velkými zkušenostmi dokázala vymýšlet ty lákavé, melodramatické zápletky svých fascinujících románů plných vášní.

Soudě podle jejího domu a oblečení Caroline rozhodně neoplývala bohatstvím, přesto si svým psaním určitě vydělala na slušné živobytí. Pravda, nepohybovala se ve vysokých společenských kruzích, ale to právě bylo skvělé, uvědomil si. Menší pravděpodobnost klevet. Se zasténáním si zakryl oči předloktím. V tuhle chvíli měl až dost problémů. Možnost začít si románek s Caroline Fordyceovou bylo to poslední, o čem by měl teď uvažovat.

Bohužel ale nebyl téměř schopen myslet na něco jiného.

4

Když Caroline později odpoledne vešla do pracovny, našla tam své tety. Čekaly na ni usazené před krbem a popíjely čaj. Vyčkávavě vzhlédly.

„Tak co?“ vydechla Milly jako vždy v nadšeném očekávání.

„Není o tom pochyb. Ten záhadný pán, který mě dnes tak časně ráno navštívil, mi opravdu nelhal.“ Caroline se posadila za svůj stůl. „Elizabeth Delmontová byla zavražděna včera v noci po seanci. Tolik o možnosti, že ten pan Grove, či jak se vlastně jmenuje, je buď blázen, nebo člověk vyvolávající rozbroje.“

Byla to jen slabá naděje, ale musela se k ní upnout.

„Co jsi viděla, když ses vypravila na adresu Delmontové?“ vyhrkla Emma se svým obvyklým výrazem člověka připraveného na nejhorší možné zvěsti.

Caroline s rukama opřenýma o stůl a bradou v dlaních spustila: „U dveří stál konstábl a na ulici před domem se kupil dav zvědavých sousedů a pár lidí od tisku.“

„Doufám, že jsi byla natolik opatrná, aby tě nezahlédli?“ zeptala se úzkostlivě Emma.

„Samozřejmě.“ Caroline nakrčila nos. „Žádný z nich mě rozhodně nemohl poznat.“

„Přesto v takovémhle případě nikdy opatrnosti nezbývá,“ připomněla jí Emma.

„Ta vražda se co nevidět stane velkou senzací v novinách. Tvé jméno by s ní nemělo být za žádnou cenu jakkoli spojováno, zvlášť ne v souvislosti s tím nešťastným článkem týkajícím se tvé ukázky parapsychologických schopností na čaji u Harriet Hughesové.“

„Ani mi ho nepřipomínej," zamumlala Caroline. „Byla to kardinální chyba. Nechápu, jak jsem se mohla nechat vámi dvěma k tomu přemluvit."

„Nech být, bylo to úžasně zábavné," zacvrlikala bezstarostně Milly. „Harriet a její přítelkyně byly úplně unesené."

Emma se zamračila. „Ale kdo ví, co by si tisk mohl dát v téhle souvislosti dohromady, kdyby někdo z nich zahlédl Caroline v blízkosti domu, kde bylo zavražděno nějaké médium? To by byla pohroma. Teď se můžeme jen modlit, aby se neprovalilo, že se spolu s ostatními spiritisty zúčastnila té poslední seance u Elizabeth Delmontové."

„Pan Grove mi dal najevo, že nemá v úmyslu odevzdat policii seznam přítomných na seanci," uklidňovala je Caroline.

Ale co kdyby změnil názor?

Emma jako by četla její myšlenky. „Kdo ví, co ten muž udělá? Přinejmenším mi připadá dost výstřední, když si představím, že chce sám najít toho vraha."

„Jeho chování se určitě vymyká tomu, jaké by člověk očekával od džentlmena pohybujícího se ve vyšších společenských kruzích," souhlasila Milly. „Ráda bych věděla, co je v tom pohřešovaném deníku, o který se tolik zajímá. A pak je tu ta záležitost s nepravým jménem." Mlaskla.

Tolik otázek, povzdechla si Caroline. Nebyla schopna napsat jedinou řádku po odchodu toho muže, který se jí představil jako Adam Grove. Sice odešel, ale zanechal po sobě stín, který se teď vznášel nad celou domácností.

Emma a Milly ji vychovávaly od jejích dvou let. Vzaly ji do svého domu poté, co se její matka

předávkovala opiem a zemřela. Oběma ženám říkala „teto“ od doby, kdy se naučila mluvit, ale její skutečnou pokrevní tetou byla jen Emma, matčina sestra.

Obě ženy už měly svůj věk. Za ta léta se z nich staly víc než velmi dobré přítelkyně, sdílely i společný domov a podílely se na výchově dítěte. Kromě toho je pojila spousta nejrůznějších společných zájmů a koníčků.

Tvořily nápadně protikladnou dvojici jak po stránce vzhledu, tak povahy. Emma byla vysoká a hezká, i když její krása působila dost upjatě, což zdůrazňoval i její dost pesimistický názor na svět. Ne že by úplně postrádala smysl pro humor, ale smích byl u ní opravdu vzácným jevem.

Milly byla naopak malá, kulaťoučká a tak bezstarostná, že ti, co ji dobře neznali, ji mohli často považovat za trochu frivolní. Nic nemohlo být vzdálenější pravdě. Milly se mohla pyšnit stejnou inteligencí a stejně dobrým vzděláním jako Emma, ale měla silný sklon k romantismu.

Caroline už dávno přišla na to, že styl oblékání jejích tet odpovídal jejich povahám. Emma dávala přednost šatům tmavých, tlumených barev s minimálním množstvím stuh a volánů. Oblékala se tak, jako by byla neustále ve smutku; tenhle styl se v poslední době stal velkou módou.

Ale móda se v těchto dnech ubírala dalším, stejně populárním směrem. Zdůrazňovala rozmařilou směsici barev, vzorů, střihů a designů, a něco takového skvěle vyhovovalo Milly. Šaty, které si to odpoledne oblékla, byly skvělým příkladem nového módního trendu – směsí rudozlatých proužků a černobílých kostek. Konce madrasových kostkovaných rukávů a výstřih lemovaly

dlouhé třásně. Zpod dolního lemu šatů vykukovala červená spodnička s volánky.

Emma nalila Caroline čaj. „Celá záležitost je hrozně rozčilující. Myslíš, že ten zabiják nás včera večer, když jsme odcházely z domu paní Delmontové, sledoval někde ze tmy a čekal na svou příležitost?“

„Děsivá myšlenka!“ vyhrkla Milly, spíš vzrušená než doopravdy vyděšená. „Přesto musím přiznat, že ta včerejší seance byla docela fascinující. Zvlášť se mi líbilo to s tou tajemnou rukou zvedající se vedle stolu. Úžasně efektní. Měla jsem strach, že pan McDaniel sebou sekne a omdlí, když se ty vztažené prsty dotkly jeho rukávu.“

„Elizabeth Delmontová byla samozřejmě mazaná podvodnice,“ prohodila Caroline zamyšleně, „přesto ji musím obdivovat, jak zajímavou kariéru si vybudovala. Ženy mají tak malé možnosti výběru výnosného povolání.“

„Svatá pravda,“ souhlasila Emma. „Dozvěděla ses dneska odpoledne ještě něco zajímavého?“

„Všimla jsem si jedné mladé služebné, která tam jen osaměle stála a sledovala ten rozruch kolem domu paní Delmontové,“ informovala ji Caroline. „Požádala jsem kočího, aby zastavil, protože jsem si s ní chtěla promluvit. Považovala jsem to za zcela bezpečné, jelikož jsem věděla, že zřejmě nemůže mít sebemenší ponětí o mé totožnosti. S radostí mi vylíčila, jaké řeči kolují mezi tím shlukem shromážděných diváků.“

„Co řekla?“ vyhrkla zvědavě Milly.

„Každý prý mluvil o tom, jak v místnosti, kde probíhala seance, ty nadpřirozené síly překotily všechen nábytek.“

Emma si povzdechla. „Myslím, že takovéhle fámy jsou zcela pochopitelné, když se jedná o zavražděné médium.“

„Ano.“ Caroline zdvihla šálek s čajem. „Taky říkala, že se hodně mluvilo o nějakých rozbitých kapesních hodinkách.“

„Co bylo na nich tak pozoruhodného?“ zeptala se Milly zvědavě.

„Zřejmě je našli vedle těla. Policie se domnívá, že se roztříštily během té vraždy.“ Lokla si čaje a postavila šálek. „Ručičky na ciferníku se zastavily na půlnoci.“

Milly se otřásla. „Jak úžasně melodramatické!“

„Těch hodinek se nepochybně chytí noviny, až budou popisovat okolnosti vraždy,“ procedila Emma sevřenými rty.

„Je docela možné, že nějaký rozladěný účastník seance se rozhodl paní Delmontové pomstít,“ uvažovala Milly. „Spojení s druhým břehem může na lidi, co takovýhle nesmysl berou vážně, působit značně emocionálně.“

„Možná,“ protáhla Caroline. „Ale hodně jsem o tom uvažovala a napadla mě další možnost.“

„A to?“ zeptala se nedočkavě Emma.

„Ten pán, co se tu dneska ráno zastavil, je přesvědčený, že ať paní Delmontovou zavraždil kdokoli, udělal to proto, aby získal jistý deník. Ale jak víte, v poslední době trávím hodně času ve vedení Společnosti pro výzkum parapsychologických jevů, a tam není žádným tajemstvím, že paní Delmontová skutečně měla jednu velice žárlivou soupeřku, médium jménem Irene Tollerová.“

„Opravdu ses zmiňovala, že mezi médii existuje značná profesní žárlivost," poznamenala Milly.

Emma si zamíchala čaj. „Můžeme jen doufat, že policie toho lotra brzy dopadne a celou záležitost tak ukončí."

Ale co když policie vraha nenajde? říkala si v duchu Caroline. Co když se nakonec policisté objeví na jejím prahu jako předtím Adam Grove? Nebo ten záhadný pan Grove sám? Jestli ten deník nenajde, vrátí se a bude ji mučit dalšími otázkami a už ne tak zastřeným obviněním? Co když se nakonec rozhodne předat policii ten seznam účastníků poslední seance paní Delmontové?

Byla si víc než dobře vědoma toho, že mužům z tohoto světa nelze věřit.

Emma vypadala sklíčeně. „Kéž bys byla ve svém posledním románu do jedné role neobsadila médium! Nikdy bys nešla do Wintersett House, aby ses tam zabývala spiritistickým výzkumem, a my se pak všechny nemusely účastnit poslední seance Elizabeth Delmontové."

Ale stalo se, pomyslela si stísněně Caroline. A teď ona a její tety čelí možnému nebezpečí, že budou vláčeny špínou dalšího příšerného skandálu, takového, jaký by klidně mohl zničit její nové povolání, na němž všechny finančně závisely.

Nemohla tady jen tak nečinně sedět a čekat, až se na ně to neštěstí zřítí jako lavina. Musí jednat. Tady bylo v sázce moc.

5

V noci ji znovu pronásledovala ta dávná noční můra.

Se širokými sukněmi sevřenými v dlaních běžela po vyježděné polní cestě jako o život. Za ní čím dál blíž hrozivě duněly kroky její pronásledovatelky. Srdce jí divoce tlouklo. Bolestnými vdechy namáhavě nasávala kyslík do plic.

Strach a panika jí na počátku té hrůzy dodaly až nepřirozenou energii, ale váha jejího oblečení se postupně stávala hrozným břemenem zpomalujícím její zoufalý spěch. Deštníček připnutý k pěknému řetízku, který dostala od Milly a Emmy k narozeninám, jí narážel do boku a ohrožoval její rovnováhu.

Nevěděla, jak dlouho ještě dokáže běžet, ale bylo jí jasné, že jestli se zastaví, zemře.

„Musíš odejít," promluvila na ni její pronásledovatelka tím tajemným, nepřirozeně nezemským hlasem. „Copak to nevidíš? Když odejdeš, on se ke mně vrátí."

Neotočila hlavu, aby se ohlédla přes rameno. To nemohla riskovat. Kdyby klopýtla nebo upadla, byla by ztracená.

Rozhodně nemělo smysl se ohlížet. Věděla, co potřebovala vědět. Její pronásledovatelka popadla velký lesklý porcovací nůž a chystala se ji zavraždit.

„Musíš odejít."

Žuch, žuch, žuch. Kroky se přiblížily. Ženu, která ji pronásledovala, netížily neforemné šaty. Ta potenciální vražedkyně měla na sobě pouze noční košili z lehoučkého plátna a důkladné boty.

„Jestli odejdeš, on se ke mně vrátí.“

Cítila v rukou olověnou tíži svých šatů. Ztrácela půdu pod nohama…

Caroline se probudila zalitá chladným potem, jako pokaždé po té strašlivé noční můře. Návrat zlého snu nepochybně vyvolala ta hrůzná událost se zavražděným médiem, uvědomovala si.

Ten sen už ji pronásledoval tři roky. Někdy se neobjevil dva týdny či celý měsíc, právě dostatečnou dobu na to, aby začínala doufat, že už to bylo naposled. Pak se ale vrátil bez varování, aby narušil její spánek. Občas přicházel několik nocí po sobě, než opět zmizel.

Přehodila nohy přes pelest postele a natáhla se pro župan a trepky. Nemělo cenu pokoušet se znovu usnout. S tím už měla až příliš velké zkušenosti. Mohla udělat pouze jediné – to, co dělala každou jinou noc, když se jí znovu vrátily ty děsivé vzpomínky, které ji pronásledovaly.

Sešla potichu dolů do chladné pracovny, kde rozsvítila lampu, nalila si sklenku sherry a chvíli přecházela sem tam po místnosti.

Jakmile se uklidnila a pulz se jí vrátil do normálu, posadila se ke stolu, vyndala papír a pero a pustila se do psaní.

Noční můry, vražda i ten tajemný pan Grove šli stranou, musela vykonat svou práci. Koncem týdne bude pan Spraggett, nakladatel listu *Létající reportér,* očekávat další epizodu *Záhadného džentlmena.*

Úspěšná autorka napínavých románů na pokračování přežívala díky tomu, že se držela neměnného rozpisu práce: Pravidelně po dobu přibližně šestadvaceti týdnů po sobě musela napsat jednu kapitolu. Každá kapitola

sestávala asi z pěti tisíc slov. K udržení zájmu čtenářů bylo třeba začínat a končit nějakou překvapivou událostí.

Časová tíseň bývala tak značná, že Caroline obvykle musela začínat studovat a shromažďovat materiál a dělat si poznámky pro svůj příští román ještě při dokončování posledních několika epizod toho současného.

Po napsání pár set slov odložila pero a pozorně si přečetla svůj výtvor.

Postava Edmunda Drakea bezpochyby konečně začala nabývat tvar. Skutečně na poslední chvíli, uvědomila si. Až doteď byl Drake pouhou stínovou figurou, ale ve zbývajících kapitolách se měl dostat do středu dění.

6

Dva dny nato Caroline seděla v poslední řadě posluchárny a sledovala, jak na pódiu dramaticky pohasínají plynová světla.

Místnost se ponořila do hlubokého šera. Dobře osvětlené zůstalo jen prázdné pódium. Tam jediná lampa vysílající tajemnou zář osvětlovala stůl a židli. Nevelká skupina lidí ztichla v očekávání.

Caroline si všimla, že má téměř celou řadu pro sebe. Irene Tollerovou zřejmě její zemřelá soupeřka ještě naposled zastínila. Tady, ve Wintersett House, zpráva o zavraždění Elizabeth Delmontové zaujala každého, kdo měl co dělat s parapsychologickým výzkumem. V posluchárnách a chodbách stárnoucí budovy se šířily různé spekulace a klepy. Když se děly tak vzrušující věci, jen velmi málo lidí mělo zájem o ukázku spiritistického psaní, kterou předváděla Irene Tollerová.

To náhlé, teatrální potemnění místnosti rušivě zapůsobilo na Carolininy smysly. Měla pocit, jako by jí nějaké neviditelné prsty přejely vzadu po krku a polechtaly nervy. Doslova cítila, jak ji obklopuje čísi neviditelná přítomnost.

„Dobré odpoledne, paní Fordyceová," ozval se přímo za jejím pravým ramenem velmi tichý hlas muže, který si říkal Adam Grove. „Tohle je rozhodně náhoda, dalo by se říct, až překvapivě metafyzických proporcí. Nevadilo by vám, kdybych si sedl vedle vás?"

Trhla sebou tak prudce, že div nespadla ze židle. Sotva potlačila výkřik.

„Pane Grove!" Bez dechu z toho šoku, který jí právě připravil, a nesmírně rozladěná svou vlastní reakcí ho

sjela káravým pohledem. Díky tmě v zadní části místnosti ho nepochybně neviděl, takže na něj nijak nezapůsobil. „Co tady proboha děláte?“

„Asi totéž co vy.“ Posunul se před ni, očividně ve snaze obsadit vedlejší židli, aniž ho k tomu vybídla. „Myslel jsem, že by nebylo na škodu pozorovat, jak Irene Tollerová předvádí spiritistické psaní.“

„Pronásledoval jste mě,“ obvinila ho a prudce mu odsunula z cesty své sukně.

„Ne, opravdu ne.“ Svezl se na sedadlo vedle ní. „Ale nějak mě zrovna moc nepřekvapuje, že se naše cesty znovu zkřížily.“

„Nebavím se s cizími pány, jimž jsem nebyla řádně představena,“ prohlásila ledovým tónem.

„Máte pravdu, zapomněl jsem.“ Pohodlně se uvelebil. „Když jsem vás onehdy ráno navštívil, neřekl jsem vám své skutečné jméno, co?“

„Vlastně jste mě podvedl, pane.“

„Ano, mohu říct jen to, že jsem to tehdy udělal jen pro vaše vlastní dobro. Ale jelikož do téhle záležitosti zasáhl osud, můžu se vám teď patřičně představit. Adam Hardesty, k vašim službám.“

„Proč bych měla předpokládat, že mi tentokrát říkáte pravdu?“

„Budete-li chtít, rád vám podám důkaz své totožnosti.“

Jeho nabídku přešla. „Dneska jste sem přišel proto, abyste zjistil, jestli paní Tollerová náhodou neměla motiv k zavraždění paní Delmontové, viďte?“

„Zřejmě jste ty fámy taky slyšela.“

„Tady ve Wintersett House je rivalita mezi těmi dvěma všeobecně známa.“

„Vás sem jistě zavedla zvědavost dozvědět se o té aféře něco víc.“ Potřásl hlavou. „Copak vás nikdy nikdo neupozornil na nebezpečí právě téhle neřesti?“

„Přiznávám, že jsem svou přirozeností zvědavá osoba, pane Hardesty, ale dneska mě sem nepřivedla pouhá zvědavost.“

„Ne? Mohu se vás tedy zeptat, jaké hnutí mysli vás přimělo pustit se o vlastní újmě do vyšetřování nějakého případu vraždy? To už není vaše věc.“

„Tím si bohužel nemůžu být jistá,“ procedila. „Považovala jsem za prozíravé nahlédnout do té záležitosti osobně.“

„Zatraceně, jak můžete takovou akci označit za prozíravou? Je neuvážená, pošetilá a potenciálně nebezpečná.“

„Neměla jsem jinou volbu. Podle mě je situace už teď mimořádně nebezpečná. Vy jste očividně velice neoblomný a tvrdohlavý muž. Po vašem odchodu z mého domu mě napadlo, že když neobjevíte přijatelného zločince, třeba se rozhodnete vrátit se ke své původní teorii, té, která míří prstem podezření na mé tety a mě.“

Nastala krátká, napjatá pauza, v níž zauvažoval o jejích slovech. Její logická úvaha ho zřejmě nijak netěšila.

„Připouštím, že jsem se snažil trochu vámi otřást,“ přiznal, „ale domníval jsem se, že jsem dal jasně najevo, jak mě docela uspokojuje vědomí, že vy a vaše tety nemáte s tou věcí nic společného.“

„Vaše slova ‚docela uspokojuje‘ mi nezní zcela přesvědčivě. Ale teď laskavě zmlkněte. Už to začne.“

Adam sice ztichl, ale byla si jistá, že později bude mít ještě hodně co říct. Umínila si, že hned po vystoupení Irene Tollerové zmizí, jak nejrychleji to bude možné.

Malý muž v elegantním obleku zvýrazněném módní puntíkovanou košilí a proužkovanou vestou vkráčel na pódium a odkašlal si.

„Paní Irene Tollerová vám teď předvede automatické psaní," oznámil.

Ozval se slabý rozptýlený potlesk, prostý jakéhokoli nadšení. Po straně pódia se rozhrnul závěs a vešla žena. Caroline občas vídávala Irene Tollerovou v sálech Wintersett House. Médiu mohlo být tak něco přes třicet. Vysoká žena byla přes ostré rysy svým způsobem atraktivní. Tmavé vlasy měla upravené do spousty složitě spletených copánků ovinutých kolem hlavy.

Irene impozantním krokem zamířila ke stolku. V ruce nesla jakýsi vynález složený z dřevěné desky srdcovitého tvaru na kolečkách s vertikálně postavenou tužkou. Caroline poznala, že se jedná o destičku pro okultní pokusy. Byla vynalezena před několika lety a sestrojena tak, aby médiu při seanci umožnila zapisovat vzkazy z onoho světa.

„Tohle by mohlo být docela zábavné, nebýt faktu, že došlo k vraždě," pošeptal jí Adam.

Irene Tollerová se posadila a destičku postavila před sebe na stůl. Teprve teď se zadívala do svého nečetného publika. Caroline překvapila síla ženina vzteklého pohledu.

„Dobré odpoledne," pozdravila Irene silným, zvučným hlasem. „Těm, kteří dosud nikdy neviděli ukázku činnosti té destičky, to teď vysvětlím. Především si musíte uvědomit, že existuje jakýsi závoj, který

odděluje tento svět od říše, kde pobývají duše zemřelých. Určití jedinci, jako třeba já, jsou nadáni schopností touhle bariérou projít. Já jsem pouze médium, taková průchozí chodbička, jíž se ti, kdo odešli před námi, mohou dostat zpátky do naší pozemské sféry.“

Publikum ani nedutalo. Irene konečně získala plnou pozornost všech přítomných. Umístila destičku nad arch papíru a špičkami prstů se dotkla malé dřevěné plošinky.

„Nejdřív se musím sama připravit, aby duchové mohli použít moje ruce k napsání svých vzkazů,“ pokračovala Irene. „Jakmile upadnu do žádoucího transu, začnu přijímat otázky z publika. Jestliže duchové budou chtít odpovědět, použijí tuto destičku.“

V sále to zašumělo očekáváním. Caroline se i přes své pochyby dychtivě předklonila.

„Ale upozorňuju vás, že duchové při těchto veřejných seancích ne vždy zodpoví kladené otázky,“ oznámila Irene. „Často trvají na tom, aby se lidé na určité věci vyptávali při soukromějším sezení.“

Adam se naklonil ke Caroline a pošeptal jí: „Zřejmě chce získat další zákazníky na dražší seance, které po večerech provádí u sebe doma.“

„Buďte prosím zticha. Snažím se poslouchat, co říká.“

Na pódiu dávala Irene nápadně najevo, že se dostává do transu. Se zavřenýma očima se na židli lehce kymácela ze strany na stranu.

„Slyšte, vy nadpozemské bytosti, co se nacházíte za závojem halícím tento smrtelný svět,“ odříkávala monotónním hlasem. „Chtěli bychom se od vás něco naučit. Hledáme vaši ochranu a vědomosti.“

V sále to zavibrovalo očekáváním. Caroline si pomyslela, že většina přítomných docela ráda zapomněla na logiku. Všichni si jen přáli uvěřit, že Irene Tollerová dokáže komunikovat se světem duchů.

„Ochotné publikum se vždycky nechá snadno získat," poznamenal tiše Adam.

Irene ze sebe začala vydávat tiché, kvílivé zvuky, z nichž Caroline přeběhl mráz po zádech. Médium sebou několikrát škublo a nahrbilo se.

Diváci byli fascinováni.

Irenino kvílení nečekaně ustalo. Ztuhla, trhla hlavou dozadu, načež se napřímila a zdála se na své židli náhle vyšší a impozantnější.

Otevřela oči a vysíleně se zadívala do publika.

„Duchové jsou tady," ohlásila chraplavým, hrůzu nahánějícím hlasem, který se úplně lišil od toho, jakým mluvila předtím. „Pohybují se po celé této místnosti, neviditelní běžným smyslům. Cekají na vaše otázky. Mluvte."

Caroline zaslechla několik vzdechů a tichých výkřiků.

Z první řady sedadel se trochu nejistě zvedl muž.

„Odpusťte, paní Tollerová, ale chtěl jsem se zeptat ducha, jaké je to tam na druhém břehu."

Na okamžik se rozhostilo naprosté ticho. A pak, zdánlivě z vlastního popudu, se destička pod Ireninými prsty začala pohybovat.

Caroline cítila, jak všichni, samozřejmě s výjimkou Adama Hardestyho, zatajili dech. Každý užasle sledoval, jak se tužka připevněná na destičce sune po papíru.

Po chvíli se ten automaticky píšící vynález přestal pohybovat. Irene její úsilí zřejmě dost zmohlo, vypadala vyčerpaně. Odsunula destičku, zvedla list papíru a

ukázala ho publiku. Zář lampičky odhalila nadrápaný vzkaz.

„Tohle je říše plná světla a harmonie," přečetla nahlas Irene. „Nedokážou si ji plně představit ti, kdo se dosud nacházejí v pozemském životě."

Lidé si něco uznale a obdivně mumlali.

„Nemám sice spisovatelské nadání," špitl Adam, „ale přísahám, že bych něco takového taky dovedl hodit na papír."

„Jestli se nedokážete zdržet svých poznámek o téhle ukázce, pane, pak byste si měl radši přesednout do jiné části místnosti," vyjela na něj Caroline tlumeným hlasem. „Snažím se sledovat paní Tollerovou a vy mě při tom rušíte."

„Proboha, snad něco z toho tady neberete vážně?" Dělala, že neslyší.

Zvedla se další osoba, aby položila otázku. Tentokrát to byla žena středního věku v hlubokém smutku. Obličej jí halil smuteční závoj z černého tylu.

„Je tady duch mého manžela George?" vydechla rozechvěle. „Jestli ano, ať mi poví, kam schoval burzovní akcie. Ví, které myslím. Všechno jsem prohledala a nemůžu je nikde najít. Musím je prodat. Jsem zoufalá. Opravdu mi hrozí ztráta domu."

Všichni upřeli pohled k pódiu.

Irene se špičkami prstů dotkla destičky. Nastal další okamžik ticha. Caroline očekávala, že médium oznámí nepřítomnost zemřelého George. Ale k jejímu překvapení se pod Ireninými prsty znovu začala destička pohybovat, nejprve pomalu a postupně se zvyšující se rychlostí.

Pak se pohyb nečekaně zastavil. S vyčerpaným výrazem Irene zvedla papír.

„Za zrcadlem nad krbem,“ přečetla nahlas.

„Jsem zachráněná,“ vykřikla žena. „Jak vám mám poděkovat, paní Tollerová? Jsem vám nesmírně vděčná.“

„Poděkovat musíte duchu svého manžela, madam,“ poučila ji Irene. „Já jsem pouhé médium, jehož prostřednictvím vám tu informaci sdělil.“

„Děkuju ti, Georgi, ať jsi kdekoli.“ Žena se prodrala řadou židlí a běžela k východu. „Omluvte mě, prosím. Musím okamžitě najít ty akcie.“

Prolétla těsně kolem Caroline, zanechávajíc ve vzduchu vůni levandule, a zmizela někde blízko toho závěsu, který tlumil světlo pronikající dveřmi.

„Tohle tedy bylo zajímavé,“ utrousil Adam.

Ztemnělá posluchárna šuměla vzrušením. Další muž vyskočil ze židle.

„Když dovolíte, paní Tollerová, mám otázku,“ zvolal hlasitě. „Jestli je tu někde poblíž duch Elizabeth Delmontové, požádejte ho, ať nám poví, kdo ji zavraždil.“

Nastalo mrtvé ticho.

V přední části místnosti sebou Irene divoce trhla, otevřela ústa a okamžitě je rychle sklapla.

Teprve teď Adam věnoval veškerou pozornost pódiu. S předloktími opřenými o kolena se předklonil a upřeně pozoroval paní Tollerovou.

„Určitě prohlásí, že duch paní Delmontové není přítomen,“ zamumlala Caroline, aby to Adam slyšel.

„Tím si nejsem tak jistý,“ oponoval Adam. „Podívejte. Destička se hýbe.“

Caroline užasle zírala. Pod prsty paní Tollerové se destička hýbala sem a tam a tužka přejížděla po novém listu papíru.

Irene zasténala a její ramena se viditelně ohnula. Zřejmě musela vynaložit všechny síly, aby se udržela vzpřímeně na židli.

Když se destička nakonec zastavila, nikdo se ani nepohnul. Irene ji odsunula a zvedla papír. Hodně dlouho civěla na tu škrábanici. Posluchárna tonula v hmatatelném napětí.

Irene přečetla vzkaz svým novým, chraplavým hlasem. „Elizabeth Delmontová byla podvodnice. Rozzlobila duchy svými podvodnými tvrzeními a triky. Z hrobu se vynořila neviditelná ruka odplaty, aby ji umlčela.“

Jako by ji ta poslední námaha připravila o zbytek sil, Irene padla hlavou na stůl. Než se kdokoli stačil pohnout, plamen jediné lampy divoce vzplál a vzápětí zhasl. Posluchárna se ponořila do naprosté tmy.

Kdosi zaječel a tím vyvolal zmatek.

„Prosím, zůstaňte v klidu. Všechno je v pořádku. Tohle se stává často, když paní Tollerová skončí svou demonstraci. Vyvolávání duchů si vždycky vyžádá velkou daň na nervové soustavě média. Hned znovu rozsvítím.“

Caroline poznala hlas toho malého muže, který na začátku představil Irene Tollerovou.

Světla se zvolna rozsvítila a ozářila pódium.

Irene Tollerová a ten její píšící vynález už tam nebyly.

7

„Skončeme s celou touhle fraškou.“ Adam pevně sevřel Carolininu paži a donutil ji vstát. „Elizabeth Browningová měla pravdu, když ve své práci *Pan Sludge, médium,* napsala, že každý, kdo tvrdí, že umí přivolat duchy, je podvodník.“

„Ráda bych vám připomněla, pane, že na manželku pana Browninga velice zapůsobila seance vedená slavným panem D. D. Homem. Prý byla přesvědčená, že Home nejen navázal spojení se světem duchů, ale dokonce se při jeho seanci duchové i objevili.“

„S veškerou úctou k nesrovnatelné Elizabeth Barrettové-Browningové musím prohlásit, že Home tu dámu oklamal.“ Adam ji kormidloval ke dveřím. „Ale musím přiznat, že se nacházela ve vynikající společnosti. V dobách jeho největší slávy se Homeovi podařilo nadělat ze spousty lidí hlupáky.“

Pocítil velké zadostiučinění, když se Caroline nebránila jeho úsilí dostat ji ven z posluchárny. Ale zjistil, že v jednom se sakramentsky přepočítal. Ten něžně zaoblený tvar jejího lokte a pružná, hebká paže, jejíž teplo sálalo rukávem šatů, ho nečekaně vzrušily. Musel bojovat proti náhlé touze ji ještě silněji sevřít a přivinout k sobě blíž. Tohle bylo poprvé, kdy se jí opravdu dotkl. Nedokázal potlačit ten záblesk vzrušení, jenž jím projel.

Byla tak teploučká a živá v těch zelených šatech upnutých u krku a na rukávech lemovaných krajkou.

Krátká vlečka šatů byla půvabně zvednutá a upevněná tak, aby jí umožnila chůzi, aniž by dolním lemem zametala podlahu. Model odhaloval špičky drobných

střevíčků stejné barvy jako šaty. Široká, trochu koketní zelenozlatá sametová mašle zdobila její šaty vzadu v pase. Vlasy měla vyčesané do elegantního uzlu. Seděl na nich furiantsky posazený miniaturní klobouček s květinovým okrajem, téměř zakrývající jedno oko.

Asi by jí neškodilo dát si něco k snědku, pomyslel si, a sám pocítil svíravý hlad.

Vedl ji chodbou, silně, až bolestně si vědom její ženskosti. Nevtíravá, svůdná vůně jejího těla se smísila s vůní květinového a bylinkového mýdla, které použila při koupeli. Ta vůně rozdráždila jeho smysly. Připomněl si, že je příliš starý, příliš zkušený a už natolik obeznámený s temnou, drsnou stránkou života, než aby se dal tak snadno omámit ženou. Ale bylo tomu tak. Připadal si jako zasažený bleskem.

Prošli hlavní chodbou Wintersett House kolem kanceláře, velkého přijímacího sálu, dalších poslucháren a knihovny. Pokud Adam mohl soudit, členům Společnosti pro parapsychologické výzkumy bylo přístupné pouze přízemí. Vyšší patra byla pro veřejnost uzavřena.

Budova mu připadala příliš rozlehlá, fádní a dost ošklivá; byla postavena v novogotickém slohu se silnými kamennými zdmi a klenutými stropy jako ve středověku. Do interiéru velkého domu pronikalo jen velmi málo slunečního světla.

Přesně ta atmosféra, jakou členové Společnosti potřebovali, říkal si.

Jakmile došli k přední části chodby, všiml si dvou pánů zabraných do vážného rozhovoru. Tomu menšímu mohlo být tak mezi čtyřiceti a pětačtyřiceti. Ač nedosahoval průměrné výšky, zaujal Adama svými

strnulými, přísnými rysy, jakoby odpovídajícími celkovému rázu toho domu. Se svými brýlemi, vousy, ustupující linií vlasů i pomačkaným kabátem budil zdání zaujatého vědce.

Ten malý, brýlatý chlapík právě strkal nějakou fotografii pod aristokratický nos elegantního, dokonale oblečeného a dost znuděně se tvářícího džentlmena. Vyšší muž měl rysy dokonalé sochy, jimiž přitahoval oči každé ženy. V jeho uhlově černých vlasech se už objevovaly interesantní stříbrné nitky.

„Ten vysoký distingovaný džentlmen je pan Julian Elsworth," špitla Caroline. „V současné době je nejznámějším londýnským odborníkem v oblasti výzkumu parapsychologických jevů. Občas pořádá veřejné ukázky tady ve Wintersett House, ale většina jeho seancí se odehrává v soukromých domech patřícím lidem z nejvyšších kruhů."

Je tím Elsworthem nějak příliš nadšená, pomyslel si Adam.

„Slyšel jsem o něm," připustil. „Ale nikdy jsme nebyli vzájemně představeni."

„Koncem týdne se tady pořádá recepce na jeho počest," poznamenala, „po níž předvede své schopnosti. Určitě přijde spousta lidí."

„A ten menší pán?"

„To je pan Reed, prezident Společnosti pro parapsychologické výzkumy a vydavatel listu *Nový úsvit*."

V tom okamžiku Elsworth vzhlédl od fotografie, kterou mu Reed držel před očima. Na Adama vrhl rychlý pohled, jako by ho chtěl někam zařadit. Ale pak mu

zřejmě nepřipadal důležitý, a tak se s oslňujícím úsměvem otočil ke Caroline.

„Paní Fordyceová,“ zvolal. „Je mi potěšením vás opět vidět.“

„Pane Elsworthe.“ Podala mu ruku v rukavičce, načež se zdvořile obrátila k jeho malému společníkovi. „Pane Reede.“

Nerozhodně pohlédla na Adama. „Dovolte, abych vám představila pana –“

„Grove,“ skočil jí do řeči, než se stačila rozhodnout, které jméno zvolit. „Adam Grove.“

Ti dva cizí muži zdvořile přikývli, ale bylo jasné, že je zajímá jen Caroline.

Za čočkami brýlí se skrývaly Reedovy žhnoucí a vážně hledící bledé oči. „Vítejte zpátky do Wintersett House. Vrátila jste se, abyste pokračovala ve svém literárním výzkumu, nebo jste se konečně rozhodla poctít Společnost demonstrací svých vlastních parapsychologických sil?“

Adam pevněji stiskl Carolininu paži. Parapsychologické síly? O čem to sakra mluví?

Snažila se nenápadně vykroutit z jeho sevření. Uvědomil si, že ji drží, jako by se ocitala v nebezpečí, že ji smete nějaká neviditelná síla. Spěšně uvolnil stisk, aniž ji pustil. Nedovedl si to vysvětlit, ale všechno v něm jako by náhle křičelo, aby ji držel co nejblíže u sebe.

Caroline se společensky usmála na Reeda. „Jak jsem vám onehdy řekla, pane, příspěvek v tisku nepravdivě popsal několik detailů mé ukázky na tom čajovém dýchánku.“

„Ale s paní Hughesovou jsem mluvil osobně,“ trval na svém Reed. „Velmi ji zaujalo všechno, čeho byla ten den svědkem.“

„Věřte mi prosím, když vám říkám, že nejsem obdařena ničím, co by mohlo zajímat výzkumné pracovníky Společnosti,“ ujistila ho Caroline.

Reedův úsměv vyjadřoval směsici pochopení a souhlasu.

„Oceňuju váš přirozený jemnocit, paní Fordyceová, ale nemusíte se bát. Ani ve snu by mě nenapadlo nutit vás vystupovat veřejně. Buďte ujištěná, že zkoušky by se provedly v soukromí na základě nejpřísnějších vědeckých standardů.“

„Musím odmítnout,“ prohlásila Caroline rozhodně.

Elsworth povytáhl své křídlaté obočí. „Obávám se, že jste příliš skromná, madam. Soudě podle toho článku v novinách jste očividně dokázala přečíst myšlenky několika dam, majících to štěstí, že je tehdy paní Hughesová pozvala k sobě na čaj.“

„Je mi líto, ale nemám nic, co bych mohla Společnosti předvést,“ prohlásila teď s větším důrazem.

Reed několikrát přikývl. „Jak si přejete. Naprosto nemám v úmyslu tlačit vás do něčeho, co by vám bylo nepříjemné.“ Na okamžik se odmlčel, než tlumeným hlasem dodal: „Zřejmě už jste se doslechla tu tragickou zvěst o smrti Elizabeth Delmontové?“

„Strašné,“ přisvědčila Caroline.

„My všichni tady ve Společnosti jsme z toho v šoku,“ potřásl hlavou Reed. „Byla nesmírně nadané médium.“

Elsworth se ohlédl k posluchárně, kde Irene Tollerová před chvílí předváděla své spiritistické umění. „Ne každý sdílel tento názor.“

Adamův zájem o probíhající rozhovor náhle stoupl. „Ano, i my jsme před chvílí nabyli toho dojmu.“

Reed protáhl obličej. „Obávám se, že mezi paní Tollerovou a paní Delmontovou panovala jistá profesní rivalita. Silná média dost často žárlí na soupeře obdařené většími schopnostmi.“

„Naznačila, že za smrt paní Delmontové nesou odpovědnost temné síly z onoho světa,“ prohodila zcela neutrálně Caroline.

Elsworth se zatvářil lítostivě. „Podle bulvárního tisku se kolem té vraždy vyskytly nějaké zvláštní okolnosti, které nepochybně zvýší náklad listu.“

„Jaké okolnosti?“ zeptal se Adam tónem, který měl naznačit pouze povrchní zvědavost.

Reed si znepokojeně povzdechl a znovu ztlumil hlas. „Říká se, že místnost, kde se odehrávala seance Delmontové, vypadala, jako by v ní řádily nadpřirozené síly, všechno v ní bylo zpřeházené, nábytek překocený, a rozmlácený pomalu na třísky.“ Pro větší efekt se odmlčel. „A taky se rozkřiklo, že vedle těla se našly nějaké záhadné kapesní hodinky.“

„Co je zvláštního na kapesních hodinkách?“ podivil se Adam.

„Podle toho novináře se s největší pravděpodobností rozbily ve chvíli vraždy,“ vysvětlil mu Elsworth. „Ručičky se zastavily na dvanácti hodinách.“ Smutně se usmál. „Jak asi víte, půlnoc bývá ve světě výzkumu parapsychologických jevů často považována za zvlášť významnou hodinu.“

„Někteří cítí, že právě v tuto noční dobu se nejsnáze protrhne závoj mezi tímhle a oním světem,“ dodal Reed s

melancholickým, vědoucím pokýváním hlavou. „Všechno je to nesmírně vzrušující.“

Caroline pohlédla na obrázek v jeho ruce. „Vidím, že máte nějakou fotografii.“

„Ano.“ Reed se celý rozzářil a zvedl obrázek k jejím očím. „Právě jsem ji ukazoval tady Elsworthovi.“

Caroline se víc naklonila, aby na ni líp viděla. „Je velice zajímavá.“

Adam se přes její rameno pozorně zadíval na snímek. Zachycoval atraktivní mladou ženu sedící na židli s vysokým opěradlem. Nehmotný, tajemný přelud jiné ženy se vznášel ve vzduchu za hlavou sedící krasavice.

„Fotografoval to jeden člen Společnosti,“ vysvětloval nadšeně Reed. „To médium zřejmě dokáže přivolat zjevení.“

„Problém ale je, že teď už spiritistickým fotografiím nikdo nevěří.“ Elsworth se nepokrytě nudil. „Obávám se, že se jedná o velice snadný padělek.“

„Jako spousta jiných věcí,“ dodal Adam.

Caroline na něj vrhla káravý pohled. Dělal, že ho nevidí.

„Půjdeme, má drahá?“ zeptal se. „Připozdívá se.“

„Nespěchám,“ odsekla.

„Zřejmě jste zapomněla na naši ujednanou schůzku,“ dodal a honem ji kormidloval ke dveřím.

V prvním okamžiku se obával, že se bude zlostně zpěčovat, ale pak se s Reedem a Elsworthem rychle rozloučila.

Venku na schodech před Wintersett House zůstala Caroline stát, aby uvolnila svůj malý zelený slunečník z ozdobného řetízku, který jí ho zajišťoval u pasu, a s cvaknutím ho rozevřela.

„Pane Hardesty, chovat se tak hrubě opravdu nebylo zapotřebí. Pan Reed není jen prezidentem Společnosti, má i velké zásluhy o podporu seriózního vědeckého výzkumu parapsychologických jevů.“

„Vědeckého parapsychologického výzkumu? Ty termíny mi připadají neslučitelné.“

„A co se týče pana Elswortha, měl byste vědět, že ho v některých kruzích považují za nástupce D. D. Homea. Říká se, že stejně jako Home se opravdu dovede vznášet.“

„Jestli tomuhle věříte, paní Fordyceová, co kdybych vás upozornil na jednu zajímavou investiční příležitost, o níž jsem se nedávno doslechl? Jedná se o diamantové doly ve Walesu. Ty kameny se tam jen tak povalují po zemi a čekají, až je někdo posbírá a nahází do kbelíku. Můžete nadělat jmění.“

„Tohle mi nepřipadá zábavné, pane. Pro vaši informaci, pan Elsworth podstoupil už několik zkoušek v oblasti výzkumů parapsychologie a skvěle uspěl. Jeden zkoušející prohlásil, že jak pan Home, tak pan Elsworth možná pocházejí z vlkodlaků, a proto mají tak mimořádnou moc.“

S povytaženým obočím si ji bez jediného slova změřil pohledem. Aspoň že zrudla rozpaky.

„Tak dobrá,“ zamumlala. „Připouštím, že tahle zvláštní teze zní dost nepravděpodobně. Ale chtěla bych vám připomenout, že pan Elsworth má ještě něco společného s D. D. Homem. Jeho seancí se účastní ti nejvýznamnější Londýňané.“

„Něco vám povím, madam. Z vlastních zkušeností vím, že ti nejvýznamnější bývají stejně naivní a důvěřiví jako všichni ostatní.“

„Říká se, že sama královna si po smrti prince Alberta vyžádala seanci.“

„Ano, taky jsem tu fámu zaslechl.“ Při sestupování ze schodů jí podal rámě. „Žalem sklíčení lidé, bez ohledu na společenské postavení, bývají bohužel nejsnazšími oběťmi těch, kdo je chtějí využít.“

„Nevím, proč se vůbec snažím s vámi logicky diskutovat o parapsychologických výzkumech. Svůj očividně skeptický názor máte zřejmě vyrytý do žuly.“

„To není pravda.“ Odbočil s ní přes ulici ke svému kočáru, tmavému, jednoduchému vozidlu, které mohlo být docela klidně považováno za anonymní drožku. Jelikož tenhle dopravní prostředek na ulici nepoutal pozornost, dával mu přednost při příležitostech, kdy na určité místo nechtěl jít pěšky. „Teď bych ale moc rád diskutoval o nadpřirozených vlohách jedné dosti mimořádné osoby.“

„A o jakou osobu se jedná?“ zeptala se s ostražitým výrazem.

„Přece o vás, paní Fordyceová. Nemůžu se dočkat, až se dozvím všechny podrobnosti o té demonstraci parapsychologických sil, které jste předvedla na čaji u paní Hughesové.“

Durward Reed čekal, než dvojice vyjde ven vchodovými dveřmi Wintersett House, a teprve potom se otočil ke svému společníkovi.

Na Julianu Elsworthovi mu nezáleželo. Ten muž se svými aristokratickými manýry, chladnou inteligencí a zvláštními okultními sklony ho znervózňoval. Byly doby,

kdy tušil, že jím Elsworth pohrdá. Nedalo se ovšem popřít, že Elsworthův vstup do Společnosti byl velkým přínosem a přivábil do Wintersett House značnou pozornost veřejnosti. Ústav zároveň získal na důvěryhodnosti.

„Čím víc paní Fordyceová popírá své vlastní nadání, tím víc mě utvrzuje v tom, že ho skutečně má," uvažoval Reed nahlas. „Musím najít způsob, jak překonat její čistě ženské pochybnosti a přesvědčit ji, že se může stát nesmírným přínosem v oblasti zkoumání parapsychologických jevů."

Elsworth pokrčil rameny. „Vydělává si na živobytí jako spisovatelka, nikoli jako médium. Chcete-li získat její pozornost, nabídněte jí smlouvu na jeden z jejích románů."

Durwarda Reeda tahle chytrá rada v první chvíli úplně uzemnila.

„Dobrý bože, člověče," vyhrkl, jakmile znovu našel svůj hlas, „jaký skvělý nápad! Kdybych začal vydávat její knihu v *Novém úsvitu*, mohl bych tím získat obrovské množství dalších čtenářů a současně přilákat značnou pozornost k našemu výzkumu. Musím si to důkladně promyslet."

Nabitý inspirací okamžitě pospíšil do své kanceláře, aby pouvažoval o detailech plánu, který už v jeho mysli nabýval tvarů.

Marná sláva, Elsworth znamenal skutečně obrovský přínos, i když mu šel hrozně na nervy.

8

„Všechno to bylo velké nedorozumění,“ prohlásila Caroline otráveně a současně s určitou rezignací. „Moje takzvaná ukázka parapsychologických sil neměla být ničím víc než zábavou pro paní Hughesovou a její hosty.“

„Zábavou?“

„Moje tety několikrát týdně hrají karty s paní Hughesovou a jejími přítelkyněmi. Požádaly mě, abych jim připravila nějaké překvapení. Emma a Milly věděly, že jsem se během nedávného výzkumu naučila pár triků, které používají ti, kdo tvrdí, že jsou nadáni paranormálními schopnostmi. Domnívaly se, že dámy bude zajímat ukázka, jak odborníci dosahují svých efektů.“

„Paní Hughesová však zřejmě brala vaše salonní triky vážně.“

„Obávám se, že ano,“ připustila. „Vyšlo najevo, že má přátele, co aktivně pracují ve Společnosti pro výzkum parapsychologických jevů. Jeden z nich si promluvil s dopisovatelem *Létajícího reportéra*.“ Rozpřáhla ruce dlaněmi vzhůru. „Jedno vedlo k druhému, a tak se objevil ten příspěvek v novinách. Všechno to bylo přinejmenším trapné.“

„Typická novinařina libující si v senzacích. Velice málo faktů, vsunutých do obrovského množství melodramatických fikcí.“

Nakrčila nos. „Připouštím, že tisk ne vždy líčí události tak, jak se opravdu staly.“ Zmlkla a rozhlédla se, jako by ji náhle něco znepokojilo. „Kam jdeme? Musím

se vrátit do Corley Lane. Potřebuju dneska napsat ještě pár stránek.“

„Odvezu vás prostě domů ve svém kočáru, paní Fordyceová.“

„Och!“ Zaváhala. Vypadala velice překvapeně, jako by ji jeho žádost doprovodit ji zpátky na Corley Lane nějak rozrušila.

Na protější straně ulice si Adamův kočí všiml, že přicházejí. Okamžitě seskočil z kozlíku, aby otevřel dvířka vozu.

Caroline zřejmě dospěla k rozhodnutí. Když došli až na konec ulice, zastavila se pár kroků od kočáru.

„Děkuji vám, pane Hardesty, ale dnes jsem do Wintersett House jela fiakrem, a tak se chci vrátit domů stejným způsobem.“

Její neochota nastoupit do jeho kočáru ho rozladila víc, než si hodlal přiznat. Pátral po něčem, čím by ji zlákal ke společné cestě.

„Tak dobrá, paní Fordyceová, ať je po vašem,“ zareagoval se zdvořilou lítostí. „Doufal jsem, že se nám naskytne příležitost promluvit si o našich dojmech z dnešní ukázky Irene Tollerové, dokud ji máme v čerstvé paměti, ale jestli trváte na návratu domů pěšky –“

Zarazila se. „Chtěl jste porovnat poznatky?“

„Ano. Napadlo mě, že bychom společně mohli dojít k nějakým závěrům, které nám samotným mohly třeba uniknout.“

Oči se jí zaleskly vzrušením. „Jistě. Na tuhle možnost jsem nepomyslela.“

„Jestli si ovšem nepřejete jet se mnou, zajisté to pochopím. Uvědomuji si, že naše spolupráce neměla slibný začátek. A to pouze mou vinou.“

„Hmm.“ Vrhla na čekající kočár nejistý pohled.

Nemohla dát jasněji najevo, že mu nedůvěřuje. Napadlo ho, jestli by zaujala stejně váhavý postoj, kdyby ji do svého kočáru pozval Julian Elsworth.

Zkusil to jinak.

„Jistě se nebojíte pomluv, paní Fordyceová,“ poznamenal suše. „Jste koneckonců úctyhodná vdova, nikoli neprovdaná mladá dáma, které záleží na tom, aby ji nikdo neviděl nastupovat do kočáru pána, jenž není jejím vyvoleným.“

Žasl, jak tahle malá narážka zapůsobila. Carolinina ručka téměř divoce sevřela rukojeť deštníčku.

„Dobře vím, co se patří,“ ucedila ledově.

„Samozřejmě. Pak mi ovšem dovolte se zeptat, v čem je problém?“

„V tom, že vlastně vůbec nevím, kdo jste, pane.“

„Řekl jsem vám, že se jmenuji Hardesty, Adam Hardesty.“

„Proč bych měla teď víc věřit, že je to vaše skutečné jméno, než když jste se mi původně představil jako Adam Grove?“

Sáhl do kapsy a vytáhl malou bílou kartičku se zřetelně vytištěným jménem. „Moje navštívenka, paní Fordyceová.“

Přelétla ji pohledem. „Navštívenky mohou být také falešné.“

Vrátila mu ji, jako by to byl nějaký šunt. Poprvé po dlouhé době cítil, jak ho rozpaluje vztek.

„Nechci vás urazit, madam,“ řekl rozhodným hlasem, „ale odpusťte, tahle zdrženlivost se mi zdá trochu přehnaná. Jste přece autorka románů plných senzací.“

„A co má být?“

„Každý ví, co to znamená.“

„Vážně? A co to naznačuje o mně osobně, pane Hardesty?“

Připadalo mu, že se vlastní vinou ocitl ve slepé uličce. Něco takového se mu v jednání se ženami stávalo jen velmi zřídka.

„Znamená to, že píšete příběhy, které se z valné části opírají o… hm… senzace a vzrušení,“ odpověděl s opožděnou opatrností.

„Co je na tom špatného?“

Přelétl pohledem ulici, aby se ujistil, že nikdo není natolik nablízku, aby zaslechl tu zhoršující se konverzaci. Vyvolat scénu na ulici by bylo to poslední, co by si přál.

„Autoři napínavých románů jsou známi tím, že vymýšlejí zápletky týkající se čistě světských subjektů,“ poznamenal tlumenějším hlasem.

„Jak to můžete vědět, pane? Už jste mi dal dostatečně na srozuměnou, že tenhle druh literatury nečtete.“

„To je pravda. Ale náhodou se mi dostala do rukou poslední kapitola *Záhadného džentlmena*, a tak jsem si ji přečetl. V téhle jediné epizodě byly neomylné zmínky o nevěře, nedovolených mileneckých vztazích, o manželstvích, z nichž se prchá, i o vraždě. Všechny vaše zápletky jsou postavené na senzacích.“

Věnovala mu pohled chladný jako ocel. „Žasnu nad vaší nově nalezenou znalostí tohoto žánru, pane. Ale asi byste si měl přečíst o něco víc kapitol, než si utvoříte úsudek o autorovi.“

„Ten příběh není třeba dokončovat. Edmunda Drakea očividně čeká velice nepříjemný konec. Můj strýc i sestra mě ujistili, že jste známa tím, jak všechny své zlosyny dovádíte ke strašlivým koncům.“

Carolinin výraz doznal převratné změny. „Vaše sestra a strýc četli mou práci?“

„Obávám se, že ano.“

„Aha.“ Zřejmě ji to potěšilo. „Pokaždé mám velkou radost, když se dozvím, že se někomu mé příběhy líbí.“

„Ano, jak jsem říkal –“

„Teď docela chápu, proč vám tolik záleží na úctyhodnosti mých románů.“ Věnovala mu milý úsměv. „Přirozeně si nepřejete, aby byla vaše sestra vystavena něčemu nepřístojnému. Buďte ujištěn, že i když témata a zápletky mých románů jsou často svou podstatou dost smělé, mé postavy podle charakteru svých činů dojdou patřičné odměny nebo spravedlivého potrestání.“

„To ovšem pro Edmunda Drakea nevěstí nic dobrého.“

„Nemusíte se o něj obávat. Je to koneckonců darebák. Pamatujte si, že moji hrdinové vždycky zachrání situaci a ožení se s hrdinkou.“

Opřel se jednou rukou o stěnu kočáru a naklonil se nad ni jen tak hluboko, aby ji skryl ve svém stínu. „Povězte mi, paní Fordyceová, nepopletla jste si někdy hrdiny se zlosyny?“

„Nikdy, pane. Vždycky mi bylo dokonale jasné, kdo je hrdina a kdo zloduch.“

Všiml se, že v téhle věci neměla ani stín pochybnosti. Drake to měl spočítané.

„To máte štěstí, madam,“ poznamenal.

Došlo jí to. Poznal to podle záblesku v jejích očích. „Proboha! Berete to osobně, protože jsem vám řekla, že mám v úmyslu použít vás jako model pro postavu Edmunda Drakea.“ Kajícně se na něj usmála.

„Omlouvám se. Nechtěla jsem vás urazit ani se dotknout vašich citů, pane.“

Zatraceně, co ho to napadlo stát tady a diskutovat o jejích zlosynech a hrdinech?

„Nemějte obavy o mé city, madam. Ujišťuju vás, že už snesly mnohem horší potupy.“ Napřímil se a stáhl ruku ze stěny kočáru. „Můžete to napravit, když mi dovolíte odvézt vás bezpečně domů.“

„Já –“

„Jestli přetrvávají vaše pochybnosti o tom, kdo vlastně jsem, tady Ned se může za mě zaručit.“

Ned trpělivě postával vedle otevřených dvířek kočáru a tvářil se, jako by vůbec nenaslouchal tomuto neobvyklému rozhovoru. Prudce sebou trhl, když zaslechl své jméno.

„Pane?“

„Ujistěte prosím paní Fordyceovou, že se jmenuji Adam Hardesty a jsem považován za celkem úctyhodného džentlmena, který nemá ve zvyku unášet dámy a s nečistými úmysly je odvážet ve svém kočáru.“

Nedovi ve viditelném šoku poklesla brada. Rychle polkl a s očividným úsilím se okamžitě vzpamatoval.

„Zaručuju se tady za pana Hardestyho, madam,“ prohlásil s dojemnou vážností. „Vozím ho už léta. Nemáte se čeho bát, vážně vám nic neudělá.“

„Mám na to vaše slovo, Nede?“ usmála se na něj Caroline.

„Jo, madam. A když dovolíte, paní Fordyceová, chtěl bych vám říct, že váš novej román je ještě napínavější než ten minulej. To o tom ohni a záchraně maličký slečinky Ann z plamenů bylo moc vzrušující. A taky ta vražda.“

Caroline se rozzářila. „To mě moc těší, Nede. Děkuji vám.“

„Bylo od vás mazaný nechat Edmunda Drakea, jak bych to řek, číhat ve stínu, až do týhle nový kapitoly. Je fakt hrozně tajemnej.“

Caroline se šťastným ruměncem kráčela ke schůdkům, které jí Ned vyklopil před dvířka kočáru. „Je od vás velice laskavé, že mi to říkáte.“

Ned roztáhl ústa k úsměvu a pomohl jí do kočáru. „Nemůžu se dočkat, jak to s tím prohnaným zlosynem dopadne.“

„Už tenhle týden rozhodnu o jeho osudu, Nede,“ slíbila mu s lehkým smíchem Caroline.

Adam sledoval, jak se při nástupu do vozu elegantně ohnula v pase. Před očima se mu na okamžik mihla ta její zvláštní zelenozlatá mašle.

Zřejmě by měl začít brát u Neda hodiny, pomyslel si, když po schůdkách stoupal za Caroline. Jeho kočímu nedalo pražádnou práci přemluvit ji, aby nastoupila do kočáru. Nepochybně prototyp hrdiny.

9

Udělala jsem to, říkala si Caroline, překvapená vlastní odvahou. Využila svého postavení údajné vdovy, nastoupila do kočáru a teď seděla v jeho intimním interiéru vedle nejúžasnějšího muže, jakého kdy v životě potkala. Škoda že hlavním námětem hovoru měla být vražda. Vrhla na Adama tázavý pohled, snažíc se vypadat blazeovaně jako někdo, kdo je zvyklý projíždět se ulicemi Londýna v pánském doprovodu.

„Jak se zdá, ty řeči nelhaly," začal Adam, usazený v rohu kočáru s jednou nohou nataženou před sebou a paží opírající se o okenní rám. „Mezi Irene Tollerovou a Elizabeth Delmontovou rozhodně nepanovala žádná láska."

„To opravdu ne." Caroline se přiměla soustředit se na svá pozorování z té seance. „Paní Tollerová se nijak netajila názorem, že bylo učiněno zadost spravedlnosti."

Adam povytáhl obočí. „Pochybuju, že tu vůbec šlo o spravedlnost, ale ať byl motiv jakýkoli, lebku paní Delmontové neroztříštilo žádné zjevení z onoho světa. Nedovedu si představit, že by nějaký duch dbalý své cti použil ke spáchání vraždy něco tak světského jako krbový pohrabáč."

Caroline se otřásla. „Souhlasím. Takhle krutý dokáže být jen živý člověk."

Zamyslel se. „Tollerová zřejmě vnímá cosi mocného, co se týká její mrtvé soupeřky. Možná něco o té vraždě ví."

„Opravdu mě napadlo, že paní Delmontovou mohla zabít paní Tollerová. Profesní rivalita je nepochybně velice silnou motivací."

„To nepopírám.“ Přimhouřil oči. „Ale v tuhle chvíli mě nejvíc zajímá to, o čem se v tisku nepsalo.“

„Četl jste dnešní ranní noviny? Popisují ten zločin do nejmenších podrobností. Všechny se zmiňují o tom překoceném nábytku a hodinkách, co se zastavily na půlnoci.“

„Ze všeho, co jsem našel na místě činu, mi ty hodinky připadaly nejmíň bizarní.“

„Prosím?“

„Když jsem Elizabeth Delmontovou našel, ležela obličejem na koberci v místnosti, kde se konala seance. Kdosi, předpokládejme že vrah, jí přes obličej přehodil svatební závoj. Byl nasáklý její krví.“

Šokovalo ji to. „Dobré nebe!“

„A navíc na živůtku jejích šatů ležela černá smaltovaná smuteční brož. Na zadní straně té brože byl stočený pramínek světlých vlasů a malá fotografie nějaké mladé plavovlasé ženy oblečené do svatebních šatů.“

„Říkáte, že ta brož volně ležela na živůtku paní Delmontové? Nebyla připíchnutá k šatům?“

Zavrtěl hlavou. „Někdo ji velice pečlivě položil na tělo, stejně jako ten závoj.“

Caroline si pažemi objala hruď, jako by chtěla zmírnit ten zvláštní chlad, který jí po jeho slovech pronikl tělem. „Ano, bizarní, to je ten správný výraz. Závoj a smuteční brož naznačující velice osobní druh vraždy. Rozhodně se nejedná o čin nějakého zloděje nebo lupiče.“

„A taky ne někoho, kdo zabil Delmontovou, jen aby získal ten deník,“ připustil s očividným zaváháním, že má vyloučit tuhle možnost. „Nedovedu si představit potenciálního vyděrače, který by si dal práci s vytvořením tak dramatické scény.“

„Pokud nechtěl svést policii ze stopy tím, že by vraždu naaranžoval jako čin někoho, kdo měl osobní důvod Elizabeth Delmontovou zabít," napadlo ji.

Podíval se na ni dlouhým, oceňujícím pohledem. „Tohle považuju za velice zajímavou možnost, paní Fordyceová. Odvedení pozornosti je ten nejstarší fígl na světě. Někdo mohl docela dobře ten deník ukrást, a pak úmyslně zanechat nejrůznější stopy vedoucí jiným směrem. Ale je-li to ten případ, proč o tom nebyla v novinách jediná zmínka?"

„Váš problém je zřejmě ještě komplikovanější, než se zdál na počátku. Co míníte podniknout dál?"

„Moc rád bych se dozvěděl něco víc o Irene Tollerové. Podle mě z ní její silná nechuť k Delmontové dělá nanejvýš podezřelou osobu. Ale pochybuju, že nám bude nějak nápomocná a pravdivě zodpoví naše přímé otázky, zvlášť jestli má co skrývat."

„Myslíte, že by vám lhala?"

„Spíš mám obavy, že sbalí svá fidlátka a zmizí, jestli si bude myslet, že jsme ji odhalili," usoudil. „Nechci ji vyděsit, dokud nebudu přesně vědět, zda je či není do téhle věci nějak zapletená."

„Co uděláte?"

„Jestliže je to ona, kdo zabil Elizabeth Delmontovou a ukradl ten deník, pak ho má pravděpodobně schovaný někde v domě," uvažoval. „Takže musím nejdřív prohledat místo, kde bydlí."

Spráskla ruce. „Chcete se vloupat do jejího domu? Dobré nebe, takové riziko nemůžete podstoupit, pane! Jestliže už jednou zabila, nebude váhat udělat to znovu."

Její protest ho zřejmě pobavil. Pak se v jeho náhle ztmavlých očích objevil tázavý výraz. „Obáváte se o mé bezpečí, paní Fordyceová?“

„Jen se snažím vnést do vašeho plánu trochu zdravého rozumu.“

„Škoda. Na chvíli jsem se opovážil doufat, že máte o mě starost.“

„S tímhle na mě nechoďte, pane Hardesty. Ale teď, jestli jste opravdu rozhodnutý pustit se do toho dobrodružství, nebylo by před tím vloupáním rozumnější dozvědět se aspoň něco o tom, jak to v jejím domě vypadá? Umožnilo by vám to účinnější průzkum.“

„Co navrhujete?“ vyčkávavě na ni pohlédl.

„Mohl byste si domluvit seanci,“ vyhrkla. „Paní Tollerová přece dneska jasně naznačila, že tyhle veřejné ukázky provádí proto, aby získala soukromé klienty.“

„Jste úžasná.“ Povytáhl obočí. „Skvělý nápad! Vstup do toho domu za účelem seance mi nejen poskytne příležitost se tam porozhlédnout, ale taky bych mohl získat o Tollerové další informace. Něco mi říká, že mít v téhle věci za poradkyni autorku napínavých románů je nesmírně prospěšné.“

Jeho úsměv byl stejně smyslný a intimní jako neočekávaný. Úplně proměnil jeho vzhled a poskytl jí letmý pohled na složitého muže pod nevyzpytatelnou maskou, jíž se prezentoval světu.

Úplně ji to rozhodilo. Snažila se znovu nabýt klidu.

„Půjdu samozřejmě s vámi,“ prohlásila a dalo jí hodně úsilí přemoct ty chvějivé pocity v žaludku.

Jeho úsměv se vytratil stejně rychle, jako se objevil, a do obličeje se vrátil ten vzdálený, záhadný výraz.

„Myslím, že to nebude nutné.“

„S tím nesouhlasím, pane,“ prohlásila s veškerou rozhodností. „Má přítomnost pomůže oslabit možné podezření paní Tollerové.“

„Proč by mě měla podezírat? S paní Tollerovou jsem se v životě nesešel. I jestli opravdu má ten deník, a je-li si i vědoma, že nějaký muž jménem Adam Hardesty je potenciálním objektem k vydírání, jak by ve mně mohla poznat svou zamýšlenou oběť?“

„Třeba vás na té dnešní seanci zahlédla.“

Jen mávl rukou. „Jestli ano, bude mě znát pouze jako pana Grovea, stejně jako mě znají Reed a Elsworth. Povolání Irene Tollerové je pořádat seance. Pro ni budu jen jedním z jejích klientů.“

Zřejmě se bude muset vytasit s dalším argumentem, má-li ho přesvědčit, aby s ní počítal ve svém plánu. Neměla v úmyslu nechat ho pokračovat ve vyšetřování bez ní.

Važ každý krok, napomínala se. Adam Hardesty není typ muže, který by sebou nechal manipulovat. Ale ona se o to musí pokusit.

Mírně si odkašlala. „Bez urážky, pane, ale máte v sobě, jak bych to vyjádřila, něco, co by mohlo paní Tollerovou –“ Odmlčela se ve snaze nalézt vhodné diplomatické slovo, jímž by ukončila větu. Žádné takové se jí nevybavilo. „Zneklidnit.“

Adam pevně sevřel čelisti. „Proč bych ji měl ksakru zneklidnit?“

Blesklo jí hlavou, aby z kapsy vytáhla zrcátko a nastavila mu ho před obličej, aby viděl svůj divoký výraz, ale hned od téhle taktiky upustila. Stejně by asi neviděl to, co při pohledu na něj viděli ostatní.

Drž se logiky a rozumu, říkala si. To jsou nástroje, s nimiž musí Caroline pracovat, jestli chce Adama Hardestyho vmanévrovat do něčeho, co si sama přeje, aby udělal.

„Jestliže Irene Tollerová skutečně o té vraždě něco ví, bude ve střehu," snažila se potlačit netrpělivost. „Pokud o ní nemá ponětí, zavraždění jiného média ji pravděpodobně znervózní. Ani by mě nepřekvapilo, kdyby na nějaký čas odmítla všechny žádosti neznámých lidí o seanci. Být já v její kůži, udělala bych to."

„Vážně?"

„Rozhodně," ujistila ho.

Ani se nesnažil skrýt své pochyby nad jejím prohlášením. Přesto jí neušlo, že se nad těmi slovy zamyslel. „Znáte se s Tollerovou?" zeptal se po chvíli. Dělám pokroky, uvědomila si.

„Nebyly jsme si představené, ale určitě bude vědět, kdo jsem, protože jsem se v poslední době několikrát ukázala ve Wintersett House a prováděla tam svůj výzkum. Jak jste se před chvílí přesvědčil z hovoru s panem Reedem a panem Elsworthem, mé aktivity nejsou mezi členy Společnosti pro výzkum parapsychologických jevů nijak tajné."

Na jeho rtech se objevil pokřivený úsměv. „Jinak řečeno: vaše jméno by mohlo být přesně tím, co potřebuju pro entrée do domu Irene Tollerové, je to tak?"

„Nemyslím, že by jí má žádost o seanci připadala nějak zvláštní. Mohla jsem to vlastně udělat za normálních okolností už dávno."

Teď na ní utkvěl trochu delším pohledem. Pak se na sedadle napřímil, předklonil se a předloktími se opřel o stehna.

„Tak dobrá, paní Fordyceová,“ ozval se tím svým tajemným hlasem. „Jestli se vám podaří zajistit u Irene Tollerové seanci, zúčastníme se jí spolu.“

S pocitem úlevy, že se jí podařilo dosáhnout cíle, mu věnovala milý úsměv. „Okamžitě pošlu paní Tollerové vzkaz. Určitě nenastane žádný problém.“

„Dovolíte mi vzít vás za ruku?“ zeptal se.

Ztuhla. „Prosím?“

Bleskovým pohybem zatáhl záclonky na oknech, takže se vnitřek kočáru ponořil do intimního šera. Nahnul se k ní a vzal její ruku do své.

„Vždycky jsem si představoval, že spiritisté se při seanci často drží za ruce.“ Něžně sevřel její prsty. „Má to myslím něco společného s posílením či soustředěním sil média.“

Sklopila zrak k jeho dlouhým, silným prstům a uvědomila si, že je sotva schopna dýchat. Byl tak neskutečně blízko.

„Ano, jistě, takhle se to obvykle vykládá,“ vydralo se z ní. „Někteří dokonce tvrdí, že médium vyžaduje, aby se všichni drželi za ruce, protože tak nedojde k situaci, kdy by nějaký skeptický účastník mohl v nevhodnou chvíli rozsvítit světlo nebo se snažil sáhnout po netělesné bytosti.“

„A tak odhalit triky média,“ uzavřel.

„Přesně.“

„Už se těším, jak vás při seanci budu držet za ruku, paní Fordyceová.“

Nedokázala se pohnout. A ani nechtěla. Držel ji, ochromenou jakousi neviditelnou silou, a pak úmyslně zvolna zvedl její ruku ke svým rtům. Otočil ji dlaní

nahoru a stáhl zelenou rukavičku natolik nízko, aby odhalil ten mimořádně citlivý proužek zápěstí.

Teď úplně přestala dýchat.

Když políbil místečko, kde jí zrychleně tepal pulz, bála se, že se rozpadne na miliony drobných jisker. „Pane Hardesty," zašeptala.

Zvedl hlavu, ale ruku jí neuvolnil. „Říkejte mi Adame, prosím."

„Adame." Chutnala to jméno na jazyku a poprvé v životě objevila exotické vůně ohně a ledu.

Usmál se, jako by ho potěšil zvuk jeho jména na jejích rtech. Pak se naklonil trochu blíž. Zděšeně si uvědomila, že ji chce políbit přímo na ústa. Než se stačila vypořádat s možnými důsledky téhle neuvěřitelné situace, jeho rty se vpily do jejích a svět kolem ní se rozplynul do mlhy.

Cítila, jak ji naplňuje neskutečná euforie; radost, vzrušení, zvědavost a očekávání – to všechno v ní najednou splynulo, až se jí z toho zatočila hlava. Omámeně mu položila ruce na ramena, aby se vzpamatovala. Jakmile se ho dotkla, z hloubi hrdla se mu vydral drsný, naléhavý zvuk; sevřel její ramena a pevně ji přitiskl k hrudi.

Jeho vášnivý polibek ji zbavil možnosti myslet, úplně se ztratila ve víru neskutečně silných emocí.

Dokonale pérovaný povoz se rachotivě zastavil. Adam se od ní váhavě odsunul, opřel se o polštáře a odhrnul záclonky.

„Jak se zdá, dojeli jsme na vaši adresu." Zadíval se na ni tak vášnivým pohledem, až se jí zastavilo srdce. „Jen lituju, že cesta netrvala mnohem déle."

Nevěděla, co na to říct, tak jen vyhlédla z okna. Na zápraží jejího domu stály dvě postavy. Jedna i druhá na ni překvapeně civěla s otevřenou pusou.

Okamžitě byla vržena zpátky do reality.

„Ach bože," zamumlala. „Jak se zdá, tohle pro vás nebude snadné, pane."

Adam se zahleděl na tu čekající dvojici. „Vaše tety, předpokládám."

„Obávám se, že ano."

Sáhl po klice dvířek. „Řekl jsem vám, že mám pověst celkem úctyhodného muže. Vaše tety určitě nebudou mít námitky, že jsem vás přivezl domů."

„Problém je, že vás budou určitě chtít pozvat na šálek čaje."

„Skvělé! To bych si vážně dal."

„Moment, vy to nechápete," vyhrkla. „Nečekejte pouhý čaj, ale výslech. Spoustu otázek."

Se svým záhadným úsměvem vystoupil z kočáru. „Pár otázek mi nevadí," prohlásil. „I já jich mám několik."

10

Asi dvacet minut nato stále stísněně přemítala, co Adam mínil tou poslední záhadnou poznámkou. Kradmo ho pozorovala a nebyla si jista jeho náladou. Čekala, že projeví známky netrpělivosti, ale naopak se zdálo, že se v tom malém salonku v čísle 22 na Corley Lane cítí docela v pohodě.

Hověl si v křesle s nohama nataženýma před sebe, s jednou nohou ležérně přehozenou přes druhou. Na stole před ním stál poloprázdný šálek čaje a talíř s koláčky, výrobkem paní Plummerové. Bylo vidět, že mu náramně chutnají.

„Vaše neteř už vám oběma jistě vysvětlila, že Elizabeth Delmontová v době své smrti měla u sebe jistý deník," prohlásil s pusou plnou koláčku s marmeládou.

Milly a Emma se zpočátku chovaly zdvořile, ale současně i obezřetně. Záhy však úplně propadly Adamovu šarmu.

„Ano," přitakala Milly. „Caroline nás o tom deníku informovala."

„Musím přiznat, že jeho obsah nás všechny zajímá," poznamenala Emma.

„Přirozeně." Adam polkl poslední sousto. „Bohužel nemohu beze zbytku uspokojit vaši zvědavost. Určitě to pochopíte, když vám povím, že ten deník obsahuje jisté mimořádně osobní informace o jiných lidech, k nimž mám velmi dobrý vztah."

„Jak jste přišel na to, že ten deník vlastní paní Delmontová?" zajímalo Caroline.

Nepatrně zaváhal. Uvědomila si, že se rozhoduje, kolik jim toho může svěřit.

„Před čtrnácti dny jsem se dozvěděl o smrti jedné své dávné přítelkyně jménem Maud Gatleyová,“ začal. „Její ztráta mě rozesmutnila, ale ta zpráva se dala očekávat, protože Maud byla už dlouho závislá na drogách. V posledních letech nad sebou ztrácela kontrolu, až ji to nakonec zabilo.“

„To je tragédie,“ zašeptala Milly.

„Pár dní nato jsem dostal vyděračský dopis vyhrožující odhalením obsahu Maudina deníku, pokud na stanoveném místě nenechám značnou finanční částku.“ Adam sáhl po dalším koláčku. „Do té doby jsem vůbec nevěděl, že si Maud vedla deník. Okamžitě jsem se začal pídit po okolnostech její smrti a záhy jsem zjistil, že na ten nepatrný majetek, který po sobě zanechala, si činila nárok jakási sestřenice.“

„Takže jste vyhledal tu sestřenici?“ zajímala se Emma.

„Ano. Už to, že Maud měla nějakou příbuznou, mě dost překvapilo. Vždycky tvrdila, že nemá žádnou rodinu.“

„Zajímavé, jak se dávno ztracení příbuzní vždycky bůhví odkud vynoří, když jistá osoba zemře a zanechá po sobě pár cenných věcí,“ poznamenala suše Emma.

„Ano,“ přisvědčil Adam. „V každém případě jsem si díky tomu načasování událostí hned uvědomil, že ona neznámá sestřenice nepochybně našla deník mezi Maudinými věcmi, přečetla si ho a okamžitě jí blesklo hlavou, že by jím mohla někoho vydírat. Trochu jsem do toho zašťoural, vyptával se a zjistil, že to byla právě Elizabeth Delmontová, kdo přišel do Maudina bytu a odnesl to málo, co tam bylo.“

„Skvělá detektivní práce, pane,“ nadchla se Milly.

Zvedl svůj šálek. „Vlastně to nebylo vůbec složité. Stačilo se sem tam poptat, a brzy jsem získal adresu v Hansey Street.“

Líčil to tak ledabyle, jako by každý dokázal dospět k podobným výsledkům, pomyslela si Caroline, ale věděla, že tomu tak není. Ti, kdo se pohybovali v kruzích Adama Hardestyho, neměli nic společného s lidmi typu Elizabeth Delmontové. Soudě podle onoho mála, co po sobě zanechala, stála Maud, závislá na opiu, na ještě nižší příčce společenského žebříčku. Bylo velice nepravděpodobné, že by průměrný člověk dokázal tak rychle navázat spojení s někým, jako je Maud a její sestřenice. Čím víc se o Adamovi dozvídala, tím záhadnější jí připadal.

„Když jsem včera v noci dorazil k Delmontové, abych si s ní promluvil, byla už bohužel mrtvá a deník nikde.“ Pohlédl na Caroline. „Jak víte, jedno vyplývá z druhého, a tak se stalo, že jsem se tam objevil.“

„Caroline nám řekla o tom seznamu spiritistů, který jste našel,“ ozvala se Milly. „Bylo na něm i její jméno.“

Adam se znovu soustředil na Milly. „Brzy jsem se přesvědčil, že s tou věcí nemá nic společného, a hned jsem jí to řekl.“ Napil se čaje a postavil šálek. „Představte si mé překvapení, když jsem dnes vešel do posluchárny ve Wintersett House a uviděl ji tam sedět při ukázce spiritistického psaní, které předváděla Irene Tollerová.“

Milly a Emma se zadívaly na Caroline.

„Jelikož rozhodně nevěřím na náhody,“ dodal Adam, „okamžitě jsem si uvědomil, že se rozhodla pustit se sama do vyšetřování. Není to nutné, ale mám dojem, že ji nedokážu přesvědčit, aby tu záležitost přenechala mně.“

Emma se zamračila. „Obávám se, že my tři máme vážné důvody k mimořádné opatrnosti před možným skandálem, pane.“

„Pravda,“ přisvědčila Milly. „Připadáte mi jako seriózní člověk, pane Hardesty, a věřím vám, když tvrdíte, že už nechováte žádné podezření ohledně jakéhokoli Carolinina spojení s vraždou či tím ukradeným deníkem. Ale co když změníte názor?“

„To je značně nepravděpodobné.“ Otočil se zpátky ke Caroline. Pod jeho pohledem se jí rozechvěly konečky všech nervů. „Pokud ovšem neexistuje ještě něco, co jste mi o té věci dosud neřekla.“

Šálek v její ruce se slabě roztřásl a zacinkal o podšálek. Obojí spěšně postavila na stůl a snažila se urovnat si myšlenky. Hledal nějaké vysvětlení, proč se tak tvrdohlavě bránila ustoupit a přenechat mu volné pole. Vycítila, že to Adam jen tak nenechá, dokud nedosáhne svého. Rozhodla se zariskovat tím, že mu svěří část pravdy, ale ne celou. To tajemství patřilo jí, připomněla si. Nemá právo od ní požadovat všechno.

„Povím vám, jak to je, pane,“ pozvedla bradu. „Před třemi lety v Bathu jsem se zapletla do jednoho mimořádně nepříjemného skandálu. My tři už si prostě nemůžeme dovolit další takovouhle nepříjemnost. Znamenalo by to zničení mé kariéry. Moje tety a já jsme závislé na tom, co vydělám svým psaním.“

„Chápu.“

Jak si všimla, nijak nezareagoval na zmínku o její skandální minulosti. Jistě, neznal přesný charakter toho, co se stalo, připomněla si. Nepochybně předpokládal, že se jednalo o nějaký nelegální milostný poměr. Jako světaznalý muž mohl podobnou indiskreci přehlédnout.

Konečně, považoval ji přece za zkušenou vdovu. Rozhodně neměla v úmyslu vyvádět ho z omylu.

Kdyby se dozvěděl podrobnosti té události, která ji téměř stála život a donutila vymyslet si pro sebe novou identitu, asi by ji už neviděl v tak nevinném světle.

„Rozhodně se chci do téhle záležitosti zapojit, pane, a nepovolím, dokud ten deník nenajdete," prohlásila rozhodně. „Je to také jediný způsob, jak hájit zájmy mé a mých tet."

Chvíli sledoval špičky svých bot, než k ní zvedl oči. „Uspokojí vás můj slib, že vás budu informovat, jak pokračuje moje vyšetřování?"

„Ne," odsekla. „Bohužel ne."

„Vy mi nedůvěřujete, viďte?" zeptal se se záhadným úsměvem.

Zrudla. „Tak to není," spěšně ho ujistila. Až příliš spěšně, uvědomil si.

„Ale ano, přesně tak to je." Nezdál se uražený. „Ale nebudu se s vámi kvůli tomu hádat. Být na vašem místě, taky bych váhal věnovat důvěru někomu, koho dobře neznám."

Byl to zřejmě zastřený způsob, jak jí připomenout, že on o jejím charakteru neví o nic víc než ona o jeho. Ani jeden z nich neměl důvod tomu druhému věřit.

Emma vypjala svá už tak velice vzpřímená ramena. „Oceňujeme vaše pochopení, pane."

Pokýval hlavou a vzal si další koláček.

Milly se radostně usmála. „Jsem ráda, že se toho tolik vyjasnilo. Carolinina bude pomoc pro vás jistě přínosem, pane. Do světa parapsychologického zkoumání hned tak někdo nepronikne. Caroline se to ale podařilo, a to, co znají média, a také výsledky Společnosti pro výzkum

parapsychologických jevů vám bezpochyby hodně pomohou.“

„Caroline vám přinejmenším může ušetřit spoustu času a přispět k efektivnějším výsledkům vašeho vyšetřování,“ prohlásila Emma.

Na Adamových rtech se objevil opět jeho záhadný úsměv. „Jak to vypadá, v téhle věci se z nás stanou kolegové, Caroline.“

11

Bylo to štěstí, že dneska poznal Adama Hardestyho. Setsakramentské štěstí! Ale měl vždycky větší štěstí než většina ostatních mužů, uvědomil si Julian Elsworth. Nebo aspoň donedávna ho měl.

Uvolnil si hedvábnou vázanku, nalil si stopečku brandy na povzbuzení a sklesl na židli vedle krbu. Tělem mu projel další prudký záchvěv. Mocným douškem alkoholu se ho snažil potlačit.

Nebýt onehdy toho bezděčného setkání s jedním zákazníkem, který byl náhodou i členem jednoho z Hardestyho klubů, s mužem, který ho při odchodu z divadelního představení na Hardestyho upozornil, nikdy by se nedozvěděl, že ten hrozivě vypadající pan Grove dnes odpoledne vystupoval pod falešným jménem.

Otázky se vynořovaly jedna za druhou. Proč se Hardesty nacházel ve společnosti velice atraktivní paní Fordyceové? Proč se představoval cizím jménem? Proč se zúčastnil ukázky spiritistického psaní, které předváděla Irene Tollerová?

Existovala jen jedna logická odpověď. Nemohl se jí vyhnout. Hardesty mu byl na stopě. Pokud ho neodvede jiným směrem, bude pouze otázkou času, než ten člověk narazí na jistá tajemství.

Julian zavřel oči, opřel si hlavu o zadní opěradlo židle a snažil se vybavit si obrázek té scény smrti. Tolik krve!

A všude příšerný puch! Kdo by si byl pomyslel, že kolem vraždy je tolik nechutností.

Otevřel oči a rozhlédl se po svém přepychově zařízeném bytě. Po všech těch letech se konečně ocitl tam, kde si zasloužil být, stal se jedním z bohatých a

mocných ve skvělé, atraktivní společnosti. Byl to ten svět, v němž se měl pohybovat už od narození, ale jenž mu byl odepřen, protože jeho urozený otec vyhodil jednu nevhodně těhotnou guvernantku na ulici.

Ze všech sil se snažil získat dědictví, které mělo být od začátku jeho. To by v tom byl čert, aby Hardestymu dovolil narušit mu jeho s takovou péčí vybudovaný život. Nedopustí, aby se mu před očima rozpadl v trosky.

12

Hodinu nato Adam vešel do své pracovny a posadil se za velký mahagonový stůl. Všechny jeho myšlenky se točily kolem Caroline. Bylo mu jasné, že Caroline něco tají, a chápal to. I on měl pár svých přísně střežených tajemství.

Obdivoval její rozhodnost a houževnatost. Od samého počátku se nemýlil v hodnocení její povahy. Je to dáma odvážného ducha.

Přesto jen nerad jednal s lidmi, které neznal. Z vlastní zkušenosti věděl, že to vždycky vede ke komplikacím.

Ozvalo se zaklepání na dveře. „Vstupte!“

Na prahu se objevil Morton. „Přišel za vámi pan Filby, pane.“

„Děkuji vám, Mortone. Ať vstoupí.“

Harold Filby – tlusťoučký, brýlatý a oděný do kostkovaných kalhot, proužkované vesty a elegantního krátkého kabátu – se vhrnul do místnosti.

Harold se oblékal stejně dobře – ne-li elegantněji, jak někteří tvrdili – jako jeho zaměstnavatel. Adam zastával názor, že když si někdo najme člověka majícího u lidí vzbuzovat důvěru, musí ho dostatečně zaplatit, aby měl jistotu, že tomu tak bude.

Harold byl v Adamových službách už déle než šest let. Dovedl zachovat tajemství.

„Dostal jsem váš vzkaz a okamžitě jsem se dostavil, pane,“ hlásil Harold.

„Oceňuji vaši přesnost, ostatně jako vždycky. Posaďte se, prosím.“

Harold usedl na židli přímo před Adamovým stolem, poopravil si brýle a vytáhl malý blok a tužku.

„Říkal jste, že jde o naléhavou záležitost, pane?“ vyhrkl.

„Potřebuju, abyste okamžitě odjel do Bathu.“ Adam sevřel ruce na desce stolu. „Tam se s mimořádnou diskrétností vyptáte na jistý skandál, k němuž v tom městě došlo asi před třemi lety.“

Harold si dělal poznámky. „Předpokládám, že se jedná o obchodní záležitost, je to tak?“

„S obchodem to nemá co dělat, je to čistě osobní a soukromá věc. Chci, abyste zjistil všechno o dámě jménem Caroline Fordyceová.“

„Paní Fordyceová?“ Harold prudce zvedl hlavu. „Není to náhodou ta spisovatelka, pane? Ta paní Fordyceová, jejíž romány vycházejí na pokračování v *Létajícím reportérovi*?“

Adama náhle zaplavil pocit jakési trpké odevzdanosti. „Jak se zdá, jsem asi jediný člověk v Londýně, který se až do zcela nedávné doby neseznámil s jejími díly.“

„Jsou to opravdu vzrušující romány,“ bájil Harold. „Autorka rozhodně nechává čtenáře hádat. Podle mě je ten poslední zatím nejnapínavější. Nazvala ho *Záhadný džentlmen*.“

„Ano, vím.“ Adam si pohrával s prsty. „Myslím, že ten zlosyn se jmenuje Edmund Drake.“

„Jak vidím, taky ten příběh sledujete, pane. Zatím jsme se s tím Edmundem Drakem moc neseznámili, ale už teď je jasné, že patří k hodně zlým lidem. Určitě ho čeká špatný konec, dopadne přesně jako ostatní zločinci v příbězích paní Fordyceové.“

Adam se snažil potlačit svou morbidní zvědavost, avšak bez úspěchu. „Nemyslíte, že když už znáte totožnost toho zlosyna i to, že ho čeká nezáviděníhodný

osud, bude ten příběh chudý na překvapení? Jaký má smysl číst román, když čtenář dřív, než otočí první stránku, už ví, jak skončí?“

Harold na něm utkvěl užaslým pohledem, ale vzápětí mu očividně všechno došlo.

„Pozoruju, že asi nejste vášnivým čtenářem románů, pane,“ poznamenal s hlubokým soucitem.

„Ne.“ Adam se zaklonil na židli a prsty sevřel její područky. „Četba románů nepatří k mým neřestem.“

„Dovolte mi k tomu něco říct, pane. Každý samozřejmě ví, že v napínavém románu ti zlí zaplatí za své špatné činy, a naopak hrdina a hrdinka budou odměněni za své dobré srdce a šlechetné jednání. To jsou prostě daná fakta. Ta nejsou důležitá.“

„Vážně? A co je tedy důležité?“

„To, co přitahuje naši pozornost, sledování, jak se vyvíjí charakter postav a jak postavy dospějí ke svým rozličným osudům.“ Harold doširoka rozpřáhl ruce. „Je to celá řada překvapivých událostí v různých kapitolách, co nás baví a udivuje, všechny ty zvraty osudu a emocionálních vzrušení. Proto člověk čte román, pane. Ne aby zjistil, jak skončí, nýbrž aby vychutnával to zvláštní a exotické prostředí, které ho celou dobu provází.“

„Budu mít tohle na paměti, jestli neodolám pokušení přečíst si nějakou z prací paní Fordyceové.“ Adam přimhouřil oči. „Ale když už mluvíme o zvláštním a exotickém prostředí, asi byste měl pospíšit domů a sbalit si věci. Chci, abyste se do Bathu vypravil co nejdřív.“

„Ano, pane.“ Harold se zvedl.

„Pošlete mi telegram, jak pokračujete v pátrání.“

13

„Mám strach, aby tohle nebylo pro Caroline nebezpečné.“ Emma spočinula nohou v domácí trepce na malé podnožce před židlí, na niž usedla při čtení, a pozorovala ty radostné plamínky dodávající jejich malému salonku teplo.

Milly sklonila knihu a sundala si brýle na čtení. Dobře věděla, že její společnice si už celé hodiny v duchu probírá nedávné události. Po všech těch společně prožitých letech se naučila dopřávat Emmě čas, aby mohla každou událost dostatečně strávit.

„Myslím, že není třeba dělat si starost o Carolinino bezpečí.“ Odložila brýle na stůl. „Jsem si úplně jistá, že pan Hardesty se o ni dokonale postará.“

„Ale kdo ji ochrání před panem Hardestym?“ vyhrkla Emma tónem tušícím něco neblahého.

Milly už otevřela ústa k odpovědi, ale pak si to rozmyslela. Z nich dvou měla vždycky optimističtější názor na nastalé situace. Emma měla samozřejmě opačný. Ve většině případů se vyváženě doplňovaly.

Nejdříve chtěla Hardestyho hájit. Od prvního pohledu v ní vzbudil respekt a její intuice jí napověděla, že by mu mohla věřit. Ale co o něm ve skutečnosti věděla? Musela připustit, že Emminy obavy jsou oprávněné. Určité riziko tu bylo.

„Caroline je natolik dospělá a moudrá, aby věděla, jak jednat s lidmi typu Adama Hardestyho,“ snažila se ujistit sestru. „Ne že by si nebyla vědoma nebezpečí. Po tom, co se stalo před třemi lety, ví, že musí být opatrná.“

„Tím si nejsem tak jistá. Všimla sis, jak se dneska odpoledne ti dva na sebe dívali?“

Milly si povzdechla. „Ano.“

„Mezi nimi to tak jiskřilo, až jsem se divila, že přímo uprostřed salonu nedošlo k nějakému slabému hromobití.“

„To je fakt.“

Emma se na ni podívala. „Víš stejně dobře jako já, že intimní vztah s mužem typu pana Hardestyho může Caroline způsobit jen utrpení. Mocní a bohatí muži se žení jen pro ještě větší moc a bohatství. Hardesty při hledání manželky jistě bude mířit mnohem výš než ke Caroline. Ta od něj může očekávat maximálně nějaký diskrétní poměr.“

Milly se nad její odpovědí důkladně zamyslela. Tohle byla skutečně ožehavá záležitost.

„A byl by to opravdu tak špatný osud?“ ozvala se po chvíli.

Emma ztuhla. „Jak jen můžeš něco takového vyslovit? Bylo by to neštěstí.“

„Máš na mysli svou sestru,“ řekla opatrně Milly. „Ale mluvme teď na rovinu. Caroline není jako její matka. Má úplně jinou povahu. Obě ji známe už od kolébky. Jistě si ani na okamžik nemyslíš, že patří k těm, co by si vzaly život jen proto, že je nechal milenec.“

Emma zavřela oči. „Nechci, aby Caroline trpěla.“

„Před tímhle druhem bolesti ji nemůžeme ochránit. Každá žena si tím dříve nebo později musí projít. Tak to na světě chodí.“

„Já vím. Přesto –“

„Poslouchej mě.“ Milly se zvedla z pohovky, přistoupila k Emmině židli a položila ruku na rameno své přítelkyně. „Když jsme po smrti tvé sestry vzaly na sebe povinnost Caroline vychovat, slíbily jsme si, že z ní

uděláme silnou a nezávislou ženou. Proto jsme jí dopřály dobrou výchovu a vzdělání. Naučily jsme ji logicky a uváženě myslet a umět si vydělat na živobytí. Díky nám pochopila, že nemá zapotřebí se vdát, nebude-li sama chtít. Pokud víme, měla minimálně dvě nabídky, a na žádnou nepřistoupila.“

„Protože nebyla zamilovaná,“ vybuchla Emma. Pevně sepnula ruce v klíně. „V tom to je, Milly. Co když tentokrát ztratila srdce pro muže, který jí manželství nikdy nenabídne?“

„Už není holčička. A není jí už nějaký čas. Dokáže se o sebe postarat. Jen si uvědom, kolik toho dokázala. Přes ten hrozný zážitek před třemi lety si sama vybudovala výnosnou kariéru. Určitě se radši vypořádá s potížemi a překážkami při hledání své vlastní cesty ve světě, než aby se trápila v nešťastném manželství. Každá žena schopná samostatného rozhodování určitě dokáže sama vyřešit, zda má či nemá navázat vztah s mužem, o němž ví, že si ji s největší pravděpodobností nevezme.“

Emma se smutným úsměvem zvedla ruku a dotkla se prstů své přítelkyně. „Máš samozřejmě pravdu, drahá Milly. V takovýchhle situacích ji vždycky míváš. Ale když občas pohlédnu na Caroline, můžu myslet jen na to, co se stalo Beatrice, a jak se mi ji nepodařilo ochránit. Slíbila jsem si, že u její dcery se mi to povede.“

„Tohle téma už jsme v minulosti tolikrát probraly. Teď můžu jen opakovat, co jsem řekla už nesčetněkrát. K záchraně Beatrice jsi nemohla podniknout naprosto nic. A rozhodně jsi neudělala žádnou chybu při výchově Caroline. Jen díky tobě je z ní dnes inteligentní, rozumná a statečná žena. Ve všem, na čem záleží, je tvou dcerou, Emmo.“

Emma jí stiskla prsty. „Ale nevychovávala jsem ji sama. Celou tu dobu jsi mi stála po boku ty. Je stejně tvou dcerou jako mou.“

Chvíli pozorovaly oheň v krbu. Dalších slov nebylo třeba. Žily spolu už tak dlouho. Uměly si vzájemně číst myšlenky.

14

Odpověď na žádost o seanci přišla rychlostí blesku hned příští ráno. Caroline ještě seděla s tetami u snídaně. Všechny tři měly na sobě nové župany. Móda nošení pohodlného, volného oděvu při snídani nedávno dorazila z Francie a okamžitě se ujala u žen všech společenských vrstev. Dámy z Corley Lane patřily k prvním, kdo s touhle novou módou začaly.

Župany byly dost neokázalé, přesto je někteří kritici považovali za odvážné, protože nepřiléhaly k tělu, byly *příliš volné*. Kritikům se tenhle módní trend nelíbil, spatřovali v něm předzvěst ještě dalšího poklesu morálky. Někteří zašli až tak daleko, že upozorňovali na ztrátu zájmu manželů o půvabы jejich manželek, když se ženy každé ráno u snídaně objevovaly tak ledabyle oděné v pytlovitém županu.

Ženy těmhle zlověstným prognózám věnovaly pramalou pozornost. Rozhodně nezajímaly žádnou z těch tří v téhle domácnosti s viditelným nedostatkem manželů. Názory kritiků tady ani jedna nebrala v úvahu. Žádná rozumná žena netoužila vsoukat se, hned jak vstane z postele, do nepohodlného, vypasovaného a pevně sešněrovaného korzetu a živůtku, nezbytných to součástí moderního oblečení, navíc ušitého z těžkých látek.

Caroline odložila vidličku a rozevřela vzkaz od Irene Tollerové.

„Áách!“ Vítězoslavně jím mávla nad hlavou. „Věděla jsem, že nepotrvá dlouho, než dostanu pozvání na seanci. Neříkala jsem vám, že paní Tollerová je celá žhavá získat nové klienty?“

Milly odložila šálek s čajem. „Co píše, drahá?“

Caroline přečetla obsah dopisu nahlas.

Milá paní Fordyceová,

ohledně vaší žádosti zúčastnit se řádné seance vám s potěšením sděluji, že jednu provádím právě dnes v devět hodin večer. Mám volná místa pro dvě další osoby. Vy a váš asistent jste u mě vítáni. Ujišťuji vás, že nebudete zklamáni.

Opravdu upřímně

Vaše

I. Tollerová

P. S. Mé sazby za účast na seanci jsou uvedeny níže. Platí se před začátkem seance.

Emma nesmírně pomalu odložila lžíci. „Slib nám, že budeš dnes večer velmi opatrná, Caroline. Nepřestávám mít obavy z toho, co jste si s panem Hardestym usmysleli."

„Oba budou v pořádku," ujistila ji optimisticky Milly. „Co by se na takové seanci mohlo přihodit?" Otočila se znovu ke Caroline. „Emma a já jdeme večer s paní Hughesovou do divadla. Pak nepochybně budeme až do pozdních nočních hodin hrát karty. Než se vrátíme domů, ty už budeš určitě tvrdě spát. Ale zítra chceme do nejmenších podrobností slyšet všechno, co se dělo u paní Tollerové."

„Nebojte se, budu si dělat poznámky," ujistila je Caroline.

Emma svraštila čelo. „Co má znamenat ta zmínka o tvém asistentovi? Takhle jsi ve svém vzkazu paní Tollerové představila pana Hardestyho?"

„Ano,“ usmála se Caroline. Měla radost, jak šikovně se jí podařilo rozluštit problém s Adamovou totožností. „Představila jsem se jako spisovatelka, která provádí výzkumy ve Wintersett House, a oznámila jí, že mě na seanci doprovodí můj asistent. Jak vidíš, můžu ho klidně přivést.“

Milly povytáhla obočí. „Ví pan Hardesty, co sis z něho udělala?“

„Zatím ne. Vysvětlím mu to večer cestou na seanci.“

„No, tak tohle slibuje hodně zábavný rozhovor,“ poznamenala suše Milly. „Škoda že ho neuslyším.“

Caroline sáhla po toastu. „Proč tohle říkáš?“

„Cosi mi napovídá, že Adam Hardesty není zvyklý nechat si od kohokoli něco nařizovat.“

Ten večer v osm třicet nastoupil Adam do kočáru po Caroline a posadil se naproti ní.

„Napsala jste Irene Tollerové, že jsem váš co?“

„Můj asistent,“ odpověděla s naprostým klidem. „Co jiného jste čekal, že řeknu? Nepovažovala jsem za rozumné představit vás jako vzdáleného příbuzného z obavy, že bychom pak mohli narazit na nějaké otázky týkající se minulosti nás dvou, a tak se prozradit.“

„Ale rozhodně jste si pro mě mohla vymyslet nějaké lepší postavení.“

„Bála jsem se, že jakékoli jiné vysvětlení vaší přítomnosti by mohlo vyvolat dojem, že mezi vámi a mnou existuje vztah… jaksi… intimnějšího rázu.“ Věnovala mu zářivý úsměv. „Rozhodně jsem vás nechtěla uvést do rozpaků takovou domněnkou.“

„Aha.“ V jeho počáteční reakci na to, že mu přiřkla tak všední úlohu asistenta autorky vzrušujících románů, se mísilo slabé podráždění se sarkastickým pobavením. Avšak fakt, že si Caroline dělala starosti, aby ho nikdo nepovažoval za jejího milence, ho rozhodně nijak netěšil.

Ten polibek včera v kočáru na ni očividně nezapůsobil stejně jako na něho. Onen moment překvapivé vášně v něm vyvolal neklid a s každým okamžikem narůstající pocit touhy.

Dnes večer vypadala Caroline v té měkké zlatavé záři kočárových lamp úchvatně a zároveň tajemně. Její šaty tvořil živůtek barvy jantaru a červenohnědá sukně, jejíž lem se jí ovíjel kolem nohou. Na lesklých vlasech provokativně seděl rozkošný výtvor šikovné modistky.

Najednou si uvědomil, že se mu na tu seanci vůbec nechce. Teď si přál jediné: octnout se v nějaké útulné, osamělé místnosti, kde by byli sami s teplým krbem a pohodlnou postelí.

„Omlouvám se, jestli se cítíte dotčený rolí, kterou jsem vám přisoudila, pane,“ ozvala se dost ostře. „Považovala jsem to za velice rozumné řešení.“

„Rozhodně bylo vynalézavé,“ připustil.

Zakabonila se. „Jestli si vzpomínáte, nechal jste na mně, abych to s tou seancí zařídila.“

„Tehdy mi to připadalo rozumné. Ve zpětném pohledu to ale vidím jinak, říkám si, zda nešlo o dost značný omyl v hodnocení.“

Zkřivila rty. „Ale jistě uznáte, že postavení asistenta je pro vás dokonalou zástěrkou. Můžete si tak být jistý, že se nestanete předmětem pomluv a různých řečí týkajících se vašeho vztahu ke mně.“

Takže ona se tím svým drobným žertíkem baví?!

„Jak jsem řekl, bylo to kreativní.“ Doprovodil svá slova chladným úsměvem. „A opravdu oceňuju vaši starost o mou dobrou pověst. Ale vaše obavy neztrapnit mě byly bezpředmětné.“

„Prosím?“

„Kdybyste se byla rozhodla naznačit, že mezi námi je něco víc než povrchní známost, o spánek by mě to rozhodně nepřipravilo.“

S pootevřenými ústy na něj vytřeštěně zírala. „Och!“ vydechla.

S uspokojením přijal její náhlý ruměnec. „Můžete mi vysvětlit, v čem přesně spočívají povinnosti asistenta spisovatelky?“ zeptal se s rukama ležérně složenýma na prsou.

„O tom nemám ani ponětí,“ přiznala. „Nikdy předtím jsem žádného neměla.“

„Takže si je postupně budu muset vymyslet, co?“

„No ano, myslím, že ano,“ zaváhala, zřejmě v obavě, aby do jeho rukou nevložila přílišnou odpovědnost.

„Ale teď se vraťme k té seanci. Uvědomujete si, doufám, že se od všech přítomných vyžaduje zachovávání jistých zavedených pravidel.“

„Odvážím se hádat etiketu seancí. Soudím, že nikdo nesmí zpochybňovat účinky vyvolané médiem bez ohledu na jejich možnou bizarnost a nevěrohodnost? Je to tak správně?“

„Zcela správně.“

„V roli vašeho asistenta výzkumu bych si třeba mohl dovolit rozsvítit světlo nebo překotit stůl, abych zkontroloval to zařízení pod ním,“ zauvažoval nahlas.

„To vás nesmí ani napadnout, pane. Laskavě si uvědomte, že nejdeme na tu seanci kvůli vašemu

uspokojení z toho, že odhalíte triky média. Jdeme tam jen proto, abyste blíž poznal paní Tollerovou a seznámil se s interiérem jejího domu.“

Přikývl. „Díky, že mi připomínáte priority v téhle záležitosti.“

Dům Irene Tollerové stál v tiché, nenápadné ulici. Adam si všiml, že v horním patře a částečně i v přízemí se nesvítí. Bledá, tajemná záře prosvítala ozdobnými skleněnými tabulemi nade dveřmi.

„Paní Tollerová očividně nechce vyhazovat peníze za osvětlení,“ prohodil Adam.

„Provozuje živnost, jíž se právě daří ve slabém světle.“

Dveře jim otevřela hospodyně, žena středního věku a menší, sporé postavy. Na sobě měla obyčejné černé šaty, které v nikom rozhodně nemohly roznítit smyslné touhy. Její uniformu doplňovala bílá zástěra a čepeček.

„Tudy, prosím,“ vybídla je. „Jste poslední. Zakrátko začne seance. Můžete mi teď zaplatit taxu paní Tollerové.“

Adam do sebe vtáhl vůni levandule. Na té ženě mu připadalo něco matně známé, pomyslel si, když jí podával peníze. Její obličej sice nepoznal, ale byl pevně přesvědčen, že její hlas už slyšel a viděl tvar těch robustních ramen.

Došlo mu to, když ji následoval do salonu. Vrhl na Caroline rychlý pohled. Přikývla, aby mu dala najevo, že i ona tu ženu poznala.

Hospodyně Irene Tollerové byla ona vdova v hlubokém smutku na včerejší seanci ve Wintersett House, ta, co se zeptala svého zemřelého manžela na zmizelé akcie. Zřejmě si kromě svých obvyklých povinností ještě přivydělávala jako asistentka paní Tollerové.

Adam šel za Caroline do malého, nábytkem přeplněného salonku. V krbu plápolal oheň. Nad krbovou římsou visela fotografie královny ve smutku.

Další dvě účastnice seance byly už starší ženy. Představily se jako slečna Bricková a paní Trentová. Obě měly šedivé vlasy a na sobě praktické vlněné šaty.

Třetím účastníkem byl jakýsi nervózní muž tak kolem pětatřiceti. Řekl, že se jmenuje Gilbert Smith.

Smith měl bleděmodré oči a zplihlé, těžko popsatelné narudle plavé vlasy téměř stejné barvy, jakou měla jeho pleť.

Nikdo z těch tří ani nemrkl, když se Adam představil jako pan Grove. Byl spokojený, že ho nikdo nepoznal. Ne že by očekával nějaké potíže. Tohle nebyl jeho svět.

Ale když se představila Caroline, obě dámy si začaly cosi vzrušeně šeptat.

„Moc mě těší, že jsem vás poznala, paní Fordyceová," zvolala živě slečna Bricková. „Paní Trentová a já strašně rády čteme vaše příběhy."

„Ano, je to tak," paní Trentová nadšeně sepjala ruce. „Ten Edmund Drake je ale hrozný zlosyn. Už se nemůžu dočkat, jak to s ním dopadne. Nenecháte ho náhodou spadnout z koně, aby se z nějakého vysokého srázu skutálel do moře?"

Adam zpozoroval, že si Gilbert Smith přestal pohrávat se svou vycházkovou holí a sledoval Caroline s pokradmým zájmem.

„Mně by se víc líbilo, kdyby Drakea zastřelil ten hrdina Jonathan St. Claire," prohlásila vzrušeně slečna Bricková. „Tak byste mohla popsat Drakeovy předsmrtné stony a výraz agonie a kajícnosti na jeho obličeji."

„Díky za náměty," prohodila Caroline zdvořile nezávazným tónem, vylučujícím další rady. „Ale už jsem vymyslela, jak můj zlosyn skončí. Myslím, že to bude překvapení pro všechny." Usmála se. „A zejména pro Edmunda Drakea."

Adam cítil, jak pevně zatnul zuby. Uvědomil si, že se mu tohle stává při každé zmínce o Drakeovi. Stával se z toho mimořádně nepříjemný návyk.

Vyloudil na tváři nucený úsměv. „Třeba nás paní Fordyceová chce všechny překvapit tím, že se Drake vyhne obvyklému nešťastnému odchodu ze světa, jenž je souzen všem zločincům."

Slečna Bricková a paní Trentová na něj civěly jako na šílence.

„Uvědomte si," pokračoval zapáleně, „co by se stalo, kdyby autorka proměnila Drakea v hrdinu, který by se oženil s hrdinkou."

„Nedovedu si představit, že by něco takového udělala," prohlásila paní Trentová přesvědčeně.

„Samozřejmě že ne," dodala ostře slečna Bricková. „Proměnit zlosyna v hrdinu? Nemyslitelné!"

Gilbert Smith se hloubavým pohledem zadíval na Adama. „Smím se zeptat, jaký zájem vás přivedl na dnešní seanci, pane?"

„Pan Grove je můj asistent,“ prohlásila naprosto klidně Caroline, než Adam stačil odpovědět.

Smith svraštil čelo. „V čem spočívá práce asistenta spisovatelky?“

„To byste se divil,“ usmál se Adam.

Smith ho nechal být a znovu se otočil ke Caroline. „Přiznám se, že bych rád věděl, proč si spisovatelka přeje účastnit se seance, paní Fordyceová.“

„Jedna z postav, která se objeví v mém příštím románu, je médium,“ vysvětlila mu Caroline. „Považovala jsem za správné zúčastnit se několika seancí a zhlédnout pár příkladů parapsychologických jevů, než je uplatním ve svém příběhu.“

Její slova zapůsobila na slečnu Brickovou. „Jste tady kvůli výzkumu?“

„Ano,“ přitakala Caroline.

„Jak vzrušující!“

Smith vrhl další kradmý pohled na Adama. „A vy jí při tom výzkumu pomáháte?“

„Je to mimořádně zajímavá práce,“ přiznal Adam. „Ani chvilku se při ní nenudím.“

Hospodyně, která se objevila ve dveřích, vypadala jako duch. „Je čas,“ oznámila s patřičnou tajemností. „Paní Tollerová je připravena začít seanci. Pojďte prosím za mnou.“

Kráčeli za ní další ponurou chodbou. Adam využil této příležitosti ke zjištění, kde se nachází zadní schodiště a vchod do kuchyně.

V polovině chodby hospodyně otevřela jedny dveře. Účastníci seance jeden po druhém vešli do ztemnělé místnosti a zaujali místa u stolu pokrytého ubrusem.

Uprostřed stolu hořela jediná lampa s plamenem staženým na minimum. Matné světlo neproniklo hustými tmavými stíny halícími pokoj.

Adam přisunul Caroline židli a sedl si vedle ní. Okamžitě si všiml, že ten těžký ubrus na stole neumožňuje pokradmu pod něj vsunout ruku a dotknout se skrytých per a jiných zařízení. Stejně tak ponuré šero panující v místnosti bránilo bližšímu prozkoumání stěn, stropu a podlahy. Přesto mu rozměry prostoru vyhrazeného seancím nějak neseděly. Zdál se menší než by měl být, soudě podle vzdálenosti, kterou ušli chodbou. Zřejmě falešná stěna a snížený strop, usoudil.

„Dobrý večer," přivítala je Irene Tollerová.

Stála na prahu a její silueta se rýsovala na světlém pozadí. Adam se sice nepovažoval za znalce v oblasti dámské módy, ale teď si i ze své omezené perspektivy všiml, že sukně Irene Tollerové jsou nějak mimořádně objemné. Caroline mu už předtím vysvětlila, že některé podvodnice vydávající se za média nosí široké, těžké sukně, aby pod nimi ukryly různé přístroje, jimiž při seancích dosahují žádoucích účinků.

Irene se majestátním krokem vnesla do místnosti. Adam okamžitě vyskočil. Gilbert Smith učinil totéž a přisunul médiu židli.

„Děkuju vám, pane Smithe." Irene se posadila a pohlédla na hospodyni. „Můžete odejít, Bess."

„Ano, madam." Bess vyšla do chodby a zavřela dveře.

Jediné světlo v místnosti vydávala slabá záře lampičky uprostřed stolu.

„Teď prosím všichni jako já položte ruce na stůl," vybídla přítomné Irene. Přitiskla obě dlaně na desku stolu pokrytého ubrusem, aby je ostatní jasně viděli.

Aspoň mám příležitost dotýkat se Carolininy ruky, říkal si Adam.

„Žádám, aby nikdo z vás nestáhl ruce ze stolu až do konce seance," pokračovala Irene. „Tak bude zaručeno, že se nejedná o žádný trik."

Žádná taková jistota neexistuje, ušklíbl se v duchu Adam. Ale ostatní, snad až na Caroline, zřejmě přijali její tvrzení, že zůstanou-li všechny ruce po celou dobu všem na očích, je to záruka, že nedojde k podvodu.

A pak to začalo. Vzdálené cinknutí, pravidelné ťukání a hlasité bouchnutí. Slečna Bricková a paní Trentová zalapaly po dechu.

Ty zvuky přicházely z nejrůznějších míst pokoje, z koutů a zpod stolu.

„Co je to?" vydechla paní Trentová zděšeně.

„Nebojte se," uklidňovala ji Irene. „To nám jen můj spiritistický průvodce dává vědět o své přítomnosti. Jmenuje se Sennefer. Kdysi býval knězem ve starém Egyptě. Je nevyčerpatelným zdrojem tajemných vědomostí. Já jsem jeho médiem. Skrze mě se spojí s vámi, bude-li ovšem chtít. Ale nejdřív se musím dostat do transu."

Divoce se roztřásla, stejně jako při té ukázce spiritistického psaní. Škubala sebou a celá se zkroutila. Prudkými pohyby předkláněla a zakláněla hlavu.

Adam upřeně sledoval její ruce. Zůstávaly pevně přitisknuté ke stolu zakrytému ubrusem. Zcela nehybné.

Stůl se náhle zatřásl a nepatrně se zvedl nad podlahu.

„Úžasné!" zašeptal Gilbert Smith.

„Dobré nebe, vznáší se ve vzduchu.“ Jistý díl nadšení slečny Brickové přešel ve strach.

„Všechny ruce musí zůstat na desce stolu,“ vyštěkla Irene hlubším, zvučnějším tónem, který zřejmě vyšel ze Sennefera.

Adam rychle spočítal ruce. Na všechny bylo zřetelně vidět, i na Ireniny.

Stůl se snesl zpátky k zemi. Všechny prsty Irene Tollerové zůstávaly v přesně stejné pozici jako před chvílí, zaregistroval Adam.

„Podívejte!“ zaječela paní Trentová. „Tamhle nahoře něco je.“

Adam sledoval její vyděšený a udivený pohled směřující ke stropu přímo nad stolem. Sotva stačil zahlédnout jakýsi stříbřitý, bledý, matně se lesknoucí obrys plující ve tmě nad jejich hlavami. Ten záhadný přízrak obeplul místnost a pak zmizel.

„Dobré nebe, co to je?“ špitla slečna Bricková.

Vedle stolu nedaleko Irene Tollerové se vynořila mrtvolně bledá ruka. Všichni pozorovali, jak se vztáhla a jemně poklepala slečně Brickové na rameno. Ta zděšeně vyjekla.

„Nebojte se,“ ozvala se rozhodně Irene. „Ten duch vám neublíží.“

Slečna Bricková seděla nehybně a rozšířenýma očima hleděla do stínů. Mrtvolně bledá ruka sklouzla z dohledu pod stůl. „Dotklo se mě to,“ hlesla slečna Bricková užasle. „To zjevení se mě opravdu dotklo.“

Než někdo stačil zareagovat, ozvalo se další mohutné bušení a ťukání, po němž následoval tlumený cinkot zvonečků.

„Sennefer říká, že to byl duch, který si přeje komunikovat s některými z přítomných.“ Irene se vzpamatovala. Seděla se zkřiveným obličejem a pevně k sobě tiskla víčka. Pak je prudce zvedla a pod nimi se objevily doširoka rozevřené, vytřeštěně hledící oči. „Přeje si poslat vzkaz paní Trentové a slečně Brickové.“

Paní Trentová byla očividně naprosto ohromená. „Já to nechápu.“

„Kdo je to?“ vyhrkla slečna Bricková ve stejném rozpoložení.

Rozcinkaly se zvonečky.

„Tenhle vzkaz je od…“ Irene se zajíkala, jako by se v tom návalu slov pokoušela telegraficky sdělit zprávu z jiného světa. „Přítelkyně. Ano, je to duch přítelkyně, která asi tak před rokem odešla na onen svět.“

Paní Trentová ztuhla. „Proboha, je to paní Selbyová?“

Slečna Bricková se strnule rozhlédla místností. „Jsi to ty, Helen?“

Ozvala se další série klepání a cinkání.

„Helen Selbyová vás obě pozdravuje,“ tlumočila Irene.

Další klepání a cinkot.

„Říká, že vám může poskytnout pár užitečných rad ohledně vašich financí.“

„To by bylo skvělé!“ Paní Trentové se znovu vrátilo původní nadšení.

„Co nám chceš povědět?“ vyřkla slečna Bricková do prostoru místnosti.

Ťuk, buch, cinkot zvonečků.

„V blízké budoucnosti se setkáte s jedním pánem,“ tlumočila Irene. „Ten vám nabídne příležitost výhodně

investovat. Jestli nabídku přijmete, do roka nesmírně zbohatnete.“

„Jak se ten pán jmenuje?“ vyhrkla vzrušeně paní Trentová.

Následovalo horlivé ťuk, ťuk, ťuk.

„To nemůžu říct,“ prohlásila Irene svým působivým hlasem. „Ale poznáte ho, protože vám sdělí, že se kdysi znával s Helen Selbyovou. Když se prokážete jako její dávné přítelkyně, nabídne vám příležitost k investicím.“

„Helen, vůbec nevíme, jak ti poděkovat,“ zašeptala slečna Bricková.

Gilbert Smith se dychtivě rozhlédl. „Paní Selbyová, nevadilo by vám, kdybych se na těch investicích podílel i já? Jmenuju se Gilbert Smith. Za vašeho života jsem vás neznal, ale teď jsme se vlastně poznali.“

Přerušilo ho hlasité zachřestění zvonků.

A pak náhle všechno ztichlo.

Irene upřela na Gilberta Smitha zamračený pohled. „Ducha Helen Selbyové rozzlobila vaše lačnost, pane Smithe. Říká, že s vámi se nespojí.“

„Chápu,“ zamumlal Smith. „No, za pokus to stálo.“

Z rohu místnosti se ozvalo slabé zaskřípění, které Adamovi připomínalo špatně namazaný dveřní pant. Hlavy všech přítomných se rázem otočily tím směrem.

Vtom Adam cítil, jak se stůl znovu nepatrně zvedl nad podlahu. Ozval se sled rychlých úderů následovaných cinkotem zvonků.

„Další duch si přeje spojit se s někým u tohohle stolu,“ oznámila Irene. „Má vzkaz pro paní Fordyceovou.“

Adam pocítil, jak Caroline vedle něj ztuhla. „Kdo je ten duch?“ zeptala se tiše.

Zaznělo slabé klepání a zvonění.

„Není to moc zřetelné.“ Na Irene bylo patrné intenzivní soustředění.

Další vzdálené ťukání.

„Myslím, že muž,“ zaváhala Irene s odpovědí. „Nějaký džentlmen… ano, už ho mám. Je to duch vašeho zemřelého manžela.“

Caroline strnula.

Adamem projel nával zuřivosti. Ta hloupá hra už trvá příliš dlouho, pomyslel si. Jak se ta podvodnice opovažuje mučit Caroline takzvanými vzkazy od jejího zemřelého manžela? Chtěl ten nesmysl okamžitě ukončit.

„Ne, prosím,“ zašeptala Caroline, která očividně vytušila jeho úmysl. „V pořádku. Nevadí mi to. Vlastně toužím vyslechnout, co mi můj drahý Jeremy chce sdělit. Zemřel tak nečekaně. Neměli jsme příležitost dát si sbohem.“

Adam zaváhal. Instinkt mu napovídal, aby ji odtud okamžitě odvedl, ale vycítil, že by s ním dobrovolně neodešla. Bylo to její rozhodnutí, připomněl si. Jestli trvala na tom, že tady zůstane, pak mu nezbývá než zůstat s ní. Irene Tollerová hraje zřetelně nechutnou společenskou hru.

Na druhou stranu žal nad předčasnou ztrátou milovaného muže by dokázal i velice rozumnou a chytrou ženu vehnat do chapadel šarlatánky typu Irene Tollerové.

Zatraceně, ulevil si. Z toho, co se děje, může vinit jen sám sebe. Kdyby Caroline do téhle věci nevtáhl, dnes večer by tu nebyla.

Po dalším sledu všech možných zvuků, odrážejících se od stěn místnosti, Irene přes stůl pohlédla na Caroline.

„Váš Jeremy mě žádá, abych vám vyřídila, že vás miluje a že na vás čeká s otevřenou náručí na druhém břehu. Jednou budete opět spolu a konečně poznáte to štěstí, jež vám bylo odepřeno, když odešel.“

„Ano,“ promluvila Caroline podivným hlasem.

Zazvonil zvonek.

Irene sebou trhla a její ruce na stole se roztřásly. „Ten duch říká, že dnes večer se už nemůže s nikým spojit. Znovu se o to pokusí v blízké budoucnosti.“ Znehybněla a vzápětí se schoulila na židli. „Je po všem. Duchové se vzdálili. Prosím, okamžitě odejděte. Jsem vyčerpaná.“

Předklonila se a padla obličejem na své nehybné ruce. Otevřely se dveře a za nimi stála hospodyně. „Seance skončila,“ oznámila Bess. „Teď musíte všichni odejít, aby se paní Tollerová mohla zotavit.“

15

Kočár se ulicemi zahalenými do mlhy kolébavě vracel zpátky ke Corley Lane. Vnitřek vozu byl ponořen do tmy, protože Adam nerozsvítil lampy. Usoudil, že Caroline uvítá trochu soukromí po tom nervy drásajícím zážitku.

V něm stále ještě doutnal vztek. Pohlédl na Caroline a přemýšlel, co říct. Seděla naproti němu s odvráceným obličejem, teplý šál přehozený přes ramena. Zdála se ztracená ve svých vzpomínkách.

Jedna jeho část jí chtěla projevit účast, ale ta druhá toužila připomenout jí, že nesmí věřit ničemu, co se událo na té seanci. Ovšem na druhou stranu, co kdyby jí možnost, že k ní její zesnulý manžel promluvil z hrobu, přinesla trochu útěchy? Copak on, Adam, měl právo ji téhle útěchy zbavit?

Tak či tak, nejradši by Irene Tollerovou bez výčitek uškrtil. Jak se ta žena mohla vypořádat sama se sebou? Jedna věc byla sehrát seanci pro pobavení, či ji dokonce použít jako cynický prostředek k oklamání hloupých nebo naivních lidí. Konečně, obchod je obchod. Nikdo tohle nemohl vědět lépe než on. Ovšem úmyslně spustit stavidla ženského žalu bylo neodpustitelné.

Adam se zapřísáhl, že než tahle záležitost skončí, postará se, aby se každý dozvěděl, že Irene Tollerová je šarlatánka, jíž opravdu byla.

„Je mi líto, že jste musela přetrpět tak smutný zážitek," ozval se po dlouhé odmlce.

„S tím si nedělejte starosti, Adame," odpověděla bezbarvě. „Rozhodně to nebyla vaše vina."

„Ale ano, vlastně k tomu došlo mou vinou. Nikdy jsem se neměl nechat přemluvit, abych vás vzal dneska večer s sebou.“

„Ne, ne, nesmíte se obviňovat,“ vyhrkla. „Jsem v pořádku, opravdu.“

„Jste rozčilená.“

„Ani v nejmenším,“ prohlásila zvýšeným hlasem. „Ujišťuju vás, že ani v nejmenším.“

„Nikdo nemůže projít tak mučivým zážitkem, aniž by to na něj mělo vliv.“

„Bylo to všechno trochu –“ zaváhala, jako by hledala ten správný výraz – „podivné, připouštím. Ale ujišťuju vás, že moje nervy jsou naprosto v klidu. Rozhodně mě nepřepadne záchvat hysterie ani neupadnu do stavu melancholie.“

„O tom ani na okamžik nepochybuju.“ Přes ten kypící vztek se v něm zvedla vlna obdivu. „Známe se teprve krátce, Caroline, ale musím vám říct, že žasnu nad vaší mravní silou a odvahou.“

Začala si pohrávat s vějířem s náhlou nervozitou, tak neodpovídající jejímu předchozímu chování. „Lichotíte mi,“ zamumlala.

Zřejmě celou situaci ještě zhoršuje, když o ní stále hovoří, uvědomil si. Ale jako by teď, když už o tom začal, nedokázal přestat.

„Musíte mít na paměti, že Irene Tollerová je opravdu podvodnice,“ řekl tiše.

„Ano, samozřejmě.“

„Využila vašeho vdovství ke vzkříšení silných citů.“

„Jsem si toho vědoma.“ Caroline složila svůj vějíř a pak si v klíně pevně stiskla prsty v rukavičkách. „To je

trik, běžně používaný v tomhle obchodování se spiritismem.“

Zaťal ruku v pěst a nechal ji ležet na svém stehně. „Je to krutý obchod cele spočívající na klamání lidí.“

Odkašlala si. „Vždycky se najde dost lidí, kteří se velmi rádi nechají oklamat.“

Kočár s rachotem projel kolem řady plynových lamp. Slabé světlo na okamžik ozářilo Carolininy napjaté rysy. Zdálo se mu, že se každým okamžikem rozpláče.

„Svého manžela jste bezpochyby velice milovala,“ snažil se najít vhodná slova. „Přijměte mou hlubokou účast nad vaší ztrátou.“

Ztuhla. „Děkuju vám. Ale od té doby uplynul nějaký čas, a tak jsem se z toho žalu už celkem vzpamatovala.“

Situace se každým okamžikem horšila. Kdyby měl jen špetku rozumu, zavřel by pusu a nechal ji zavřenou, dokud nedojedou do Corley Lane. Ale vědomí, že by se Caroline mohla těšit, jak se se svým mrtvým manželem jednou znovu sejde, působilo jako otáčení dýky v břiše.

„Představa, že váš milovaný Jeremy na vás čeká na onom světě, vám určitě skýtá aspoň slabou útěchu,“ slyšel svá vlastní slova.

„Tak dost.“ S prudkým cvaknutím rozevřela vějíř. „Ani slovo, prosím. Tenhle rozhovor už dál nesnesu.“

„Promiňte.“ Uvědomil si, že se dneska večer pořád jen opakuje. Nedokázal si vybavit, že by se za poslední rok omlouval tolikrát jako dnes večer. „Je to pro vás očividně bolestné téma. Přísahám, že se žádné další seance nezúčastníte. Byla to moje chyba, že jsem vám dovolil tak intenzivně se zapojit do téhle aféry.“

„Nebyla to chyba,“ namítla ostře. „Sama jsem se rozhodla.“

„Irene Tollerovou odhalím při první příležitosti.“

„Ne, nic takového nesmíte udělat.“ Tón Carolinina hlasu prozradil její opravdové zděšení. „Jen pomyslete na to riziko, pane. Mohl byste ohrozit svá vlastní tajemství, kdybyste se nechal rozptylovat tak nepatrnou, nedůležitou záležitostí. Musíte být opatrný.“

„Tollerová zaslouží trest za ten krutý podvod, jehož se dneska večer dopustila,“ nedal se zviklat. „To, co vám provedla, jí nemůže projít. Takové pohrávání si s vaším žalem považuju za nesmírně bezohledné.“

Z Carolinina hrdla se vydral slabý, zdušený výkřik. Vážně neměla daleko k slzám, uvědomil si. Znepokojeně vytáhl svůj kapesník.

Když v jeho ruce spatřila ten čtvereček bílého plátna, odevzdaně si povzdechla.

„To nebude třeba, pane,“ zašeptala. „Nejsem zlomená žalem. Asi bych měla vyrukovat s pravdou. Jak se zdá, nemám jinou možnost, jak vás přesvědčit.“

„Přesvědčit mě o čem?“

„Irene Tollerová není jediná, kdo se vyzná v podvodech. Žádný Jeremy Fordyce neexistuje. Vymyslela jsem si ho.“

Seděl jako zkamenělý, smutně užaslý nad sebou samým. Měl očekávat, že ho Caroline znovu překvapí, říkal si. Přesto takovýhle obrat událostí neočekával.

Moc dobře věděl, proč tuhle hru neprohlédl. Přál si věřit, že Caroline Fordyceová je zkušená vdova. Vyhovovalo mu myslet na ni jako na světaznalou ženu, už nespoutanou pravidly diktujícími chování neprovdaných žen mladších třiceti let.

„Nikdy jste nebyla vdaná?“ sondoval opatrně.

„Bohužel ne. Po té nešťastné události před třemi lety v Chillinghamu jsem došla k závěru, že se mi bude lépe žít jako vdově než neprovdané ženě. Když jsme se přestěhovali do Londýna, přijala jsem jméno paní Fordyceová – jako spisovatelka i soukromá osoba.“

V duchu si opakoval název místa, kde došlo k tomu skandálu. „Můžete mi prozradit své skutečné jméno?“

Zaváhala. „Caroline Connorová.“

„Aha.“ Uvědomil si skutečnost, že je hluboká noc a on se nachází sám v kočáru s neprovdanou ženou, která by správně neměla večer vycházet z domu bez gardedámy. Ano, rozhodně bylo mnohem příhodnější považovat ji za vdovu.

„Moje sdělení vás zřejmě moc nepotěšilo, pane Hardesty,“ poznamenala. „Ale určitě víte, jak přísná omezení platí pro svobodnou ženu mého věku. Na venkově to bývá snazší. Tam se ta pravidla tak přísně nedodržují. Ovšem tady ve městě se svobodná žena stává snadnou kořistí pro ty, kdo šíří ošklivé pomluvy. Jestliže se k tomu připočte ještě fakt, že jsem byla zapletena do velkého skandálu, a navíc píšu vzrušující romány, dovedete si jistě představit, jak obrovské mám problémy. Bylo mnohem snazší nechat Caroline Connorovou zmizet.“

Vzpomněl si, jak Julia často před svým sňatkem soptila kvůli všem těm omezením, jimiž společnost blokovala život mladých žen. „Jsem si vědom, jak taková pravidla dokážou být otravná. Ale chtěl bych vám připomenout, že pro omezení tohoto druhu existuje i pár dobrých důvodů. Svět je pro ženy nebezpečným místem. Na každém stupni společenského žebříčku se vyskytne spousta darebáků, kteří neváhají ženy využít.“

Její ruka v rukavičce pevně sevřela vějíř. „A ti nejnebezpečnější se pohybují v nejvyšších kruzích," pronesla hlasem sotva silnějším než chraptivý šepot.

Nastalo kratičké, napjaté ticho. Mlčel, ale ta jeho část, která byla vždycky připravena zaregistrovat něco neobvyklého nebo neočekávaného, vycítila její silné rozrušení. V tom skandálu, do něhož byla před lety vtažena, očividně hrál svou roli člověk z nejvyšších kruhů.

Zhluboka vydechla. „Můžete mi věřit, když vám řeknu, že jsou mi dobře známy skutečnosti tohoto světa, pane. Oceňuji vaši starost, ale nemusíte plýtvat svou energií na lekce o společenských pravidlech."

Měla plné právo řídit svůj život na základě vlastních pravidel, připomněl si.

„Omlouvám se vám," řekl tiše.

„Promiňte, že jsem na vás tak vyjela. Víte, tenhle předmět hovoru je pro mě nepříjemný."

„Chápu. Bohužel, tahle náhlá změna vašeho rodinného stavu jen ještě více ztíží už tak složitou situaci."

„Nesmysl," vyhrkla. „Mezi námi se nic nezmění."

Tohle mu přišlo téměř k smíchu. „No tak, oba víme, že nejste tak naivní."

Trhla sebou a pootočila hlavu k oknu. „Zlobíte se?"

Zlobil se? Sám nevěděl. „Řekněme, že jste mě dostala do mimořádně trapného postavení."

„Takhle to v žádném případě nechápejte," zneklidněla. „Pro svět jsem vdovou a nevidím důvod tvrdit někomu cokoli jiného. Vy se mnou můžete jednat přesně tak, jak jste to dělal předtím, než jsem vám odhalila své tajemství."

„Opravdu si myslíte, že je to možné?“

„Nejsem přece žádná křehká květinka,“ ozvala se trochu dotčeně. „Sám jste tvrdil, že postavy a témata mých románů svědčí o dost značných zkušenostech a znalosti světa.“

„Přestože jste dáma bohatá na zkušenosti,“ připustil, „i tak musíte chránit svou pověst.“

„Naopak.“ Teď v jejím hlase zaslechl hořkost. „Ten, kdo musel chránit svou pověst, byla Caroline Connorová. Ale její pověst byla před třemi lety úplně rozcupována. Paní Caroline Fordyceová se v tomhle ohledu nemá čeho obávat.“

„To je věc názoru.“

Vrhla na něj káravý pohled. „Kdo by si pomyslel, že se z vás vyklube takový pedant a mravokárce, pane?“

To obvinění ho zaskočilo. Zjistil, že se usmívá. „Ujišťuju vás, že odhalení téhle stránky mé povahy mě překvapilo ještě víc než vás.“

Složila ruce na prsou a klepla do podlahy špičkou svého střevíčku na vysokém podpatku. „Zřejmě je teď řada na mně, abych se omluvila vám. Rozhodně jsem neměla v úmyslu dostat vás do – jak vy říkáte – *trapného postavení*, pane.“

„Vím, že to nebylo vaším cílem.“ Zaváhal. „Na svá tajemství máte právo, Caroline, stejně jako já na ta svoje.“

„Takže v tomhle si rozumíme.“

Stálo ho značné úsilí potlačit tu směsici vášní, kterou v něm vyvolala. Cítil téměř nepřekonatelnou touhu sevřít ji do náruče a líbat, až bude úplně bez dechu a zapomene na toho mizeru, který jí v Chillinghamu tolik ublížil. Ale současně měl chuť udělat něco úplně jiného, něco, co

nikdy nezažil s žádnou jinou ženou. Z nějakého záhadného důvodu, který si nedovedl vysvětlit, ho cosi nabádalo k tomu vyrovnat misky vah. Aniž si to uvědomoval, vybízel ji k odhalení některých jejích tajemství. A na oplátku by se jí měl svěřit s těmi svými.

„Pojedete se mnou?“ zeptal se. „Něco bych vám tam chtěl ukázat.“

„Teď? V noci?“

„Ano.“ Nevěděl, co ho to posedlo, věděl jen, že už to nemůže zastavit. „Můžu vám slíbit, že ode mě vám nehrozí žádné nebezpečí.“

Překvapilo ji to. „Nebojím se vás.“

Třeba s ním odmítne jet. A možná to tak bude lepší. Přesto zjistil, že čeká na odpověď, jako by na jejích příštích slovech závisela celá jeho budoucnost.

„Tak dobře,“ svolila. „Moje tety se dneska zdrží dlouho mimo domov. Nevrátí se dřív než já, takže se nemusím obávat, že by měly starost, kde jsem se tak dlouho zdržela.“

Zvedl se, povytáhl okénko mezi vnitřkem kočáru a kočím a udal Nedovi jednu známou adresu.

16

Doprovázet Adama při téhle noční cestě byl zdaleka nejfantastičtější zážitek v jejím dosavadním životě, uvědomovala si Caroline. Cítila, jak v ní narůstá zvláštní, horečné očekávání. Kam ji odvážel? Co jí chtěl ukázat?

Ale nepoložila mu jedinou otázku. Vytušila, že to, co měl v úmyslu jí odhalit, bylo pro něj mimořádně důležité a smysluplné. Potřeboval se s tím vypořádat svým vlastním způsobem.

Pevněji si ovinula šál kolem ramen a z oken kočáru pozorovala ulice zahalené rubášem mlhy. Vjížděli do chudší čtvrti. Plynové lampy v těchhle úzkých uličkách byly dost daleko od sebe. Svítilo méně oken a po ulicích jen sem tam přejel nějaký povoz. Tmavé vchody do uliček a průchodů vypadaly dost děsivě. Cítila, jak jí přeběhl mráz po zádech.

Minuli hospodu. Za špinavými okny viděla muže v hrubých pracovních halenách a pár žen v ošumělých šatech. Všichni seděli za stoly a popíjeli z džbánků a sklenic na gin.

„Nebojte se," uklidňoval ji Adam, když si všiml výrazu jejího obličeje. „Tohle je chudá čtvrť, ale dobře ji znám. Žádné nebezpečí vám tady nehrozí."

„Nemám strach." Ne dokud jsem s tebou, pomyslela si. Kočár zahnul za roh a pokračoval po ponuré cestě. Ze sporého světla plynové lampy se vyloupla žena ve vybledlých šatech. Jakmile uviděla povoz, rozhalila se, aby ukázala svá obnažená ňadra, a opilecky hrubým hlasem vykřikovala: „Něco pěknýho vám ukážu, pane. Za to, co nabídnu, je ta cena úplnej pakatel." Pak svraštila čelo. „Co to vidim? Už ste si na večer vybral

zábavu. No, tak třeba příště. Budu tady, pane. Ptejte se po mně. Jmenuju se Nan.“

„Je mi jí tak líto,“ zašeptala Caroline.

„Nešokuje vás to?“ podivil se Adam.

„Vím, jak nepatrná je vzdálenost mezi ženou bez prostředků a ubohou existencí na ulici.“

„Máte samozřejmě pravdu.“ Adam sáhl do kapsy kabátu, vytáhl malý balíček a navyklým, nacvičeným pohybem ruky ho vyhodil z okna. Prostitutka popoběhla, chytila ho a rychle rozbalila.

„Děkuju vám, laskavej pane,“ hulákala za kočárem. „Jste velkorysej, pane, to tedy jo.“ Políbila dárek, otočila se a zmizela v temné noci.

Ze způsobu, jak byly peníze zabalené, Caroline pochopila, že to nebylo poprvé, kdy Adam někoho takhle obdaroval.

„Když jsem tudy jel naposledy, stála pod tou lampou jiná žena,“ poznamenal. „Hrozně kašlala. Zajímalo by mě, jestli žije.“

„I jí jste dal peníze?“ zeptala se Caroline.

„Ano. A poslal jsem ji do jednoho charitativního domu, kde ji nechají přespat a dají teplé jídlo. Ale obávám se, že ty peníze utratila za opium nebo gin či je prohrála v kostkách, stejně jako to dneska v noci nepochybně udělá Nan.“

„Vy to víte, a přesto těm ženám dáváte peníze?“

„Některé z nich mají děti a musí je živit. Někdy pod těmi lampami vídám čekat i děti,“ ozval se Adam drsným hlasem.

Cítila, jak v té temnotě kolem nich víří jeho potlačovaný vztek.

Kočár zabočil za další roh a zastavil uprostřed ulice. Vyhlédla ven a spatřila neosvětlené zápraží.

„Pojďte," vybídl ji Adam.

Vystoupil a podal Caroline ruku, aby jí pomohl sejít po schůdkách.

„Chvíli se zdržíme, Nede," otočil se ke kočímu. „Dojděte si pro něco teplého k pití tamhle do té hospody na konci ulice. Až budeme připraveni k odjezdu, já na vás písknu."

„Ano, pane." Ned se prsty dotkl čepice.

Adam odvedl Caroline do tmavé chodby, kde vytáhl z kapsy klíč a odemkl dveře.

Vešli do předsíňky. Adam rozsvítil malou lampu, vzal ji, zavěsil se do Caroline a spolu vystoupili po několika úzkých schodech do patra.

„Teď tady nikdo nebydlí," informoval ji. „Ten dům mi patří a plánuji tu pár renovací."

Jeho sdělení v ní vzbudilo značný zájem. „Co s ním hodláte podniknout?"

„Mám své plány." Dál to nerozváděl.

Jakmile dospěli na odpočívadlo, zamířil s ní chodbou k jedněm zavřeným dveřím, kde vyndal z kapsy další klíč.

Beze slova odemkl a ustoupil, aby mohla vejít do tmavé místnosti s nízkým stropem.

Pomalu vstoupila, plně si vědoma toho, jak moc byla tahle malá, chudá místnost pro Adama důležitá. Vycítila to z celkové atmosféry, která ten prostor naplňovala. Jediné okno bylo zastřené obyčejnou plátěnou záclonou. Nábytek téměř žádný. Na holé podlaze stálo lůžko a stůl. Nikde žádná osobní věc, ale místnost byla čistá a vyvětraná. V krbu bylo připravené dříví na podpal.

Když oba vešli, Adam zavřel dveře, postavil lampu na stůl a otočil se k ní obličejem.

„Tady jsem bydlel až do svého osmnáctého roku," řekl.

Pozoroval ji s tím pro něj tak charakteristickým klidem, přesto vycítila silné emoce kypící pod zdánlivě pokojným povrchem.

„Takže jste se nenarodil do bohatství?" zeptala se.

Na jeho obličeji se objevil výraz pobaveného sarkasmu. „Moje matka pracovala u jedné modistky. V osmnácti se provdala za mého otce, který byl úředníkem u loďařské společnosti. Dva roky po mém narození se nešťastnou náhodou zabil v docích. Matce po něm zbyl jen prsten a knihy. Prsten zastavila, aby měla na činži a na jídlo, ale knihy si ponechala."

Podal ten stručný přehled bez jediné známky emoce, jako by jen rekapituloval pár dost nudných epizod dávných dějin.

„Vaše ubohá matka musela být hrozně zoufalá," zašeptala.

„Ano. Celé dny trávila v tom kloboučnictví. Po nocích mě učila číst a psát, a k tomu používala ty knihy, co jí zbyly po otci."

Caroline sepjala ruce. „Musela to být velice odvážná a odhodlaná žena."

„Ano, opravdu byla." Měl teď ještě odtažitější a vzdálenější výraz. „Když mi bylo jedenáct let, sklátila ji horečka."

„Adame, je mi to tak líto. Co jste udělal? Jak jste dokázal přežít?"

„Matka mě naučila číst a psát, ale kromě toho jsem měl možnost získat ještě jiný druh vzdělání díky tomu, že

jsem vyrůstal právě v těchto ulicích. Začalo se mi to hodit ještě za matčina života. A po její smrti mi to vydělalo na jídlo a zaplacení nájmu.“

„Jak jste si vydělával na živobytí?“

„Kupoval a prodával jsem tajemství jiných lidí,“ zněla prostá odpověď.

„To nechápu.“

„Vzpomínáte na Maud Gatleyovou? Na tu ženu závislou na opiu, jejíž deník se snažím najít?“

„Ano, samozřejmě.“

Trhl bradou ke dveřím. „Byla to prostitutka, co bydlela na protější straně chodby. Často si nahoru do svého pokoje vodila zákazníky. Občas jí některý z nich pošeptal své tajemství a ona mi ho pak prodala.“

„A pro ta tajemství jste našel odbytiště?“ hlesla nevěřícně.

Na rtech se mu objevil chladný úsměv. „Existuje rozsáhlý a lukrativní obchod s tajemstvími, zejména když ta tajemství patří pánům z lepších společenských kruhů.“

„To jsem nevěděla.“

„Tehdy byla Maud velmi krásná a ještě zcela nepropadla drogám. K jejím zákazníkům patřila spousta vysoce postavených mužů. Mým úkolem bylo nacházet kupce na ty klepy a fámy, které posbírala během své činnosti. O výdělky jsme se dělili. Nějakou dobu to výborně klapalo.“

„Je to úžasný příběh,“ nadchla se.

Povytáhl jedno obočí. „Těší mě, že vás to zaujalo. Ale upozorňuju vás, jestli se jen jediné slovo z toho objeví v některém vašem románu, velice mě to rozladí.“

„Určitě bych změnila jména,“ prohlásila se vší vážností.

„Změnou jmen byste mě sotva uklidnila," varoval ji.

„Jen si vás dobírám, Adame, jak jste jistě poznal. Vyprávějte mi zbytek toho příběhu."

„Během několika následujících let jsem získal dvě sestry a bratra."

„Jak se dají *získat* sourozenci?" podivila se.

„Různě. Občas se může nějaký sirotek vydražit v nevěstinci skýtajícím potěšení pánům, co mají nejradši ani ne dvanáctileté panny."

„Dobré nebe!"

„Někdy člověk najde sotva tříletou holčičku pohozenou vedle haldy odpadků."

„Adame, chcete mi naznačit –"

„Taky se dá najít čtyřletý klučina, kterého posadili pod pouliční lampu, aby žebral, ale rodiče se pro něj už nikdy nevrátili."

„A vy jste je všechny posbíral, aby žili s vámi," zašeptala. „Nevím, co říct. Úplně mi to vzalo dech."

Pokrčil rameny. „Tehdy jsem si na ulicích přišel na dost velké peníze. Mohl jsem si dovolit uživit pár dalších krků. Aspoň jsem měl po večerech společnost."

„Taky jste je učil číst a psát, jak to předtím dělala vaše matka s vámi?"

„Jak jinak trávit večery?"

Mávla rukou po tom spoře zařízeném kumbálu. „Jak jste se vy čtyři odtud dostali?"

„Situace se změnila uprostřed mého sedmnáctého roku. Tenkrát jsem se dozvěděl jedno mimořádně cenné tajemství. Jednalo se o rozsáhlý finanční podvod, který měl dopad na celou řadu vysoce postavených investorů. Prodal jsem ty informace novému klientovi, jednomu

bohatému ovdovělému pánovi. Tím jsem jemu a několika jeho společníkům zachránil velký kapitál.“

„Pokračujte,“ dychtivě ho vybídla.

Místo okamžité odpovědi se odlepil od stěny a se spuštěnýma rukama přešel pokoj ke krbu, kde poklekl, škrtl sirkou a zapálil třísky.

Chvíli sledoval slabý plamínek. Nabyla dojem, že si v duchu přehrává scény z minulosti a rozhoduje se, které poodhalit.

„Ten zámožný džentlmen přišel pár let předtím o manželku a děti, zemřely na nějakou strašnou horečku. Byl velmi bohatý, ale úplně osamělý. Když jsme my dva během několika měsíců spolu uzavřeli pár obchodů, zašel až tak daleko, že mi nabídl místo jakéhosi neoficiálního obchodního zástupce.“

„Bylo vám přece teprve sedmnáct. Co jste pro něj musel dělat?“

„Jak už jsem řekl, můj mentor si velice potrpěl na nejrůznější tajemství, a já měl na ně čich. Získával jsem tajné informace nejen od Maud, ale i od dalších lidí, co měli možnost se je dozvídat.“ Adam se pomalu zvedl. „Hostinští, pokojské, kočí, kadeřnice, pradleny nebo muži pracující v docích. Seznam těch, kdo zastávají pozice, kde se dají získat určité informace o ostatních, je nekonečný.“

„Chápu.“ Posadila se na kraj postele.

„Můj klient ke mně choval téměř otcovskou náklonnost. Nejenže jsem u něj získal pěkné postavení, navíc mi ještě nabídl bydlení v jeho obrovském domě. Řekl jsem mu, že nemůžu opustit svého bratra a sestry,“ zavzpomínal. „A tak nás Wilson přijal do své rezidence všechny.“

„Takže vy a vaši sourozenci jste zaplnili část prázdného místa v jeho srdci, které tam nepochybně vzniklo ztrátou jeho vlastní rodiny.“

„Před několika lety jsem přesně něco takového slyšel i on něho. Byl to jeho nápad prohlásit nás všechny za dávno ztracené příbuzné. Zdál se mi hodně odvážný a hned jsem mu řekl, že něco takového nebude fungovat. Ale on se té myšlenky nevzdal. Najal lektory, učitele tance a celý dlouhý seznam odborníků, kteří nám poskytli patřičné vzdělání a naučili nás dokonalému společenskému chování. Nakonec z nás učinil dědice svého majetku.“

„Jak fascinující sled překvapivých událostí!“ zvolala.

„Z mého líčení to možná tak vypadá, ale ujišťuju vás, že tehdy, když jsme ty události prožívali, to takové nebylo.“

„Ne, jistěže ne,“ řekla tiše. „Tolik smutku a ztrát. Tolik nejistoty a nebezpečí. Věřte mi, pane, moc dobře chápu, že jste svůj život neprožíval jako román. Nesmírně si cením vaší důvěry. Nezradím ji.“

Upřeně ji pozoroval. „Kdybych si nemyslel, že vám můžu důvěřovat, nikdy bych vám o své minulosti nevyprávěl.“

„Asi uhodnu, co je v tom deníku, který se snažíte najít. Obsahuje pravdu o vaší minulosti i o minulosti vašeho bratra a sester, mám pravdu?“

„Ano. Maud ta fakta znala. Zřejmě si je všechna zapsala do svého deníku. Elizabeth Delmontová si to přečetla a snažila se informace použít k vydírání.“

„Nedivím se, že ho chcete najít.“

„Wilson mě ujišťuje, že naše rodina má dostatečnou moc poradit si s každým možným skandálem. Má

pravdu. Přesto se obávám, že to nebude tak snadné, jak si představuje. Julia je hraběnkou ze Southwoodu. Má manžela, který ji chrání. Ale Jessica se právě chystá na svůj debut ve vyšší společnosti. Kdo ví, jakým pomluvám by musela čelit, kdyby vyšlo najevo, že je nalezenec pohozený na hromadě odpadků?“

„S jakýmkoli skandálem je těžké se vyrovnávat. A zvlášť obtížné je to pro mladou ženu, která musí překonat všechny ty tlaky vyplývající z jejího vstupu do vysokých společenských kruhů.“

„Nathana to zase táhne do světa akademického psaní a studia. Aby mohl rozvíjet své zájmy, bude se muset stát členem jistých prestižních vědeckých společností. A tam by ho stěží přijali, kdyby se zjistilo, že ho kdysi nechali žebrat na ulici.“

„A vy si přirozeně přejete chránit svého bratra a sestry. Nesmírně obdivuju vaši šlechetnou povahu a rozhodnost, s jakou chráníte svou rodinu.“

Zkřivil rty. „Je pravda, že jsem odhodlán svou rodinu zaštítit, jak jen to bude možné, ale v mých úmyslech není nic šlechetného; cítím pouze odpovědnost je chránit.“

Přikývla. „To je jen váš názor.“

„To vy budíte můj obdiv, Caroline.“

Velice ji překvapilo, jak vážným hlasem to vyslovil. „Odpusťte, ale měla jsem dojem, že o mně nemáte valné mínění kvůli tomu, jak si vydělávám na živobytí.“

Její poznámku ignoroval. „Přežila jste značné ztráty a překonala spoustu obtíží, a nakonec jste dosáhla obrovského úspěchu.“

„Sama bych to nedokázala,“ přiznala. „Nebýt tety Emmy a tety Milly, ujišťuju vás, že můj život by se ubíral úplně jiným směrem.“

„Stejně jako ten můj, nebýt Wilsona Grendona. Ale to nijak nesnižuje vaše osobní úspěchy. Vyrovnala jste se s velkým skandálem a máte kolem sebe lidi, kteří vás mají rádi a jimž jste věrná. Uplatnila jste své tvůrčí schopnosti a inteligenci k vybudování zajímavé kariéry. Tohle všechno zaslouží velký obdiv.“

Nevěděla, co říct, jen cítila, jak ji polévá horko. Žádný muž jí dosud nesložil tak dojemnou, upřímnou poklonu. Byla přesvědčená, že Adam myslí každé slovo vážně.

A přesto, uvědomila si lítostivě, tahle pěkná slova nebyla přesně tím, co si od něj přála slyšet.

„Je od vás velmi laskavé, že to říkáte,“ snažila se o co nejformálnější tón.

„Ptala jste se mě, proč vás sem dneska vedu.“ Přistoupil k ní blíž. „Říkal jsem si, že když jsem vás víceméně přiměl odhalit mi některá vaše tajemství, bude jen správné oplatit vám to a svěřit se s těmi svými. Ale to nebyl jediný důvod.“

Atmosféra v místnosti se nějak nedefinovatelně změnila, najednou byla intimnější a uzavřenější. Tušení, co se bude dít, ji vymrštilo z postele. Mezi nimi se začínalo odehrávat něco moc důležitého, uvědomila si.

Přistoupil k ní a vzal její obličej do dlaní.

„Pravda je, že jsem si přál, abyste věděla, že nejsem ten muž, za jakého jste mě považovala onen první den, kdy jsem vpadl do vaší pracovny a snažil se vás zastrašit žádostí o informace.“

„Rozumím.“ Nedostávalo se jí slov. Tak silně si uvědomovala horkost a sílu jeho rukou, že se jí stěží podařilo chytit dech, natož zformulovat srozumitelné věty.

„Uvědomuju si, že vám můžu připadat jen jako další sobecký a arogantní člen té privilegované třídy. A připouštím, že jsem se v ní v poslední době pohyboval. Ale nenarodil jsem se do ní, Caroline. Nosím to správné oblečení, patřím do těch správných klubů a obchoduju s těmi správnými lidmi, ovšem hluboko uvnitř vždycky zůstanu outsiderem. Tohle vím, i když ti, s nimiž se stýkám, to nevědí.“

Sevřela jeho zápěstí. „Rozumím vám.“

„Přivedl jsem vás sem, protože jsem chtěl, abyste pochopila, že opravdu vím, co znamená tvrdý, každodenní boj o přežití. Ale způsob, jak jsem těch cílů dosahoval, by vás určitě do hloubi duše šokoval.“

„Tomu nemůžu uvěřit.“

„Věřte,“ vyhrkl chraptivě. „Nechci vás těmi věcmi zatěžovat. Ale přál bych si, abyste dnes večer pochopila, že jsem nezapomněl to, co jsem se naučil během života v téhle místnosti. Nikdy na ty lekce nezapomenu. Jsou součástí toho, kým a čím jsem se stal.“

Povzdechla si. „Možná jste arogantní. Určitě jste cílevědomý a býváte i tvrdohlavý. Ale jsem přesvědčená, že nepatříte k mužům, co ženu využijí ke svým sobeckým účelům, a když se jí nabaží, všechnu hanbu a vinu svalí na ni.“

Stále jemně svíral její obličej a nepatrně jí zaklonil hlavu. „Z toho, co jste mi řekla, můžu usuzovat, že už mě nepovažujete za hrozbu pro sebe a své tety?“

„Nezničil byste nás tři jen z rozmaru či pro pouhé podezření. Teď už vím, že jste člověk, který jde jen za pravdou.“

Cítila, jak to horečné napětí v něm slábne. Palcem jí něžně přejel po okraji dolního rtu.

„Moc vám za tohle děkuju,“ chraplavě zašeptal. „Odpusťte mi mou zvědavost, ale co vás přivedlo k závěru, že mi můžete důvěřovat?“

Nakrčila nos. „Když to musíte vědět, byla to moje intuice, která mi to napověděla hned na počátku, třebaže jste se mi představil pod falešným jménem. Ale logika a zdravý rozum mě samozřejmě držely zpátky.“

„Samozřejmě,“ souhlasil.

„Kromě sebe jsem musela myslet i na ty ostatní,“ připomněla mu.

„Na Emmu a Milly.“

„Přesně tak. Dneska večer jsem se ale obávala, že ve svém vzteku na paní Tollerovou byste mohl riskovat a snažit se ji předčasně odhalit. Nechtěla jsem nést odpovědnost za to, že byste tak mohl zmařit své vyšetřování.“

„Proto jste se rozhodla svěřit mi jedno ze svých tajemství?“

„Ano.“

„A teď jsem vám já svěřil pár těch svých.“ Jeho zněžnělý pohled žhnul jako zelený oheň ve vysoké peci. „Ale existuje ještě jedno tajemství, o které se chci s vámi dnes večer podělit.“

Projela jí jiskra očekávání. „Jaké?“

Palci jí lehce přejel po lícních kostech. „I když to, že nejste vdova, tuhle situaci nesmírně komplikuje, jsem velmi rád, že neteskníte po ztracené lásce a nedoufáte, že na vás s otevřenou náručí čeká na tom druhém břehu.“

„Proč vám na tom tolik záleží?“

„Protože víc než cokoli jiného v životě vás chci znovu políbit, a nemíním soupeřit s nějakým duchem.“

„Ach ano. *Prosím.*“

Jeho hladové rty se přitiskly na její ústa tak vášnivě, že jí rozbouřily všechny smysly. Kdyby ji pevně netiskl ke své hrudi, byla by se pod tím slastným útokem snad zhroutila. Ten polibek byl spalující, horký a opojný. Vůbec nedbala na opatrnost.

„Adame," zašeptala, když na kratičký okamžik oddálil svá ústa od jejích.

„Tak vášnivá a tak rozkošná." Lehounce políbil jedno její obočí a pak jí jeho ruce důvěrně sjely po zádech.

Ovinula mu paže kolem krku a svými rty se opatrným pohybem otřela o jeho, zkoušejíc jeho reakci.

To něžné polaskání ho očividně elektrizovalo. Se zasténáním její polibek opětoval, ale tentokrát to nebyl pouze jemný dotek rtů, teď v něm vycítila prudkou, naléhavou touhu.

Vteřinu nato už se jeho prsty dotýkaly zapínání na přední části jejích šatů. Ten tuhý živůtek sloužící zároveň jako lehký korzet se zvolna rozevřel jako uprostřed rozťaté brnění.

„Nechápu, jak ženy mohou snášet tuhle novou módu," zamumlal chraptivě. „Oblékat se do něčeho takového mi připadá jako pohybovat se kolem dokola v malé, úzké kleci."

„Ale je moc příjemné, když se pak klec odstraní," vyhrkla dychtivě. V okamžiku, kdy jí ta slova vylétla z úst, uvědomila si, co vlastně řekla, a zděsila se. „Proboha, takhle jsem to nemyslela."

Zasmál se hrdelním, smyslným smíchem a lehounce se dotkl jejích rtů. „Není třeba něco vysvětlovat. Asi jsem to pochopil."

„Nebylo by snazší, kdybych to dokončila za vás?"

„Rozhodně ne. To nedovolím.“ Zauvažoval nad háčky na jejích šatech. „Svlékat vás je jako rozbalovat důmyslně zabalený dárek. Nikdy nepodceňujte radost z očekávání.“

Sevřela jeho hedvábnou košili.

Když se mu podařilo rozepnout jí šaty k místu těsně pod ňadry, na chvíli přestal a opřel své čelo o její. „Zatraceně. Tomuhle nemůžu uvěřit.“

Pokleslo jí srdce. Zklamalo ho to, co až dosud objevil? „Něco není v pořádku?“

„Ano.“ Zvedl hlavu a se žalostným výrazem přiznal: „Ruce se mi tak hrozně třesou, že sotva zvládnu ty poslední háčky.“

„Vážně?“ Nadchlo ji poznání, jak silně na něj zapůsobila.

„Měl jsem v úmyslu vás unést na romantickém oblaku vášně a rozkoše. A místo toho se cítím jako velký, neohrabaný pitomec.“

To vyznání jí dodalo nečekanou odvahu.

„Možná by bylo snazší, kdybych vám při tom pomohla,“ znovu se nabídla.

Rozechvělými prsty mu začala rozvazovat kravatu.

„Ano, myslím, že to hodně pomůže,“ souhlasil a ve světle lampy bylo vidět, jak se mu zaleskly oči.

V okamžiku zůstala jen v košilce, punčochách a kalhotkách. Její těžké šaty se snesly na dřevěnou podlahu. Vedle nich ležela Adamova vázanka, vesta a bílá hedvábná košile. Stál před ní pouze v kalhotách.

Jeho štíhlé, svalnaté tělo ozařovaly plamínky ohně. Špičkami prstů fascinovaně zvolna přejížděla po výrazných obrysech jeho hrudi. „Podobáte se skvostné soše nějakého antického boha,“ zašeptala.

Z hrdla se mu vydral zdušený smích. „Doufám, že vám ale připadám teplejší a trochu mladší.“

„*Mnohem* teplejší a mnohem mladší. Prostě dokonalý.“

Jak moc toužila vyhřívat se v teple jeho těla.

„Ach, moje sladká! Stoupáte mi do hlavy.“

Nebylo pro ni snadné odstrojit ho, nikdy předtím se jí nenaskytla příležitost zbavit nějakého muže šatů. Zarazila se hned poté, co mu sundala košili; nedokázala se dotknout knoflíčků u jeho kalhot. Naštěstí nezpozorovala, že by mu její váhání připadalo nějak divné.

Zvedl ji a opatrně odnesl na lůžko. Pak se rychlými, netrpělivými pohyby zbavil zbývajících částí oděvu.

Byla úplně ochromená.

Připomněla si, že na rozdíl od pečlivě střežených městských dam ona vyrostla na venkově. Nebyl jí tedy neznámý pohled na zvířecí samce v takovéhle situaci. Navíc Emma a Milly vždycky zastávaly mimořádně moderní názory na to, jak má vypadat patřičné vzdělání a výchova mladé ženy. Celkem vzato měla vědět, co může očekávat od toho prvního intimního setkání s mužem. Přesto žasla.

Adam stojící ve stínu vedle lůžka na okamžik zaváhal. „Něco není v pořádku?“

„Ne.“ Nadzvedla se a vzala jeho ruku do své. „Všechno je v pořádku.“

Velice opatrně k ní přilehl a pevně ji objal. Pak jí z vlasů vyndával vlásničky jednu po druhé. Roztřásla se, když slyšela, jak s cinkotem dopadají na dřevěná prkna podlahy vedle postele.

„Tohle jsem na dnešní večer neplánoval," zašeptal mezi polibky, jimiž pokrýval její hrdlo. „Přivést tě sem byl pouhý impulz, a teď toho velice lituju."

Zatajila dech. „Jestli jsi změnil názor –"

„*Nikdy!*" Zabořil jí prsty do vlasů. „Touha po tobě mě úplně stravuje. Nemohl bych teď couvnout, i kdyby na tom závisel můj život. Ne, jen lituju, že jsem tě nepřivedl do mnohem elegantnějšího prostředí. Ty si zasloužíš víc než tuhle holou místnost."

S úlevou se dotkla jeho tváře. „Ten pokoj je dokonalý, Adame. Dneska večer je všechno dokonalé."

Položil ruku na její nohu v punčoše. Když polaskal vnitřní stranu jejího stehna, ten svět, který až dosud znala, se navždy změnil. Vzrušení, jaké vyvolal jeho dotyk, se nedalo popsat.

Jako by celý život kráčela zahradou, zahnula za roh a pokračovala v cestě podél vysokého živého plotu, a náhle se ocitla v nějaké exotické, tropické džungli.

„Jste tak krásná." Rozepnul jí košilku a líbal křivku jejího ňadra.

Nebyla krásná, uvědomovala si. Ale dneska večer se díky němu cítila jako přímá následnice Kleopatry, trojské Heleny a Venuše.

Když zuby stiskl její bradavku, měla pocit, jako by ji zahltila tříštivá síla mohutného vodopádu. To divoké, šílené vnitřní napětí se nedalo vydržet. Cítit tíhu Adamovy nohy tisknoucí její stehno k posteli bylo tak příjemné.

Když jeho prsty rozparkem v kalhotkách doputovaly k jejímu tajnému místečku, div nevykřikla. Šok a překvapivá rozkoš ji téměř zbavily dechu a zrychlily pulz. Nic, co kdy v životě zažila, se nedalo zdaleka

porovnat s tím, co s ní udělal dotyk Adamovy ruky na té nejintimnější části její anatomie.

„Už jsi vlhká a připravená pro mě," zašeptal jí do ucha.

Bylo jí trapné, že si všiml toho vlhkého horka mezi jejíma nohama, ale nemohla se vzdát jeho dotyků. Chtěla víc a víc všeho toho, co s ní prováděl.

A pak se mu podařilo rozvázat tkanice spojující její košilku s kalhotkami. Překryl ji svým tělem a líbal hebkou pokožku mezi jejími ňadry. Hlava jí přepadla přes jeho paži. Cítila se napjatá, rozpálená a toužící.

„Prosím," zašeptala a s naléhavou touhou obemkla jednou nohou jeho svalnaté stehno.

Nepatrně se posunul. Ucítila tlak.

„Ano," vydechla. „Je mi tak dobře."

„*Caroline!*"

Vjel do ní jediným spalujícím nárazem.

Rozmysli si, co si vlastně přeješ, nabádala se v duchu.

Něco takového sice očekávala, ale ta bolest ji přesto šokovala, protože sotva před několika minutami se zalykala nepředstavitelnou rozkoší.

„Proboha!" Prudce sebou trhla a instinktivně se mu opřela o ramena. „Počkej. Přestaň. Něco se mi nezdá."

Adam zkoprněl.

Pokoušela se mu opatrně vyklouznout. „Odpusť. Je to moje vina. Nějak jsem si to neuvědomila. Chci říct, myslela jsem, že ano, ale spletla jsem se."

„Caroline, přestaň se hýbat. Prosím tě."

„Moc by ti vadilo, kdybys ode mě odešel?"

Zaúpěl. Viděla, jak se mu čelo leskne potem. Měl sevřené čelisti jako v kruté bolesti a přivřené oči. S

očividným úsilím vyžadujícím pevnou vůli zvolna vyklouzával z jejího těla.

Nebyl to příjemný pocit.

„Počkej," vyhrkla. Přitiskla mu ruce na záda, aby ho udržela v klidu. „Možná to nebude třeba."

„Caroline, dovádíš mě k šílenství."

„Teď se mi to docela líbí." Znovu sebou zavrtěla a zaplavil ji příjemný pocit. „Asi bys měl pokračovat, ale hodně pomalu."

„Hodně pomalu?" Přenesl váhu na lokty a uvěznil její obličej ve svých dlaních. Každý sval v jeho těle byl jako vytesán z ocele. V jeho očích se zračil výraz muže rychle se blížícího k nějaké vnitřní hranici. Ale ústa mírně zkřivená do smyslného úsměvu by dokázala zapálit celé město. „Asi takhle?"

Znovu se začal pohybovat. Zvolna, pomaloučku.

Uvolnila se. Sáhl dolů a jeho prsty se také daly do pohybu. Všechno se v ní sevřelo jako zaťatá pěst. Ovšem tentokrát nikoli odporem, ale spíš nenasytnou, naléhavou touhou.

„Ano," špitla. „Ach ano, ano, přesně takhle."

„Zvedni kolena, má sladká," zamumlal.

Poslechla s čím dál intenzivnějším pocitem naplnění.

„Ach Caroline," zašeptal těsně před jejími ústy. „Jsem úplně ztracený."

Než se ho stačila zeptat, co tím myslí, zrychlil své pohyby.

To, co se teď dělo v jejím těle, bylo nepopsatelné. Všechno se v ní stáhlo jako v křeči, už nevydržela ten silný nápor pocitů.

Náhlé uvolnění ji vzneslo do noci.

Z Adamova hrdla vyšel tlumený ston.

V posledním možném okamžiku vyklouzl z jejího těla a sklesl vedle ní, aby v naprostém vyčerpání vystříkl své semeno na prostěradlo.

17

Po hodné chvíli si Adam založil paži za hlavu a pod starou přikrývkou si přivinul Caroline blíž k sobě. Pohodlně se zachumlala a přitiskla k jeho tělu jako připravená ke spánku. Příjemná vyhlídka, pomyslel si, ale dnes v noci neuskutečnitelná.

„Kdy jsi mi to mínila říct?“ vyhrkl. Uvědomoval si svůj příkrý tón zbavený jakékoli romantiky, ale co se dalo dělat. Snažil se vypořádat s tou chaotickou směsicí emocí, jež jím otřásly až do morku kostí.

Ve zpětném pohledu si musel přiznat, že si nechtěl všímat těch malých náznaků svědčících o Carolinině nedostatku zkušeností. Docela mu vyhovovalo považovat ji za vdovu. Když se tahle výhodná představa počátkem dnešního večera tak náhle rozplynula, uklidnily ho podobně uspokojivé domněnky týkající se jakési temné minulosti a skandální aféry.

Ale Caroline mu připravovala jedno překvapení za druhým.

Způsobně zívla a jako malá kočička vystrčila nohu zpod přikrývky. „Říct ti co?“

Cítil, jak se mu prsty jejích nohou otírají o lýtko. To příjemné polaskání mělo okamžitý účinek.

„Že jsi byla panna,“ vyhrkl.

Pohyb její nohy se zastavil. Pak se nadzdvihla, opřela se o loket a udiveně na něj pohlédla.

„Měla jsem tě o tom informovat?“

„Ano,“ odpověděl naprosto jednoznačně. Vztekal se na ni i na sebe. „Měla jsi mi to říct. Zásadně nechodím do postele s nevinnými dívkami.“

„Aha, takže tohle je ten problém.“ Obličej se jí okamžitě rozjasnil. „Jednal jsi podle svého pravidla.“

„Vysmíváš se mi na vlastní nebezpečí, Caroline,“ varoval ji.

„Víš co? Podívejme se na celou situaci logicky. Pod pojmem nevinné dívky si zřejmě představuješ velmi mladé ženy bez jakýchkoli životních zkušeností, od nichž se očekává, že až do svatby budou střežit svou dobrou pověst. Říkám to správně?“

„Celkem ano,“ připustil. Její pohotová odpověď ho přiměla k opatrnosti. Snažila se jím manipulovat. To věděl tak jistě, jak jistě znal svou vlastní minulost.

Věnovala mu zářivý, samolibý úsměv. „Pak se nemáš čeho obávat. Nespadám do kategorie těch neviňátek, a tudíž jsi své pravidlo neporušil.“

Zachytil zcuchaný pramínek jejích vlasů, omotal si ho kolem prstů a mírně zatahal. „Ne?“

„Opravdu ne. Jen si zrekapituluj fakta.“ Zvedla ruku a vypočítávala své argumenty, jeden po druhém. „Zaprvé, už nejsem *mladá* dáma. Je mi sedmadvacet, čímž jsem značně překročila hranici, kterou svět považuje za věk nevinnosti či dobu vhodnou k uzavření sňatku.“

„Caroline –“

„Zadruhé, i ve velice nepravděpodobném případě, že bych skutečně potkala muže, jehož bych mohla považovat za potenciálního manžela, cítila bych povinnost povědět mu o tom příšerném skandálu před třemi lety, a tím by všechno zhaslo. Žádný řádný muž s dobrým vychováním by se nechtěl oženit se ženou, jejíž pověst došla tak hrozné úhony jako ta moje, i kdybych vystupovala pod jiným jménem. Nevidím tudíž absolutně

žádný důvod, proč bych se měla šetřit na nějakou svatební noc, která nikdy nenastane.“

„Tvá logika má značnou trhlinu,“ začal.

„A v neposlední řadě,“ přerušila ho, „ač jsem – technicky vzato – byla až doteď panna, mám zkušenosti s tím, jak to ve světě chodí. Moc dobře jsem věděla, co dělám, když jsem dnes večer oplácela tvé polibky, Adame. Ty jsi mě nevyužil. Bylo to spíš naopak.“

„Naopak?“ Užasl nad obratem událostí a posadil se. „Má to znamenat, že jsi měla v úmyslu mě svést?“

Našpulila rty. „No –“

„Nevěřím tomu. Ani na okamžik.“

„Jen říkám, že mě k tobě něco přitahovalo od prvního okamžiku, kdy jsme se poznali.“ Ledabyle mávla rukou. „Jistě, vyskytly se určité počáteční problémy, jelikož jsem se bála, že bys mě mohl nějak ohrozit. Ale jakmile jsem došla k závěru, že ti mohu důvěřovat, přiznám se, že jsem opravdu doufala v opětované city.“

„Rozumím.“

„Všechno dostalo rychlejší spád, než jsem očekávala,“ pokračovala bezstarostně. „Rozhodně jsem nečekala, že se po tak kratičké známosti spolu ocitneme ve vášnivém objetí.“

„Ani já ne.“ Prohrábl jí vlasy a přitáhl si její obličej blíž ke svému. „Pověz mi, Caroline, když jsi tolik dychtila ochutnat tělesnou touhu, proč jsi čekala tak dlouho? Určitě jste měla i jiné příležitosti.“

S úsměvem potřásla hlavou, jako by ji jeho otázka svou naivitou pobavila. „Na ženu číhá spousta rizik. Nechtěla jsem je podstoupit s tím nesprávným mužem.“

Projel jím pocit nesmírného zadostiučinění. „Chceš tím říct, že já jsem ten správný?“

Z jejích očí se vytratil smích, aby jeho místo zaujala jistota. „Celý dnešní večer o tom vůbec nepochybuji.“

Zvolna a lehounce přejížděl svými rty po jejích. „A byl ten zážitek tak zajímavý a vzrušující, jak jsi očekávala?“

„Rozhodně. Opravdu mě uspokojil.“

„Úplně jsi mě zbavila dechu, a to nemluvím o tom, co provádíš s mými nervy.“

„Vzmuž se, Adame,“ řekla odvážně. „Jestli se bojíš, že to tvé nervy nevydrží, připomeň si mé značné aktivum a ten nejskvělejší ochranný štít, ten silný val, který mě ochrání před nejhoršími účinky skandálu a před zničením.“

„A co považuješ za své aktivum, ochranný štít a val?“

„Koho jiného než svého zesnulého manžela Jeremyho Fordycea, který ze mě tak výhodně udělal vdovu.“

Stáhl ji zpátky na postel. „Dobrá, tak ať má duch toho muže svá práva.“

18

Irene Tollerová seděla sama v místnosti, kde se pokaždé konaly seance, na stole před sebou velkou sklenici ginu, a kula pomstu. Byla opravdu naivní hlupačka, uvědomovala si, ale s tím je teď konec. Konečně jí spadly šupiny z očí.

„Na tebe, Elizabeth Delmontová, ať jsi kdekoli!“ Irene do sebe obrátila sklenku ginu v posměšném přípitku a důkladně si lokla. Silná lihovina jí palčivě sklouzla hrdlem.

Hřbetem ruky si otřela ústa. „I jako intrikářská děvka jsi mi prokázala nesmírnou laskavost tím, že jsi mi řekla pravdu. Něco ti povím, kdybych opravdu měla schopnost vyvolávat duchy, vyvolala bych toho tvého přímo z pekla, abych ti mohla patřičně poděkovat.“

Znovu si lokla ginu, matně si uvědomujíc, že dům kolem ní pozvolna vychládá. Oheň začal skomírat hned po Bessině odchodu.

„Nebudu vám bohužel schopna říct, jak moc oceňuju to, co jste pro mě udělala, paní Delmontová, protože co se týče seancí, jsem úplně stejná podvodnice, jako jste byla vy,“ zamumlala do prázdné místnosti. „Ale když se to tak vezme, všichni v téhle branži jsme šarlatáni a podvodníci, ne? Právě tohle velké tajemství nás v naší profesi spojuje.“

Zvolna se propadala do stísněných úvah o své minulosti. Její kariéra začala přibližně před deseti lety. Byla mladá a hezká, což byly mimořádně prospěšné atributy ženského média, přesto konkurence ukázala svou nelítostnou tvář. Aby se uživila, musela se uchýlit k vyzkoušené taktice pořádání soukromých seancí pro pány

toužící setkat se s duchy dávno zemřelých kurtizán a svůdkyň.

Noc co noc se v místnostech ponořených do tmy tvářila jako médium mající schopnost vyvolávat duchy žen, z nichž jejich smyslná povaha nadělala legendy. Za slušnou odměnu dovolila svým pánským klientům využít její tělo k uspokojení jejich fantastických představ vášnivého setkání se dávnými zhýralými královnami a slavnými metresami.

Byla to běžná praxe těch, kdo na dolním konci téhle profese žili z ruky do úst. A ženská média si zachovávala auru nevinnosti, což považovala za velkou výhodu. Irene neměla sexuální poměr se svým klientem, ona byla přece jen pouhým prostředníkem, jehož si duch vybral pro vlastní záměr.

Svou práci nesnášela, ale uvědomovala si, že nemá moc na vybranou.

Nakonec svůj repertoár vylepšila tím, že si pořídila destičku s tužkou, trochu toho klepání a ťukání a zvláštní zjevení. Tyhle techniky jí přitáhly různorodou, ne tak náročnou klientelu.

Pak, před několika měsíci, do jejího života vstoupil *on*, a ona se znovu ocitla ve své staré roli. Zpočátku si říkala, že jejich vztah je pro ni pouhou obchodní záležitostí. Byl to však zničující omyl. Zamilovala se.

Jak mohla být tak pošetilá? Připadala si jako očarovaná. Ale kouzlo nakonec přetrhla prolitá krev, nejstarší magie vůbec. Ne že by věřila těmhle nesmyslným pověrám, připomněla si, přesto se trochu otřásla.

Zato věřila v pomstu, a tu svou vykoná co nejdřív.

Kdesi v domě zaskřípělo podlahové prkno. Tajuplný ston se hlasitě rozlehl v tichu pokoje a vyděsil ji. S hlubokým nádechem se přiměla ke klidu. Ten zvuk nebyl ničím víc než běžným zapraskáním dřeva, který lidé často slyší, když v noci zůstanou sami.

S úsilím se soustředila na jiné věci. Dnešní večerní seance se mimořádně povedla, libovala si. Zvlášť ji potěšila přítomnost paní Fordyceové. Ta spisovatelka bezesporu patřila k nejdůležitějším lidem, které se Irene kdy podařilo na seanci nalákat. Caroline Fordyceová se sice nepohybovala ve vědecké Společnosti, ale už se stala docela známou autorkou, a spousta vysoce postavených lidí nepochybně četla její romány.

Irene jen litovala, že ji napadlo vyvolat ducha autorčina zesnulého manžela. Uvědomovala si, že kontaktování ducha zemřelého partnera s sebou vždycky nese určitá rizika. Médium si na takové věci pokaždé musí dát pozor, zvlášť když mu není znám charakter vztahu mezi klientem a zesnulým. Dosud měla příliš živě na paměti onen děsivý večer, kdy vyvolala zemřelého manžela a pak se dozvěděla, že ho vdova příšerně nenáviděla a s největší pravděpodobností mu sama pomohla na onen svět. Předstírat kontakt s Jeremym Fordycem jí připadalo docela snadné až do chvíle, kdy se zahleděla ke stolu a všimla si mrazivé zuřivosti odrážející se v tvrdém pohledu pana Grovea. V tom znepokojujícím okamžiku jí celým tělem projel ledový záchvěv hrůzy. Jen ta samotná myšlenka ji znovu úplně roztřásla. Tehdy okamžitě vycítila, že se hanebně přepočítala.

V prvních několika vteřinách se jí zmocnil strach, že by pan Grove mohl rozsvítit a odhalit všechny její triky, včetně těch falešných voskových rukou, které položila na

stůl, aby své vlastní ruce uvolnila k manipulaci s různými nainstalovanými pomůckami.

Byl to skutečně nervy drásající okamžik. Paní Fordyceová ale naštěstí dokázala svého asistenta udržet pevně na uzdě.

Irene si zafixovala do paměti, že v přítomnosti pana Grovea se už nikdy nesmí zmínit o zemřelém manželovi.

Rozhodně si ale přála udržovat styky s paní Fordyceovou. Ta autorka by jí mohla otvírat nové dveře, uvědomovala si se zadostiučiněním. Bylo všeobecně známo, že společenská pravidla týkající se komunikace s oním světem byla stejně přísná jako v každém jiném aspektu života. Smetánku spiritismus fascinoval jako kohokoli jiného, ale spíš pravidelně navštěvovala média, která aspoň budila zdání, že pocházejí z jejich vlastních kruhů. Pravda, tihle lidé se taky občas pobavili návštěvou seancí pořádaných těmi, které považovali za nižší kastu, ale nikdy by ani na okamžik nezauvažovali o tom, že by nějaké Irene Tollerové dovolili vstoupit do svých skvostně zařízených salonů.

Třebaže se jí skutečně podařilo vystoupat až k těm vznešeným výšinám, jasně si uvědomovala, že v očích elity nebude ničím víc než jakýmsi karnevalovým bavičem. Nikdy ji neuvidí ve stejném světle jako Juliana Elswortha.

Se slabým odfrknutím si znovu lokla ginu. Kdyby tak ta bohatá, arogantní smetánka, co se lepila na Elswortha, o něm znala skutečnou pravdu. Ušklíbla se. Kdyby se dozvěděli to, co by jim o tom muži mohla prozradit.

Zaslechla další záhadný zvuk vycházející odkudsi z toho chladného domu. Nejistě zabloudila pohledem k tajnému koutu, kde schovala ten zatracený důkaz svého

zločinu. Dosud se jí nenaskytla příležitost se ho zbavit, ale měla v úmyslu to provést hned časně ráno. Nacpe ty zakrvácené šaty do pytle, který zatíží několika kameny a hodí do řeky.

Těch šatů litovala. Byly krásné. Koupil je pro ni. Prostě neočekávala, že všude bude tolik krve.

Z tmavé chodby náhle ucítila sténavý závan průvanu. Prsty pevně sevřela sklenku. Připadalo jí, jako by duch té mrtvé ženy právě zavolal její jméno.

Okamžitě přestaň s tím nesmyslem!

„Byla jsi stejně velká hlupačka jako já, Elizabeth Delmontová," zašeptala do tmy. „Obě jsme měly hned od začátku pochopit, že ani jedna z nás nemůže soupeřit s *jejím* přízrakem."

Další doušek ginu jí měl uklidnit nervy. On tu bude už za chvíli. Musí zůstat soustředěná na druhou část své pomsty.

Z přední haly se dutě ozvalo několikeré zdušené zaklepání. Spěšně vyskočila. Tím vypitým ginem se jí divoce zrychlil tep.

Konečně tedy přišel. Nastal čas vykonat zbytek její odplaty.

V tom domě se dneska cítila tak divně. Najednou zalitovala, že po seanci poslala Bess domů. Ale to, co měla v plánu, by se jen těžko dalo provést před svědky.

Znovu se ozvalo slabé ťukání. Připomnělo jí ťukání duchů při seanci.

Z nějakého nevysvětlitelného důvodu se musela donutit projít chodbou ke dveřím. Co se to s ní dělo? Proč ji najednou popadl takový strach? K tomuhle iracionálnímu zděšení přece neměla žádný důvod. Připravila si plán, podle něhož nejen provede svou

pomstu, ale který jí vynese ještě víc peněz než ty pletichy s investicemi.

Na konci chodby se na okamžik zastavila, zhluboka nabrala dech a otevřela dveře.

„Dostal jsem tvůj vzkaz," řekl.

„Pojď dál."

Překročil práh. „Dostala jsi mě do značně obtížné situace, Irene."

„Vážně sis myslel, že ti dovolím mě využít a pak mě zradit, jako bych pro tebe neznamenala nic víc než laciná děvka?"

„Po pravdě řečeno, jsi horší než laciná děvka. Jsi podvodnice. Ale nehádejme se kvůli maličkostem. Radši mi pověz, co jsi ode mě chtěla."

Přes svůj vztek se musela usmát. „Pojď za mnou a já ti přesně vysvětlím, co musíš udělat, pokud nechceš, abych tisku odhalila tvá tajemství."

„To zní jako sprosté vydírání."

„Považuj to za obchodní návrh."

Kráčela před ním chodbou k místnosti pro seance. Když vešla do pokoje, stál několik kroků za ní.

„Cosi mi napovídá, že tenhle rozhovor bude hodně nepříjemný," ucedil. „Nebude ti vadit, když si dám trochu ginu?"

„Už si nedáš nic, co je moje," odpověděla a přes rameno na něj vrhla opovržlivý pohled.

Příliš pozdě zaregistrovala, že zvedl dva těžké mosazné svícny stojící na stolku v chodbě. A v tom okamžiku jí došlo, že ten večer se dopustila už druhého katastrofálního omylu.

Otevřela ústa k výkřiku a instinktivně se chtěla rozběhnout pryč. Ale v tom malém prostoru nebylo kam utéct.

Udeřil tak rychle a s takovou silou, že stačila vydat jen slabé zaúpění.

Padla pod první ranou, ale mlátil ji dál, až koberec prosákl její krví. Až si byl jistý, že je mrtvá.

Když skončil, sotva popadal dech. Na čele se mu perlily kapky potu. Shlédl na svou oběť a sykl:

„Falešná děvko!“

Dal si načas, aby vytvořil působivý účinek vzhledu toho pokoje. Nakonec, spokojený se svým výkonem, vytáhl z kapsy hodinky a zkontroloval čas. Dvanáct patnáct.

Pečlivě vrátil ručičky, načež položil hodinky na podlahu vedle těla. Patou boty na ně vší silou dupl; roztříštilo se nejen sklo, ale i ten důmyslný strojek uvnitř pláště.

Hodinové ručičky se navždy zastavily na dvanácté.

19

Nejenže ji chtěl, uvědomil si Adam po chvíli, on po ní doslova prahl. Znovu usazený v kočáře sledoval Caroline skrytou ve stínu. Společně se jim podařilo dostat ji zpátky do jejích spodniček a šatů a dát do pořádku vlasy. Zase vypadala společensky upravená. Ale nic nedokázalo ztlumit tu jiskru nově nalezeného poznání zjasňující její obličej.

Nebyl zvyklý na tenhle druh pronikavé, neklidné vášně. I teď, poté co se s ní dvakrát pomiloval a cítil se naprosto vyčerpaný, nedokázal myslet na nic jiného, než jak a na kdy si s Caroline domluvit další schůzku. Ta zdánlivě nekonečná hloubka jeho touhy po ní by ho měla značně znepokojovat, uvědomil si. Ale z nějakého důvodu prostě nedokázal sebrat energii či vůli k aspoň slabému zneklidnění.

Caroline téměř celou zpáteční cestu do Corley Lane mlčela. Připadala mu šťastně ztracená ve svých vlastních myšlenkách. Rád by věděl, zda si znovu vybavuje tu prožitou radostnou vášeň, nebo zda už přemýšlí, jak svůj nedávný zážitek uplatní v příští kapitole *Záhadného džentlmena.*

Ta druhá možnost mu vskutku nahnala hrůzu. Kdyby si vážně chtěl pocuchat nervy děsivými obavami z toho, co se dnes večer událo, ta představa, jak Caroline zapracovává nové zkušenosti do svého románu, by k tomu náramně přispěla.

Hned jak kočár před zastavením zpomalil, viditelně překvapená se vytrhla ze svého snění, odhrnula záclonku a vyhlédla z okna.

„Dobré nebe, už jsem doma, a to jsme ani neprobrali další krok tvého vyšetřování,“ zděsila se.

Se zaskřípěním otevřel dvířka kočáru a chystal se po schůdcích sestoupit na chodník. „Zřejmě nás zaměstnaly jiné, naléhavější záležitosti.“

Její smích mu připomněl příjemnou, osvěžující jarní spršku.

„Ach ano, vím, co máš na mysli.“ Vystoupila po něm a náhle zvážněla. „Opravdu doufám, že dnes večer už se nebudeš pokoušet prohledávat dům paní Tollerové.“

„Ne.“ Nabídl jí rámě a zamířili ke schodům. „Chci počkat, až se Irene Tollerová a její pomocník zítra odpoledne vypraví do Wintersett House na další předvádění spiritistického psaní.“

„Ty znáš její rozvrh?“ zeptala se překvapeně.

„Dnes odpoledne jsem podnikl nějaká šetření.“

„Ty a tvoje nechvalně známá šetření! Ale uklidňuje mě, že nemáš v úmyslu se dneska v noci vkrást do jejího domu.“

Zastavil se nahoře na schodech. „Rád bych si s tebou pohovořil o tom, co se dělo dnes večer na té seanci. Zaujala mě ještě jedna zvláštní věc kromě oné zmínky o panu Fordyceovi. Smím se u tebe zítra zastavit?“

„Ano, jistě.“ Sáhla do kapsy šatů pro klíč. „Co tak upoutalo tvou pozornost?“

„Ta příležitost k investicím, o němž se jeden z duchů zmínil oněm dvěma dámám.“

„Vzpomínám si. Ale myslím, že to nic neznamená. Řekla jsem ti přece, jak média docela běžně předpovídají svým klientům, že mohou přijít k překvapivému dědictví.“

„Přesto tohle na mě vážně zapůsobilo jako nezvykle přesná předpověď.“ Vzal jí klíč z ruky a vsunul ho do zámku. „Mluvilo se tam o určitých specifických detailech, jako o tom, že se ten dotyčný muž, který se jim přihlásí, představí jako přítel jejich zesnulé známé.“

„Ano, to je pravda.“

„Když jsme spolu mluvili poprvé, zmínila ses, že jeden z účastníků na poslední seanci Elizabeth Delmontové dostal radu, jak investovat.“

„Jistě, máš pravdu,“ přikývla. „A když teď o tom mluvíš, vzpomněla jsem si na něco podobného. Jeden z duchů, které Delmontová vyvolala, oznámil panu McDanielovi, že se s ním záhy spojí pán, který uvede jméno zjevení a poskytne mu informace týkající se jedné lukrativní investice. Co má však tohle společného s vraždou a zmizelým deníkem?“

„Možná vůbec nic.“ Otevřel dveře. „Ale přesto mi připadá moc zajímavé, že Tollerová a Delmontová předpovídaly svým spiritistickým klientům tak podobné věci.“

Vešla do setmělé chodby a otočila se k němu. „Myslíš, že mezi těmi dvěma médii existuje nějaké spojení?“

„Ano, je to možné.“

„Ale Irene Tollerová a Elizabeth Delmontová byly soupeřky.“

„Peníze táhnou za jeden provaz. Stačí se zeptat kteréhokoli manželského páru z vyšší společnosti.“

„To je velmi cynická poznámka, Adame.“

„Už dávno jsem přišel na to, že se spousta otázek týkajících se kohokoli, ať z vyšších či nižších vrstev, dá

zodpovědět, když si tazatel nejdřív zjistí zdroj jeho či jejích příjmů.“

„Zajímavý postřeh. To mi připomíná tvou zmínku o plánech na ten dům ve Stone Street. Co s ním chceš provést?“

Po krátkém zaváhání dospěl k názoru, že nemá důvod tajit jí své úmysly. „Podnikám kroky, jak z něj vybudovat dobročinný dům pro děti ulice. Tam budou v bezpečí a dostanou najíst. Naučí se číst a psát, aby si mohly proklestit svou cestu ve světě.“

Zadívala se na něj s teplým, záhadně vědoucím úsměvem. „Samozřejmě. Mohla jsem si to domyslet.“

Překvapen její poznámkou pokrčil čelo. „Jak jsi zatraceně mohla –“

„Na tom nezáleží. Není to vůbec důležité. Dobrou noc, Adame.“

„Dobrou noc, Caroline.“

„Nemůžu se dočkat, až ráno sednu k nové kapitole,“ nadchla se. „Mám najednou plnou hlavu čerstvých nápadů pro můj příběh.“

Opatrně mu zavřela dveře před nosem.

Zůstal chvíli překvapeně stát. Některé ženy by se v podobné situaci strachovaly o svou pověst či možnost otěhotnění. Ale Caroline zajímala jen nová zápletka jejího románu.

Prolétlo mu hlavou, zda by mu tohle nemělo zavdat příčinu k obavám.

20

Druhý den ráno krátce po půl deváté Caroline odložila pero a zadívala se na právě dopsaný odstavec.

Lydia náhle pojala podezření, že Edmund Drake není takový, jak se jevil na povrchu. Jeho tvrdý, rozhodný zevnějšek, který předváděl světu, skrýval nejen tajemství, ale možná i určitou vnitřní ušlechtilost jeho duše. Nepatřil k těm, kdo snadno odhalují svou skutečnou povahu, ale ona se hned po těch nedávných zneklidňujících událostech poučila o jeho charakteru natolik, že musela přehodnotit své původní názory.

Došla k závěru, že Drake je bezesporu člověkem ovládaným mocnými vášněmi, ale tyto vášně dokáže udržet na uzdě nesmírně silnou vůlí a smyslem pro čest, za nějž by se nemusely stydět spousty bohatých, urozených pánů s jejich povrchními mravními kódy.

Drake si vytvořil svá vlastní pravidla a žil podle nich.

Caroline spokojeně sáhla po dalším listu papíru. Příběh skvěle pokračoval. Nad tím překvapivým zvratem v charakteru Edmunda Drakea čtenáři určitě žasnou. Teď potřebovala jen další překvapivou událost, jíž by ukončila kapitolu, a měla by hotovou povinnou týdenní epizodu. Znovu zvedla pero a lehce jím poklepala na desku stolu. Co třeba odpojený kočár? Ne, to by se až příliš podobalo té předchozí nehodě. Taková věc se musí pečlivě promyslet, aby se dosáhlo žádoucího účinku.

Teď bylo nejdůležitější zasadit do děje neuhasitelnou vášeň, rozhodla se. Vložit mezi řádky něco z toho, co

minulou noc zažila v Adamově náručí. To by bylo skvělé.

Vzrušující vzpomínky se nahrnuly jako povodeň. Znovu se do nich ponořila, vědoma si chvějivého tepla v dolní části svého těla.

Ano, tuhle kapitolu zakončí vášnivým objetím. S novou inspirací se pustila do psaní.

V přízračném světle, jež vrhaly kočárové lampy, si Lydia všimla, že se oči Edmunda Drakea lesknou jako smaragdové uhlíky vytažené z nějakého nadpřirozeného ohně. Vzal ji do náruče a prudce ji přitiskl ke své mohutné hrudi.

„Moje sladká, nádherná Lydie,“ zašeptal. „Ve vaší přítomnost nad sebou ztrácím vládu.“

„Paní Fordyceová?“

Caroline sebou překvapeně trhla. Jak pero klouzlo po papíru, rozmázlo slovo *vládu.* Rychle zvedla hlavu. Ve dveřích stála paní Plummerová.

„Ano, co se děje?“ Snažila se nedat na sobě znát netrpělivost.

„Omlouvám se, že vás ruším při psaní, ale právě vám přišlo tohle.“ Paní Plummerová vešla do pokoje, v ruce obálku. „Před chvílí mi to odevzdal nějaký mládenec vzadu u dveří do kuchyně.“

„Vzkaz?“ Caroline okamžitě zostražitěla. „Ale není to od Spraggetta, že ne? Moc dobře ví, že novou kapitolu nedokončím dřív než koncem týdne. Přísahám, že jestli mě ten člověk nepřestane honit, ztratím veškerou trpělivost a poohlédnu se po jiném nakladateli.“

„Ne, nemyslím, že by to poslal pan Spraggett. Od něj to vždycky nosívá ten mladý zrzavý kluk, Tom. Hoch, který mi předal tohle, byl cizí.“

Adam, napadlo Caroline. Musel to být on. Nikdo jiný neměl důvod posílat jí jakýkoli vzkaz. Zrychlil se jí tep a tělem projel příjemný pocit euforie. Pak jí došlo, že ten dopis třeba poslal Adam s omluvou, že si to rozmyslel a že za ní dneska nepřijde.

„Děkuju vám, paní Plummerová.“

Vytrhla obálku hospodyni z ruky a prudce ji otevřela.

Milá paní Fordyceová!

Musím vás okamžitě vidět. Jedná se o vzkaz z onoho světa, který mi byl předán včera v noci po vašem odchodu z mého domu.

Vaše

I. Tollerová

„Zvláštní,“ Caroline po přečtení zakroutila hlavou. „Je od toho média.“

„Od kterého, madam?“

„Od Irene Tollerové. Té, u níž jsme se včera večer zúčastnili seance s mým, ehm, přítelem, panem Hardestym.“ Odložila dopis, rychle se zvedla a obešla stůl. „Co má proboha tohle všechno znamenat?“

„Půjdete tam, madam?“

„Ano. Je to velice zajímavý obrat událostí, nechci tu příležitost propást. Hned se půjdu nahoru převléknout do vycházkových šatů.“ Prosmýkla se dveřmi a pak se zastavila na chodbě. „Až se mé tety vrátí ze své ranní zdravotní procházky, vyřiďte jim prosím, že jsem musela

urychleně odejít k paní Tollerové a že se do oběda určitě vrátím.“

„Ano, madam.“

Caroline zamířila ke schodům, ale znovu se zastavila, jako by ji náhle cosi napadlo. „Ještě něco, paní Plummerová. Pan Hardesty se zmínil, že se tu během dneška zastaví. Kdyby dorazil před mým návratem, pověděla byste mu prosím, že budu zpátky co nejdřív a že prosím, aby počkal?“

„Ano, madam.“

Musela nechat ujet dvě ženoucí se dvoukolé drožky, než se objevil pomalý, těžkopádný fiakr. Bylo opravdu mrzuté, že nemohla použít drožku, říkala si, když nastupovala do toho stárnoucího povozu. Dvoukolá drožka s otevřenou přední částí a kočím vzadu nejen poskytla cestujícím nádherný výhled, ale byla i podstatně rychlejší a dokázala se v tom londýnském dopravním labyrintu svižněji proplétat. Cestování v drožce mělo jednu nevýhodu – každá dáma, která v ní seděla, mohla být považována za ženu, co si potrpí na rychlou jízdu – bohužel po všech stránkách.

Konečně fiakr zastavil na ulici před bydlištěm Irene Tollerové. Dům dnes vypadal stejně ponuře a nevlídně jako večer předtím, kdy byl zahalený do mlhy a tmy, uvědomila si Caroline.

Byla tak hluboce ponořená do úvah, proč jí asi Irene Tollerová posílala ten vzkaz, že si hned nevšimla malého hloučku lidí postávajících na ulici před domem Tollerové. Jakmile ho konečně zaregistrovala, zmocnil se jí náhlý strach. Tady došlo k něčemu strašlivému.

Když se přiblížila ke schodům, zachytila střípky hovoru. „Ten zlosyn se vloupal do jejího domu, když

spala, aspoň tak jsem to slyšela,“ hlásila žena v zástěře hospodyně.

„Nemůžu uvěřit, že se to stalo přímo tady, v naší ulici,“ špitla jedna služtička.

„Za celý léta, co tu bydlím, něco tak strašného nepamatuju,“ prohlásila jakási dost rozkošatělá panička. „Tohle je úctyhodná čtvrť.“

Caroline se teď zmocnila opravdová hrůza. Jediné, na co dokázala myslet, byl Adam a jeho úmysl prohledat byt Irene Tollerové. Změnil snad názor, když ji odvezl domů? Přijel rovnou sem, místo aby počkal do odpoledne, jak si naplánoval?

„Kdo je ta žena na předním schodu?“ vyhrkl kdosi za Carolininými zády. „Nikdy předtím jsem ji tady neviděla.“

Caroline nedbala zvědavosti davu a zabušila klepadlem. Bože můj, nedopusť, ať má tohle něco společného s Adamem.

Z úzké chodby se ozvaly těžké kroky. Dveře se otevřely. Ocitla se tváří v tvář mohutnému, rozložitému muži v uniformě konstábla.

„Co tu pohledáváte, madam?“ vypálil.

Zpanikařila. Chytli Adama, když prohledával dům Tollerové? Představy, jak ho vedou v železech do nějaké vlhké, temné kobky, jí propalovaly mozek.

Silou vůle se přiměla mluvit klidně. „Před chvílí jsem od paní Tollerové dostala vzkaz. Stalo se něco?“

„Vzkaz, říkáte?“ Konstábl trochu šilhal. „Vzkaz od toho média?“

„Ano. Okamžitě jsem přijela.“

Za prvním mužem se objevil menší hubený mužík ve špatně padnoucím obleku. Kolem něho jako by se vznášelo něco zlověstného.

„Co se to tam děje, konstáble?“

„Je tu jedna dáma, inspektore.“ Policista se ohlédl přes rameno. „Tvrdí, že před chvílí dostala od toho média vzkaz.“

„Hleďme, to je zajímavé!“ Inspektor vyšel ven. „Opravdu velice zajímavé. A kdo ráčíte být, madam?“

„Jsem paní Fordyceová,“ představila se Caroline. Snažila se, aby se jí nechvěl hlas, ale byla sotva schopna dýchat. „Nemyslím, že se známe.“

„Inspektor J. J. Jackson, k vašim službám. Co vás sem přivádí, paní Fordyceová?“

Situace se minutu od minuty zhoršovala, to bylo Caroline naprosto jasné. „Jak jsem právě řekla policistovi, dostala jsem vzkaz. A zněl dost naléhavě.“

Z temné chodby za inspektorem se vynořila další postava.

„Dobré ráno, paní Fordyceová,“ ozval se Adam. Promluvil mimořádně zdvořilým, naprosto chladným hlasem, jako by mezi nimi existoval čistě formální vztah. „Jsem velice překvapený, že vás tady vidím.“

Sevřel se jí žaludek. Potvrdily se její nejhorší obavy. Adama přistihli uvnitř domu Irene Tollerové. Proto na ni mluví tak zcela neosobním, mrazivým tónem. Předstírá, že se téměř neznají.

Podařil se jí zářivý, zdvořilý úsměv. „Moc ráda se s vámi znovu setkávám, pane,“ zašvitořila. Neodvažovala se oslovit ho jménem, jelikož nevěděla, zda tady vystupuje jako Hardesty, či Grove. „Soudím, že vy jste

rovněž dnes ráno dostal vzkaz od média, abyste se sem dostavil?“

„Ano,“ odpověděl bez jakékoli změny modulace hlasu. „Když jsem přijel, našel jsem tu inspektora Jacksona a jednoho policistu.“

„Chápu,“ vydechla Caroline. Měla pocit, jako by se prodírala polem bodláčí. „Byl někdo zraněný?“

„Dá se říct, že paní Tollerová byla velice zraněná,“ ozval se vážným tónem inspektor J. J. Jackson. „Je totiž mrtvá.“

„*Mrtvá?*“ Caroline šokovaně dopadla na židli stojící u stěny přímo pod řadou železných háčků k pověšení kabátů. „Dobré nebe!“

„Byla zavražděna v místnosti, kde se konaly seance. Ten pokoj byl úplně zdemolovaný, nábytek vzhůru nohama, překocené a rozbité lampy. Takhle to tam teď vypadá.“

„Stejně jako v tamtom pokoji,“ vědoucně přikývl policista.

„Vrah zřejmě paní Tollerovou udeřil několikrát do týla,“ naprosto věcně pokračoval inspektor Jackson.

„Přesně jako to druhé médium,“ přispěchal se svou troškou do mlýna konstábl.

Caroline se donutila přemýšlet. „Nemůže být mrtvá dlouho.“

Inspektor J. J. Jackson se zhoupl na patách. „Zemřela o půlnoci.“

„Přesně jako ta druhá,“ znovu zamumlal konstábl. „O půlnoci? Ale to není možné. Ta zpráva od paní Tollerové mi byla doručena sotva před čtyřiceti minutami,“ podívala se Caroline na hodinky.

Jackson pokrčil jedním úzkým ramenem. „Určitě ho napsala minulou noc a předala hospodyni s příkazem, aby ho hned ráno odeslala.“

Caroline Fordyceová se rozhlédla. „A kde vůbec ta hospodyně je?“

„Ještě se neukázala,“ odpověděl policista.

„Jak jste se o té vraždě dozvěděli?“ obrátila se Caroline na Jacksona.

„Dostali jsme anonymní hlášení,“ řekl Jackson. „Dá se říct tip. Jsme na podobných tipech závislí.“

„Proč jste si tak jistí, že k vraždě paní Tollerové došlo o půlnoci?“ zajímala se Caroline.

Jackson si mírně odkašlal a podíval se na Adama. „Vedle těla na podlaze jsme našli pánské kapesní hodinky. Když jste přijela, právě jsme o tom s panem Hardestym hovořili.“

S panem Hardestym. Adam tedy inspektorovi udal své pravé jméno. Nedokázala si ujasnit, je-li to dobrá či špatná předzvěst.

„Hodinky?“ zeptala se opatrně.

„Stejné, jaké se našly u té předchozí mrtvé,“ konstábl znovu moudře přikývl.

Caroline si vybavila, jak se jí Adam zmínil o těch roztříštěných kapesních hodinkách vedle těla Elizabeth Delmontové.

„To nechápu,“ zakroutila hlavou. „Jak vám ty hodinky mohou určit dobu její smrti?“

„Zřejmě se rozbily během zápasu.“ J. J. Jackson učinil dramatický pohyb rukou, asi jako kouzelník odhalující nový trik. „Hodinky se zastavily přesně na dvanáctce.“

„Domníváte se, že patřily vrahovi?“ zeptala se s náhle obnovenou zvědavostí.

Inspektor a konstábl na ní utkvěli pohledem, jako by její otázku považovali za mimořádně podivnou. Znovu ji zamrazilo.

Adam se opřel se založenýma rukama o stěnu. „Na dotyčných hodinkách je vyryté moje jméno, paní Fordyceová.“

„*Cože?*“ Zděšeně vyskočila. „Ale to není možné.“

Tak tohle bylo horší, než si dovedla představit. Tady se jednalo o vraždu. Adam by mohl viset. Měla strach, aby jen při té hrozné představě neomdlela.

S zoufalou snahou potlačit paniku vrhla na Adama bleskový tázavý pohled, mlčky žádající o radu. Ale na jeho obličeji s nepohnul ani sval a nedalo se z něj ani nic vyčíst.

„Taková jsou fakta, madam,“ oznámil jí Jackson. „O tom jménu na hodinkách nemůže být mýlka. Zní jasně jako zvon.“

Caroline se prudce otočila a podívala se mu přímo do očí. „Mohu vás ujistit, že pan Hardesty nemá se smrtí Irene Tollerové nic společného.“

Inspektor J. J. Jackson vyklenul své husté obočí do oblouku.

„Paní Fordyceová,“ ozval se rozhodně Adam, „nejlepší bude, když se v téhle záležitosti zdržíte všech dalších připomínek.“

Znělo to jako rozkaz, ale ona rozhodně neměla v úmyslu ho uposlechnout.

„Inspektore Jacksone!“ Vložila do svého hlasu veškerou energii. „Nemohu sice vysvětlit, jak se hodinky pana Hardestyho dostaly na místo zločinu, ale mohu vás

ujistit, že pan Hardesty sám se o včerejší půlnoci nevyskytoval nikde v blízkosti tohoto domu.“

Adam zlostně trhl bradou. „Paní Fordyceová, už jste toho řekla až dost.“

„A jak můžete tak bezpečně vědět, kde se včera v noci pan Hardesty nacházel?“ Z inspektorova hlasu zazněla zdvořilá zvědavost.

„Protože pan Hardesty byl o půlnoci se mnou, inspektore.“ Zvedla bradu. „Začátkem večera jsme se oba tady u paní Tollerové zúčastnili seance a pak jsme společně odjeli v kočáru pana Hardestyho. Ostatní přítomní nám to mohou dosvědčit.“

Jackson přikývl. „Pan Hardesty tvrdí, že ta seance skončila kolem desáté.“

„Přesně tak,“ souhlasila.

Jackson na ni pohlédl se zjevným zájmem. „Jak daleko odtud bydlíte, paní Fordyceová?“

„Přibližně půl hodiny, záleží na dopravě.“

„V tom případě jste se mohla krásně dostat domů před půlnocí a panu Hardestymu zůstala spousta času k návratu do tohoto domu a ke spáchání vraždy,“ poznamenal Jackson.

Rozezlená Caroline si spatra změřila toho malého mužíka. „Pan Hardesty a já jsme neodjeli na mou adresu hned po ukončení seance. Strávili jsme několik hodin spolu. Odvezl mě domů až téměř* ve dvě hodiny po půlnoci.“

„Je to tak?“ Inspektor vytáhl z kapsy blok. „Tak tohle je opravdu velice zajímavé, paní Fordyceová. Vy dva jste se odebrali na nějaký večírek nebo jste snad šli do divadla?“

„Ne, inspektore, byli jsme spolu sami v jednom pokoji ve Stone Street. Odvezl nás tam kočí pana Hardestyho a po několika hodinách pro nás zase přijel.“

Adam s namáhavým výdechem zřejmě rezignoval na nějaký neviditelný osud.

„Sami spolu v místnosti ve Stone Street,“ opakoval si pro sebe Jackson, když si zapisoval pár poznámek. „Velice zajímavé, paní Fordyceová.“ Vrhl na Adama tázavý pohled. „Netušil jsem, že vy dva se tak dobře znáte.“

Caroline si musela připomenout, že je skutečně ta světaznalá a zkušená žena, jakou představovala minulou noc. Obdařila inspektora dokonale uhlazeným úsměvem. „Jistě, pan Hardesty a já jsme velice blízcí přátelé, inspektore. Dá se říci, že mezi námi panuje intimní vztah. A bude mi potěšením u soudu dosvědčit, že byl v noc vraždy se mnou.“

Adam pevně sevřel její paži. „Jestli dovolíte, inspektore, doprovodím paní Fordyceovou domů. Máte-li na mě ještě nějaké otázky, mou adresu znáte.“

Jackson vsunul do kapsy svůj bloček. „Děkuji vám, pane.“

Adam vyvedl Caroline předními dveřmi a spolu seběhli ze schodů. Z davu se vyloupl známý obličej a hnal se k nim. Pod paží měl ten chlapík zastrčené noviny.

„Paní Fordyceová! Pane Grove!“

„Pane Smithe! Co tady děláte?“ vyhrkla Caroline překvapeně.

„Vlastně se jmenuju Otford. Gilbert Otford.“ Vytrhl noviny z podpaží a jako zástavou jimi vítězoslavně mával nad hlavou. „Když jsme se včera večer setkali na seanci u

paní Tollerové, nesměl jsem vám prozradit, že jsem dopisovatel *Létajícího reportéra*.“

„Vzpomínám si na vaše jméno,“ řekla Caroline popuzeně. „To vy jste se mnou sehrál ten hanebný kousek, když jste prohlásil, že jsem na nějakém čajovém dýchánku předváděla své parapsychologické schopnosti, že ano?“

„Ano. Všechno bylo velice zajímavé, ale bohužel to už je pryč.“ Gilbertova lstivá očka přebíhala od Adama ke Caroline a zase zpátky. „Doslechl jsem se, že paní Tollerovou v noci někdo zavraždil. Je to pravda?“

„Jak jste se dozvěděl o vraždě paní Tollerové?“ vypálil na něj Adam, než Caroline stačila odpovědět.

Tajnůstkářský výraz zkřivil Otfordovy rysy. Přiložil si kostnatý prst ke svému ostrému nosu. „Řekněme, že se ta zvěst ke mně donesla před malou chvilkou. Jak víte, my zpravodajové závisíme na informátorech. S potěšením přiznávám, že ti moji patří k nejrychlejším a nejpřesnějším.“

„Vzhledem k tomu zcela zavádějícímu článku o mně byste asi měl překontrolovat přesnost zpráv vašich informátorů,“ setřela ho ledově Caroline.

Adam ho upřeně pozoroval, jako by se rozhodoval, zda má tomu chlapovi nalíčit past na krysy nebo jen prostě chytit koště a smést ho do kanálu. „Proč jste byl na té včerejší večerní seanci?“

Otford ztlumil hlas a rychle se rozhlédl, aby se ujistil, že ho nikdo nemůže zaslechnout. „Jen mezi námi, pane, provádím vyšetřování médií s úmyslem odhalit jejich podvodné praktiky. Veřejnost má právo o nich vědět, a o všem, co je okolo toho. Proto jsem včera večer neprozradil svou identitu. Byl jsem tam inkognito.“

„Jaká shoda náhod.“ Adam vytáhl navštívenku, ale místo aby ji Otfordovi podal do ruky, nechal ji dopadnout do jeho dlaně způsobem, který zřetelně naznačoval, že jakýkoli tělesný kontakt s dopisovatelem je mu odporný. „I já jsem zatajil svou pravou identitou. Adam Hardesty. A nejsem osobní asistent paní Fordyceové, nýbrž její přítel.“

Caroline pozorovala Otforda, jak s vykulenýma očima civí na tu navštívenku. Bylo jí jasné, že Hardestyho jméno okamžitě zapůsobilo. Když se Otford vzpamatoval, oči se mu leskly stěží potlačovaným vzrušením.

„Pane, tohle všechno je mimořádně neobvyklé,“ vyhrkl a vytáhl bloček a tužku. „Falešná totožnost a bůhvíco ještě. Velice zvláštní. Mohl byste mi vysvětlit, co vy dva děláte dneska ráno na místě vraždy?“

Caroline si dovedla představit, jak si Otford v hlavě už teď sumíruje celý senzační příběh. Tragédie zvítězila.

Adam nečekaně natáhl ruku a vytrhl blok z novinářových prstů. „Důvěrně, Otforde, paní Fordyceová a já pomáháme policii při jejím vyšetřování. Jestliže se jméno paní Fordyceové objeví v kterémkoli článku pojednávajícím o téhle vraždě, můžete si být jistý, že o mně vzápětí nato uslyšíte. Mluvím dost jasně, pane Otforde?“

Otford dvakrát po sobě otevřel a zavřel pusu a ucouvl. „Pane, nemůžete přece vyhrožovat novináři.“

„Nevidím ve svém okolí nikoho takového,“ ucedil Adam. „Vidím jen vás. K tomu, abyste si nadále zachoval pevné zdraví, vám důtklivě doporučuju dobře si zapamatovat, že já nikdy nikomu nevyhrožuju, pane Otforde. Pouze slibuju. Hezký den.“

Adam vzal Caroline za ruku a rychle ji odváděl ulicí k čekajícímu fiakru.

21

Caroline celou zpáteční cestu do Corley Lane nepromluvila jediné slovo. Stěží si dokázala utřídit myšlenky, natož aby je vyslovila nahlas. Adam seděl vedle ní s jednou nohou opřenou o protější polštář a soustředěně sledoval dění za oknem. Nijak se nepokoušel prolomit to křehké ticho panující uvnitř vozu. Neměla sebemenší představu, nač její společník myslí.

Jakmile dojeli k číslu 22, značně se jí ulevilo při zjištění, že Emma a Milly se dosud nevrátily ze své ranní zdravotní procházky. Vlétla do pracovny a prudce dosedla na židli za svým stolem.

„Tohle bylo o vlásek," vydechla. „Ještě teď se celá třesu."

Adam rázným krokem vešel za ní; uprostřed zůstal stát s rukama v kapsách a zamyšleně se na ni díval.

„V jednu chvíli to byla skutečně docela riskantní situace," přisvědčil.

„Není čas na hloupé žerty," zamračila se. „Uvědomuješ si vůbec, že tvé výhrůžky s největší pravděpodobností nezabrání Otfordovi napsat do *Létajícího reportéra* článek o té vraždě a našem spojení s ní?"

„Přiznávám, že v to ani moc nedoufám."

„Ujišťuju tě, že takové sousto, jako je další vražda média, džentlmen z vlivných kruhů a autorka napínavých románů, bude pro pány Otforda a Spraggetta naprosto neodolatelný sólokapr." Zvedla prst ve varovném gestu.

„Pamatuj na má slova, ten příběh se v té či oné verzi dříve nebo později objeví v tisku."

„Máš asi pravdu.“ Vyčkávavě se rozhlédl. „Nenašla by se tu náhodou kapka brandy?“

Zavřela oči. „Čelíme zřejmě stále většímu skandálu. Jak můžeš zůstat tak klidný?“

„Nenech se mýlit mým klidem. Nejsem zase až tak neúčastný. Plně si uvědomuji, že nás čeká hezkých pár problémů.“

Zvedla víčka. „To ráda slyším.“

„A co ta brandy? Vím, že je časná hodina, ale dal bych si ji na povzbuzení. Bylo to těžké ráno.“

„Tamhle v příborníku je trochu sherry,“ zamumlala.

„Díky.“ Otevřel dvířka a vyndal karafu s sherry. „Není to tak silné tonikum, jakému bych dal přednost, ale postačí.“ Nalil si do sklenky. „Je mi líto, že tě rozčiluje možnost vidět své jméno v tisku ve spojitosti s mým, Caroline. Ale chtěl bych ti připomenout, že jsi to byla ty, kdo za každou cenu musel inspektoru Jacksonovi oznámit, že jsme značnou část minulé noci strávili spolu, navíc za mimořádně intimních okolností.“

Rozhodila ruce. „Nemohla jsem jinak. Musela jsem ho informovat, že jsi v době vraždy byl se mnou.“

„Upřímně řečeno jsi mu něco takového vůbec nemusela říkat,“ pronesl velice vážně. „Musela sis přece všimnout, že jsem mu neřekl, jak se jmenuješ, ani jsem se nezmínil o charakteru našeho vzájemného vztahu.“

„Ano, toho jsem si všimla. Snažil ses mě chránit. Vážím si tvého úmyslu, Adame, ale za daných okolností jsem prostě nemohla mlčet.“

„Chápu.“ Lokl si sherry a postavil sklenku. „Uvážlivá žena, která se patřičně snaží zachovat svou dobrou pověst, by měla mít dost rozumu, aby zůstala potichu, a

tak se vyhnula tomu, že bude ještě hlouběji zatažena do nějakého nepříjemného skandálu.“

„Oba jsme došli k závěru, že mé postavení vdovy nám zajišťuje hodně volnosti.“

Povytáhl obočí. „Moc dobře víš, že až vyjde najevo, že ve skutečnosti vdova nejsi, tvou pověst rozcupují na cucky.“

„Děláš si zbytečné starosti s něčím, co je velice nepravděpodobné. Asi bys měl šetřit energii na naléhavější problémy.“

Po chvilce uvažování přikývl. „Možná máš pravdu. Co se stalo, stalo se. Z toho musíme vycházet.“

„Zcela správně.“ S úlevou, že už jí nadále nebude udělovat lekce, složila paže na desce stolu. „Měl jsi příležitost důkladně si prohlédnout místo, kde byla paní Tollerová zavražděna?“

„Do jisté míry ano. Inspektor Jackson nic nenamítal, když jsem ho o to požádal.“

„Po tom deníku zřejmě nikde ani stopa, co?“

„Vůbec žádná.“

„Ještě něco kromě těch kapesních hodinek připomínalo místo činu u paní Delmontové?“

„Scéna vraždy v pokoji paní Tollerové kopírovala tu u paní Delmontové do všech detailů, o nichž se zmiňoval tisk,“ řekl tiše. „A mně to připadá velice zajímavé.“

„Tisk se rozepisoval o každém detailu?“ Nechápala. „To znamená, že už tam nebyl žádný svatební závoj a žádná brož?“

Zavrtěl hlavou. „Kdokoli zabil Tollerovou, očividně použil tu novinovou zprávu o smrti Delmontové jako návod k úpravě scény pro tu druhou vraždu.“

„To by znamenalo, že on či ona není táž osoba, co zavraždila paní Delmontovou.“

„Vypadá to tak.“ Adam nad sklenkou sherry zauvažoval. „A vrací nás to k otázce, co se stalo s tím závojem a broží.“

„Možná je ukradla nějaká sousedka nebo dokonce jeden z těch policistů.“

„Ne.“ Pohrával si se sklenkou. „Vzpomínáš si, že se noviny zmínily o špercích, které měla Delmontová na sobě v době své smrti?“

„Ano. V článku v *Létajícím reportérovi* se psalo o náhrdelníku a náušnicích.“

„Viděl jsem je,“ přikývl Adam. „Vypadaly mnohem drahocenněji než ten závoj a laciná brož. Běžný zloděj by je ukradl.“

„A co ty kapesní hodinky?“ zareagovala.

„Na hodinkách, které jsem viděl vedle těla Delmontové, byly vyryté její iniciály, takže předpokládám, že patřily jí. Mohly jí prostě vypadnout z kapsy, když ji zabili. A co se týká těch, co se našly vedle těla Tollerové, mohu jen říct, že i když jsou na nich moje iniciály, mně nepatří.“

Zírala na něj se stoupající hrůzou. „Ten zabiják je určitě koupil, dal na ně vyrýt tvé jméno a pak je úmyslně zanechal na místě činu, aby svalil vinu na tebe.“

„Ano, tohle mohl být jeho úmysl.“

„Adame, to je hrůza!“

Beze slova dopil sherry.

Zamračila se. „Smím se zeptat, jak tě tenhle vývoj událostí může nechat v klidu?“

Věnoval jí lenivý, chladný úsměv. „Protože to ukazuje, že dělám pokroky.“

„Rozhodně si nejsem jistá, že bych mohla souhlasit s tvým výkladem pokroku.“ Odmlčela se. „Zajímalo by mě, kdo poslal ty vzkazy vyzývající nás, abychom se dostavili dneska ráno k paní Tollerové.“

„Nevím, ale vypadá to, že si někdo přál mít nás oba nablízku, až to policie začne vyšetřovat,“ usoudil.

„Ale proč?“

„To nakonec zjistíme.“ Chvíli mlčel. „Caroline?“

„Ano?“

„Poskytnout mi alibi na včerejší noc bylo od tebe velice šlechetné,“ řekl tiše. „Děkuji.“

Při jeho slovech vděčnosti se zapýřila. „To nic nebylo. Určitě bys inspektora později přesvědčil, že mluvíš pravdu.“

„V to jsem doufal, nicméně fakt, že jsi potvrdila mé alibi na včerejší půlnoc, celé jednání značně usnadnil a zrychlil. Zůstávám tvým dlužníkem, Caroline.“

„Nesmysl. V tuhle chvíli mi dělá největší starost, že díky té senzaci, o niž se postará tisk, se všechno okamžitě rozkřikne po celém městě. Každý bude mluvit o nás, ne o tom, jak najít skutečného vraha. Než se ten skandál utiší, stopa úplně vychladne.“

„Možná právě tohle měl ten vrah v úmyslu.“ Adam zkřivil ústa jako šelma. „Musím uznat, že je to velice důmyslný plán, zvlášť když uvážíme, že byl zosnován v tak rekordně krátkém čase.“

Konečky prstů si chvíli třela spánky. „Jaký bude náš další krok?“

„Stále a stále se vracím k té skutečnosti, že jak Delmontová, tak Tollerová vyvolaly duchy, kteří poskytovali finanční rady jen některým z přítomných

spiritistů, nikoli všem. Cítím, že tady musí existovat nějaké spojení.“

„Souhlasím, že je třeba zodpovědět několik otázek.“

„Ano, ale než se jimi začneme zabývat, je tu ještě jedna maličkost, s níž si musíme poradit.“

Vrhla na něj nejistý pohled. „Oč se jedná?“

„Musíš se seznámit s mou rodinou, alespoň s těmi jejími členy, kteří jsou tady ve městě, a musíš to udělat dřív, než se o tobě dočtou v novinách.“

22

Adam našel Wilsona v jeho klubu. Seděl sám v rohu, popíjel kávu a pročítal čerstvé vydání *Létajícího reportéra.*

„Kde ses ksakru toulal?“ vykoukl na Adama přes horní okraj novin. „Čekal jsem tě už před několika hodinami.“ Vytáhl z kapsy saka obálku. „Když jsi byl pryč, přišel ti tenhle telegram.“

Adam se posadil a rozevřel složený papír. Byl od Harolda Filbyho.

BOHUZEL ZADNY POKROK VE VYSETROVANI STOP

Adam zvedl oči. „Slyšel jste někdy o vesnici jménem Chillingham?“

Wilson se na okamžik zamyslel. „Pokud si vzpomínám, Chillingham není daleko od Bathu.“

Adam kývnutím přivolal jednoho ze starších číšníků. „Buďte tak laskav a přineste mi pero a papír. Chci poslat telegram.“

Muž se obratem vrátil s požadovanými věcmi a Adam spěšně načrtl vzkaz.

ZKUSIT NEDALEKOU VESNICI CHILLINGHAM. ZJISTIT PRAVÉ JMÉNO CONNOROVÉ. MAXIMÁLNÍ DISKRÉTNOST.

Připsal Filbyho adresu do Bathu, načež předal text portýrovi, který s ním okamžitě běžel na poštu.

Wilson povytáhl obočí. „Co mělo tohle všechno znamenat?“

„Později vám to vysvětlím.“

„Aspoň mi pověz, snažila se Irene Tollerová z tebe vytáhnout peníze výměnou za ten deník, jak jsi předpokládal, když jsi od ní dnes ráno dostal vzkaz?“

„Ne. Tollerová byla minulou noc zavražděna velice podobným způsobem jako předtím Delmontová. Několika surovými údery do hlavy. A místnost, kde se konaly seance, byla znovu vzhůru nohama.“

„Panebože! Mluvíš vážně?“

„Naprosto.“

„Nesmírně překvapivé.“ Wilson se znepokojeným výrazem sáhl po svém šálku s kávou. „Tohle je skutečně mimořádná věc. Druhé zavražděné médium přilije ještě víc oleje do ohně, který už zažehly některé bulvární plátky.“ Kývl hlavou k tomu, který měl právě před sebou. „Zrovna jsem dočetl článek od jakéhosi hňupa jménem Otford; naráží v něm na to, že za vraždou Delmontové možná stojí nadpřirozené síly. Kromě jiných zatracených nesmyslů. Dovedu si představit, co asi nažvaní o té druhé podobné vraždě.“

„Otford může způsobit i jiné problémy,“ povzdechl si Adam. „Bude-li třeba, vyřídím si to s ním. Ale zatím jdu po něčem jiném. Existuje možnost, že Tollerová a Delmontová byly namočené do jistých finančních podvodů.“

„No jo.“ Wilson pokýval hlavou. „Za vším hledej peníze.“

„Takže ne za vším hledej ženu?“ ušklíbl se Adam.

„Ženy a peníze jdou často ruku v ruce.“

„Odpusťte, pane, ale tohle moudro není zrovna moc účinné ve světle skutečnosti, že i muži a peníze chodí ruku v ruce.“

„V tomhle máš pravdu, tak ať je po tvém.“ Wilson složil ruce na břiše. „Mohl ses v bytě Tollerové poohlédnout po tom deníku?“

„Trochu ano, ale důkladná prohlídka nebyla možná. Když jsem tam dnes ráno dorazil, už tam byla policie. Při rozhovoru s inspektorem jsem se stačil trochu rozhlédnout po té místnosti pro seance, a částečně si prohlédnout i dolní halu, ale sotva jsem mohl začít otvírat zásuvky nebo nadzdvihovat koberec. Stejně jsem si jistý, že ten deník je pryč.“

„Myslíš, že ho sebral vrah?“

„Je to jedna z možností, ale mohou být i jiné.“

„Jako například?“

„Paní Tollerová měla hospodyni, která byla současně i její pomocnicí a v určitém smyslu také partnerkou. A po té jako by se slehla zem. Od sousedů jsem se dozvěděl, jak se jmenuje. Doufám, že ji najdu.“ Odmlčel se. „Jak to vypadá, smrt Tollerové je pouze jednou z těch několika nedávných událostí, které vás nepochybně budou zajímat.“

„Vážně?“

„Policie našla na místě, kde byla Tollerová zavražděna, kapesní hodinky s mým vyrytým jménem. Podle jejich mínění se zastavily přesně v okamžiku spáchání vraždy.“

Na Wilsonovi bylo patrné značné znepokojení. „Opravdu ti ty hodinky patřily?“

„Ne, byl to nějaký laciný strojek. Ani to vyrytí nebylo kvalitně provedené, přesto bylo docela čitelné.“

„Ten zabiják tedy ví, že po něm jdeš. A hodinky měly ukázat na tebe jako na viníka.“

„Zřejmě, vypadá to tak.“ Adam zabubnoval na desku stolu. „Všechno se začíná nějak moc komplikovat. Nechtěl jsem znepokojovat Julii, ale teď myslím, že je čas, abych jí a Southwoodovi oznámil, co se děje.“

„Máš pravdu. Tahle situace mi působí mimořádné starosti. Bude lepší, když se o všem dozvědí.“ Wilson přimhouřil oči. „Policie tě zřejmě podezírá, co?“

Adam pokrčil rameny. „Ten inspektor mi položil pár otázek, ale některé byly bezpředmětné, hned jak zjistil mé neotřesitelné alibi. Jedna blízká známá potvrdila mé prohlášení, že v době vraždy Tollerové jsem měl na práci něco jiného.“

„To mě uklidňuje.“ Wilson si viditelně oddechl. „Takže by to všechno nemuselo vypadat tak hrozivě. V kolik hodin došlo k té vraždě?“

„O půlnoci.“

Wilson přikývl. „Takže to bylo už dost dlouho po seanci. A tys nepochybně seděl ve svém klubu a máš na to tucet svědků.“ Pohrdlivě si odfrkl. „Ten vrah měl mít dostatek rozumu, aby si napřed zjistil, kde budeš, než se to pokusí hodit na tebe.“

„Nebyl jsem ve svém klubu.“

„A kde tedy? V divadle?“

„Ne, zajel jsem do toho bytu na Stone Street.“

„O půlnoci?“

„Ano.“

„To nechápu,“ zamračil se Wilson. „Tam přece vždycky chodíš jen sám. Kdo je ta známá osoba, co ti potvrdila alibi?“

„Moje velmi dobrá přítelkyně, paní Fordyceová.“

„Fordyceová? Fordyceová.“ Wilson vypadal dost zmateně. „Nemluvíš náhodou o té spisovatelce, paní Fordyceová?“

„Ano.“

„Sakra, teď není zrovna chvíle pro tvůj excentrický smysl pro humor, Adame.“

„Nežertuji. Podržte se, pane. Jsem na nejlepší cestě zaplést se do šokujícího skandálu týkajícího se nejen vraždy, ale navíc i nelegálního poměru se slavnou autorkou románů.“

23

„Podržte se.“ Caroline s rukama složenýma na desce psacího stolu pohlédla na Emmu a Milly. „Včera v noci došlo k několika překvapivým událostem a něco se stalo i dnes dopoledne, zatímco jste byly na procházce.“

„Jak vzrušující!“ Milly, jako vždy nadšená příslibem nějaké pikantní novinky, se hnala k nejbližší židli a posadila se. „Tak povídej, všechno nám vyprávěj, drahá.“

Podle očekávání Emma neprojevila zdaleka takové nadšení. Důstojně se usadila do křesla, kde obvykle sedávala při čtení, a sledovala Caroline s výrazem lékaře pátrajícího po příznacích vysoké horečky. „Jsi v pořádku?“

„Naprosto.“ Pro větší efekt se Caroline na okamžik odmlčela. „Během několika posledních hodin se toho událo tolik, že ani nevím, kde začít.“

„Začni, kde chceš, drahá,“ povzbudila ji Milly ležérním mávnutím ruky.

„Tak dobrá. Došlo k vraždě dalšího média, a to způsobem, který podivně připomíná zavraždění Elizabeth Delmontové.“

Do ztěžklého ticha následujícího po této chmurné informaci odbily hodiny.

„Šokující zpráva,“ ozvala se Emma ohromeně. „Naprosto šokující.“

Milly už se zřejmě vzpamatovala z prvního náporu rozčilení. „Další mrtvé médium říkáš? A o koho se jedná?“

„O Irene Tollerovou.“

„Soupeřku Delmontové?“ Milly nakrčila čelo. „Ale měla jsem dojem, že jste s Adamem došli k závěru, že

Tollerová byla možná hlavní podezřelou z vraždy Elizabeth Delmontové.“

„Pan Hardesty a já jsme to skutečně považovali za jistou možnost. Ale mohli jsme se mýlit.“

Než se stačila pustit do podrobnějšího líčení událostí, tok jejích myšlenek narušil tlumený klapot kopyt, chrastění postrojů a skřípot kočárových kol.

Všechny tyhle zvuky naráz ustaly ve chvíli, kdy těžký povoz zastavil před domem číslo 22.

„Kdo to může být?“ vyhrkla znepokojeně Emma.

Někdo zabušil na dveře mosazným klepadlem a vzápětí se ozvaly kroky paní Plummerové. Dole se otevřely dveře do haly a byly slyšet hlasy.

Krátce nato se na prahu pracovny objevila paní Plummerová. Její zdravě červené tváře byly rudější než obvykle. Stála tam vzpřímeně, s vypnutými rameny, vědoma si postavení ženy vyřizující veledůležitý vzkaz.

Významně si odkašlala.

„Jsou tu hrabě ze Southwoodu, lady Southwoodová, pan Wilson Grendon a pan Hardesty. Mám jim říct, že jste doma?“

Milly vyskočila. „Panebože! Hrabě a hraběnka? A taky pan Grendon? Co si pomyslí sousedé?“

I Emma se zvedla. „Proč by sem pan Hardesty vodil své příbuzné? Určitě jsou na špatné adrese, paní Plummerová.“

„Ne,“ ozvala se stísněně Caroline. „Ta adresa je bohužel správná.“ Kývla na paní Plummerovou. „Zaveďte prosím naše hosty do salonu.“

„Co se děje?“ vyhrkla zvědavě Milly.

„Z jakého důvodu by k nám hrabě ze Southwoodu a jeho manželka měli jezdit na návštěvu?“ divila se Emma. „A taky pan Wilson Grendon.“

Caroline vstala od stolu. „Jejich návštěva má něco společného s jinou překvapivou událostí, o níž jsem ještě neměla čas vás informovat.“

„Oč jde?“ zeptala se Emma.

„Policie v panu Hardestym vidí možného pachatele vraždy paní Tollerové.“

Emmě a Milly jen úžasem poklesla brada.

„Nedělejte si starost,“ snažila se je Caroline uklidnit. „Všechno už je v pořádku. Mohla jsem mu poskytnout pevné alibi. Ale bohužel se obávám, že tisk celou tu záležitost pořádně nafoukne, bude to pro ně přímo sólokapr.“

„Musím se přiznat, že nesmírně obdivuji vaše příběhy, paní Fordyceová.“ Julia přijala od Milly šálek čaje. „Setkání s vámi je pro mě úžasně vzrušující.“

„Ano, je to tak.“ Wilson si labužnicky pochutnával na zákusku. „Musím vám říct, že se úplně vymykáte z řady Adamových známostí, a je to velice příjemná změna.“

„Naprostá pravda,“ přisvědčil Richard, hrabě ze Southwoodu, tichý, přemýšlivý muž stojící hned za svou ženou, jako by přes ni vrhal ochranitelský stín. Věnoval Adamovi suše pobavený pohled. „Ale jelikož Hardesty čte zřídka něco jiného než *Timesy*, je logické, že v okruhu jeho známých se pohybují samí nudní lidé.“

Adam nechal slova svého švagra bez povšimnutí. Byl zřejmě spokojený, jak se jeho příbuzní baví s Caroline, Emmou a Milly.

Caroline vynutila na tváři úsměv. Vlastně byla ohromená. Po tom, co jí Adam prozradil o minulosti své rodiny, ji asi nemělo překvapit, že Richard, Julia a Wilson se nechovali pohrdavě a arogantně, jak by se dalo očekávat. Nebyli totiž typickými příslušníky smetánky. Přesto ji v duchu udivilo, s jakou nenuceností se ti elegantně oblečení návštěvníci objevili v jejich skromném prostředí.

Julia náhle zvážněla. „Adam nás trochu informoval o vašich nedávných dobrodružstvích."

Wilson přemýšlivě pokýval hlavou. „Víme, že jste mu pomáhala hledat jistý deník. Oba jste při tom určitě zažili velké vzrušení."

„To ano," vložila se do řeči Emma. Ztuhle se předklonila a přeměřila si Adama ostrým, pronikavým pohledem. „Nesnáším takovéhle slídění, a nebýt toho, že se Caroline do té věci tak osobně zapletla, nikdy bych to nedovolila. Ale jak se zdá, moje neteř je v tom až po krk, a tak považuju za správné vědět, proč je pro vás tak důležité ten deník najít, pane Hardesty."

Milly v momentě zmizel úsměv z tváře, takže si každý mohl udělat jasný obrázek o houževnaté, cílevědomé povaze skrývající se přímo pod jejím veselým, optimistickým vzezřením.

„Naprosto souhlasím s Emmou. Celá situace, teď s těmi dvěma mrtvými, mi připadá nesmírně hrozivá. Myslím, že si zasloužíme nějaké informace o charakteru té hrozby, abychom mohly Caroline před ní ochránit."

„Podrobnosti nejsou nutné,“ vyhrkla Caroline. „Pan Hardesty mi toho řekl dost, abych si udělala představu, jak velice záleží na tom, aby se ten deník našel.“

Julia se pousmála. „Vaše tety si zasluhují znát všechny detaily, paní Fordyceová.“

„Ne, to není třeba,“ odmítla Caroline.

Julia pohlédla na Emmu a Milly. „Zkrátka a dobře, moji bratři, má sestra a já nejsme pokrevní příbuzní. Se strýcem Wilsonem nás nepojí žádné rodinné vztahy, kromě léty vypěstované lásky a loajality.“

„Tomu nerozumím,“ zamračila se Emma.

„Před mnoha lety jsme všichni byli ponecháni svému osudu na ulici,“ pokračovala Julia. „Nebýt Adama, který každého z nás zachránil, asi bychom nepřežili.“

Richard jí chlácholivě položil ruku na rameno. Julia vztáhla svou a lehounce se dotkla jeho prstů. Nebylo pochyb, jaká aura lásky a porozumění se vznáší nad těmi dvěma. Tihle lidé se brali z velké lásky, uvědomila si Caroline. Jak byli šťastní!

„Pravda o minulosti každého z nás je v tom ztraceném deníku,“ uzavřela Julia svou zpověď. „Adam je připravený ho najít a zničit. Největší starost má o Jessiku a Nathana, oba jsou ještě moc mladí. Zvlášť Jessica je velice zranitelná. Je jí teprve osmnáct a právě se chystá na svůj společenský debut.“

„Úžasné!“ vydechla Milly s doširoka rozevřenýma očima.

Julia pohlédla na Caroline. „Adam nám řekl, že vás včera večer odvezl do těch místností ve Stone Street.“

Caroline cítila, jak ji pod tajeným překvapením doslova propalují oči obou tet. Snažila se potlačit ten náhlý horký ruměnec. Teď byla opravdu žena s životní

zkušeností. Musí jednat jako vdova, za niž se vydávala. Vdovy mající poměr s vlivnými džentlmeny se nikdy nesmějí dostat do rozpaků.

„Ano.“ Snažila se mluvit klidným, chladným hlasem. „Právě tam mi vyprávěl o vaší minulosti a o tom, jak jste se vy čtyři seznámili s panem Grendonem.“

„Jestli se vám Adam svěřil s tajemstvími Stone Street, pak nemám žádný důvod vám nedůvěřovat,“ zareagovala prostě Julia.

Wilson sáhl po dalším koláčku. „Jsem stejného názoru jako Julia.“

Richard pokrčil rameny. „Hardesty je sice znám svými rozčilujícími drobnými žertíky, ale musím uznat, že když jde o posouzení něčí důvěryhodnosti, jeho úsudek bývá naprosto přesný.“

Adam zkřivil ret. „Děkuji vám, Southwoode. Vůbec jsem netušil, jak vysoké mínění o mně máte.“

Richard se nečekaně usmál. „Schválil jste mě přece jako manžela pro Julii, ne? Očividně dokážete rozpoznat dobrý charakter, když se s ním setkáte, třebaže občas vyžadujete přesvědčivý důkaz.“

„Ty jsi osvědčil svůj charakter, Richarde, když jsi odmítl vzdát se mě poté, co ses dozvěděl pravdu o mé minulosti,“ připomněla mu Julia.

Něžně ji stiskl rameno. „Mohl jsem se snad nezamilovat do tak statečné mladé ženy?“

V Juliině úsměvu i v jasných očích plála láska.

Milly si krajkovým kapesníčkem lehce otřela koutek oka. „Jak romantické!“

Wilson si odkašlal. „Ujistil jsem Adama, že na všechny ty pomluvy, co by se mohly vyrojit po odhalení obsahu toho deníku, se časem zapomene, ale on je pevně

rozhodnut tu věc pokud možno najít a spálit. Musím přiznat, že by bylo opravdu lepší se jí zbavit, než si to přečte někdo cizí. Trochu mě znepokojuje, jak by Jessica zvládla svůj blížící se společenský debut, kdyby se rozkřikly řeči o její minulosti.“

„Ano,“ ozval se Richard, teď s velmi vážným výrazem. „A i já bych uvítal, kdyby se Julia nestala předmětem pomluv.“

„Vydírání bývá v podstatě obchodní záležitost,“ ujistil je Wilson. „A s tím si nikdo neumí poradit líp než Adam.“

Krátce nato Julia, Richard a Wilson nasedli do nablýskaného kočáru hraběte. Adam stál venku s Caroline, Emmou a Milly a sledoval, jak kočí v livreji zavírá dveře povozu.

„Propána, kvůli všem těm vzrušujícím událostem bych málem zapomněla!“ Julia se vyklonila z okénka. „Richard a já pozítří večer pořádáme ples. Všechny se ho samozřejmě musíte zúčastnit.“

Caroline se vyděsila. „Nemožné. To nezvládneme.“

„Jiné plány? Chápu, je to pozvání na poslední chvíli.“

Emma zavrtěla hlavou. „Caroline má pravdu. My tři se tam nemůžeme dostavit. Ale vašeho pozvání si velice ceníme.“

„Musíte přijít,“ naléhala Julia. „Do té doby už bude celé město vědět o Adamově vztahu ke Caroline. Vypadalo by moc divně, kdybyste se tam neukázaly.“

„Nedá se nic dělat, bohužel,“ prohlásila Milly, a ani se nesnažila skrýt svou lítost.

Adam přebíhal očima z jedné ženy na druhou. „Proč ne?“ zeptal se.

„Protože,“ začala Caroline, ale okamžitě se zarazila.

„Není snadné to vysvětlit,“ zamumlala Emma.

„Šaty,“ pleskla odvážně Milly. „Mám-li být upřímná, žádná z nás nemá róbu vhodnou pro takovou příležitost. Pravda, díky Carolinině nové smlouvě jsme si mohly pořídit pár kousků velice pěkného oblečení, ale mezi nimi není nic, co by se dalo vzít na tak elegantní společenskou událost.“

„Ano, samozřejmě,“ zvolala Julia. „Měla jsem si to uvědomit. Problém šatů si vůbec nepřipouštějte. Přijedu pro vás zítra časně ráno, jestliže vám to bude vyhovovat, a hned pojedeme k mé švadleně. Ta se o všechno postará.“

„Ale,“ pokusila se Caroline namítnout, „cena –“

„Ani cena nebude problém,“ ujistil ji Wilson. „Ať švadlena pošle účet Adamovi.“

„Ale,“ začala znovu Caroline.

„Považujte ty šaty za honorář, který vám vyplácím za vaši pomoc při hledání toho deníku,“ ozval se Adam.

Obchodní ujednání, pomyslela si Caroline. Jak deprimující.

24

„Pozvání tvé sestry na její ples mě velice zneklidnilo," prohlásila Caroline.

Nebylo to poprvé, kdy se o tom zmínila.

Po odjezdu Julie, Richarda a Wilsona si Caroline a Adam, aby se vyhnuli dalšímu vyptávání tet, radši objednali drožku do téhle tiché, stromořadím lemované ulice. Měli v úmyslu promluvit si se slečnou Brickovou a paní Trentovou, dvěma ženami, jimž byla slíbena návštěva muže, který jim nabídne vynikající investice.

„Přestaň si dělat starosti s těmi zatracenými šaty," utrhl se na ni Adam. Neušla jí stopa netrpělivosti v jeho hlase, asi proto, že tohle ujištění jí neopakoval poprvé. „Julia se postará, abyste byly na ten ples oblečené jak se patří."

„Ale troje plesové šaty a všechny ty ozdoby na ně budou stát celé jmění, Adame."

Vypadal pobaveně. „Věř mi prosím, když ti říkám, že mám dobrý přehled o tom, nač takové róby přijdou. Staral jsem se o Juliino oblečení celá léta, než ten úkol převzal Southwood, a teď ještě platím všechno Jessice." Povoz se zastavil. Adam pohlédl na číslo zapsané ve svém bloku. „Tohle vypadá na adresu, kterou hledáme. Navrhuju skončit s tou stále se opakující diskusí a pokračovat v naší záležitosti."

„Opakující se? Narážíš snad na to, že se opakuju?"

Usmál se. „To by mě ani nenapadlo. Jsi připravená promluvit si se slečnou Brickovou a paní Trentovou?"

Stálo ji dost úsilí soustředit se na současnou záležitost. „Ano, samozřejmě. Měl bys většinu otázek

nechat mně. Pamatuj, že tě znají jako mého asistenta, *pana Grovea*.“

„Pokusím se zapamatovat si své postavení.“

Vystoupili z drožky a vyšli nahoru po schodech. Adam dvakrát zabušil klepadlem. Chvíli nato se otevřely dveře a stanula v nich mladá, dost zanedbaně vyhlížející hospodyně v obnošené zástěře.

„Co pro vás můžu udělat?“ zabručela.

„Jdeme navštívit slečnu Brickovou a paní Trentovou,“ ujal se slova Adam. „Můžete jim vyřídit, že paní Fordyceová a pan Grove si přejí s nimi mluvit.“

Hospodyně se zamračila. „Počkejte tady, prosím.“

Po chvíli se vrátila, aby uvedla Adama s Caroline do malého, dost tmavého salonku.

Slečna Bricková a paní Trentová je s radostí přivítaly. „Tohle je pro nás opravdu čest, paní Fordyceová,“ zvolala slečna Bricková. „Spisovatelka nás ještě nikdy nenavštívila. Dáte si čaj?“

„Rádi,“ souhlasila Caroline a posadila se na nízkou pohovku potaženou zeleným sametem. Látka byla slabá a od dlouhých let sezení nablýskaná. „Děkuji vám, že jste nás přijaly. Pan Grove a já máme na vás pár otázek týkajících se událostí, které následovaly po seanci u paní Tollerové.“

Adam se postavil ke krbu, kde se rukou opřel o římsu. Caroline si všimla, jak bedlivě pozoruje výrazy na tvářích obou žen. Ani jedna nedala najevo, že by už slyšela o vraždě média.

„Bylo to rozhodně velmi úspěšné sezení,“ ozvala se slečna Bricková.

„Moc nás potěšilo, že jsme si mohly promluvit s naší šlechetnou přítelkyní z onoho světa,“ dodala paní Trentová.

Caroline se usmála. „Jak jsem vám včera večer řekla, se svým asistentem, panem Grovem, zkoumám průběh seancí a činnost médií. Nejvíc nás zajímá, kolik věcí, které médium předpoví, se opravdu splní.“

Paní Trentová hlasitě zamlaskala. „V poslední době člověk natrefí na spoustu podvodníků. Ale můžeme vás ujistit, že paní Tollerová je mimořádně nadané médium.“

Adam se nepatrně pohnul. „Takže soudím, že vás ten předpovězený pán nabízející příležitost k lukrativní investici skutečně navštívil?“

„Ach ano,“ pospíšila si s odpovědí slečna Bricková. „Ukázal se tu dneska časně ráno. Ještě jsme seděly u snídaně, když přišel.“

„Můžete ho popsat?“ požádal je Adam.

Caroline neušlo, jak ta otázka obě dámy zarazila. „Hodně byste mi tím pomohly při mém výzkumu,“ spěšně dodala.

Po jejích slovech se dámám zřejmě trochu ulevilo. „Ano, moment, musím popřemýšlet,“ zamyslela se slečna Bricková. „Jmenoval se Jones. Silně kulhal a celé tělo měl jaksi pokroucené. Zřejmě ho v dětství postihla nějaká hrozná nemoc, po níž mu zůstala takhle znetvořená postava.“

„Moc smutné,“ povzdechla si paní Trentová. „Tak příjemný pán. Vynikající chování. Jo, měl brýle se zlatými obroučkami.“

Slečna Bricková přivřela oči. „Na můj vkus měl až moc hustý knír, potřeboval ho zastřihnout.“

Caroline zalétla pohledem k Adamovi.

„Říkáte, že Jones kulhal?“ zeptal se Adam.

Slečna Bricková přitakala. „Bohužel dost ošklivě.“

„Která noha?“ zajímalo Caroline.

„Prosím?“ Slečna Bricková se zamračila. „Aha, vím, co myslíte. Teď si nemůžu vzpomenout, jestli to byla pravá nebo levá. Ty ano, Sally?“

Paní Trentová usilovným přemýšlením sešpulila rty a svraštila čelo. „Myslím že levá. Ne, počkej, teď mi napadá, že slabší noha mohla být ta pravá. Panebože, najednou si nejsem úplně jistá.“

„Ale představil se přesně tak, jak to paní Tollerová předpověděla, a nabídl nám velice výhodnou investici,“ vyhrkla dychtivě slečna Bricková.

„Daly jste mu nějaké peníze?“ Caroline se obávala nejhoršího.

„Byla to jedinečná příležitost,“ rozzářila se paní Trentová. „Byly bychom samy proti sobě, kdybychom ji nevyužily.“

„Ach bože,“ zašeptala Caroline.

„Jaký druh investice vám tenhle pan Jones nabídl?“ zeptal se Adam.

Dámy znovu zaváhaly a podívaly se na sebe.

Slečna Bricková si omluvně odkašlala. „Nemyslete si o nás, že jsme neupřímné nebo že vám nechceme pomoci, ale pan Jones nás výslovně upozornil, že o přesném charakteru té investice nemáme s nikým hovořit.“

„Aby se nerozpoutala šílená honička za podíly, chápete?“ vysvětlila paní Trentová. „Řekl, že kdyby se rozkřiklo, o jakou skvělou příležitost se jedná, spousta lidí by ji chtěla využít. Neustále nám kladl na srdce. Abychom to zachovaly v co nejpřísnější tajnosti.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Adam Hardesty s přemýšlivým výrazem. „Musíte si ty akcie schovat na bezpečném místě.“

Slečně Brickové se zalesklo v očích. „Žádný strach, máme je důkladně ukryté.“

„To rád slyším.“ Adam zachytil Carolinin pohled. „Myslím, že pro dnešek jsme s tím výzkumem skončili, co říkáte, paní Fordyceová? Nepůjdeme už?“

Slečna Bricková a paní Trentová na ně zůstaly překvapeně civět. „Ale ještě jste si nevypili čaj,“ pronesla lítostivě slečna Bricková.

Caroline vyčítavě mrkla na Adama. „Ještě jsme si nevypili čaj, pane Grove.“

Zabubnoval prsty na mramorovou římsu krbu a s výsměšným pohledem v ocelově tvrdých očích přisvědčil. „Máte pravdu. Čaj. Jak jsem mohl zapomenout?“

Po dvaceti minutách Caroline usoudila, že se konečně mohou odporoučet, aniž by zranili city svých hostitelek.

Venku na ulici jí Adam prudce sevřel paži. „Už jsem měl strach, že odtamtud nikdy nevypadneme.“

„Uklidni se, Adame, chápu, že jsi netrpělivý, ale považovala jsem za velice neslušné tak rychle se zvednout a zmizet. Slečnu Brickovou a paní Trentovou by to zničilo.“

„Zato teď je bezpochyby zničí a úplně položí – finanční mluvou vyjádřeno – až zjistí, že ty akcie, které dostaly, jsou naprosto bezcenné.“

Otřásla se. „Bála jsem se, že jim to řekneš. Co když přece jen existuje šance, že jim pan Jones nabídl opravdu příležitost investovat?“

„Neexistuje.“

Vyjádřil se naprosto jasně, uvědomila si. „Zatímco jsi mluvil se slečnou Brickovou a paní Trentovou, něco mě napadlo.“

„A to?“

„Akciové certifikáty jsou tištěné dokumenty, že?“

Její otázka ho zaujala. „Ano. Často bývají bohatě zdobené svérázným písmem a obrázky železnice či dolu nebo jakéhokoli projektu, který ty akcie reprezentují. Proč se ptáš?“

„Můj nakladatel, pan Spraggett, je tiskař, který v tomhle byznysu vyrostl. Při svých jednáních s ním jsem měla dostatek příležitosti poznat, jak moc se tiskaři pyšní svým uměním.“ Odmlčela se. „Pan Spraggett mi dokonce jednou prozradil, že si tiskaři svou práci často označují něčím, čemu říkají tiskařská značka.“

Adam se zastavil a donutil ji zarazit kroky tak rychle, že div nezakolísala. Pohlédl na ni, jako by právě něco důležitého odhalil.

„Skvělý postřeh, madam.“ S radostným výrazem jí vtiskl vášnivý polibek. „Naprosto brilantní. Kdyby se mi podařilo vystopovat tiskaře, co ty akcie vyrobil, třeba bych se dozvěděl něco o člověku, který je u něj objednal.“

Caroline s ruměncem na tváři zalapala po dechu a rychle se rozhlédla ulicí, aby se ujistila, zda někdo nebyl svědkem té nemístné podívané, jak pán na veřejnosti líbá dámu. Uklidnila se, když viděla, že v dohledu nikdo není.

Adam se ohlédl na malý domek obývaný slečnou Brickovou a paní Trentovou. Pak mu potemněly rysy. „Moc rád bych ty akcie viděl," prohlásil s chladnou rozhodností.

„Ne, prosím," vyhrkla. „Adame, pokaždé, když jdeš prohledal nějaký dům, narazíš na mrtvolu."

„Jsi ke mně velice nespravedlivá, Caroline. Stalo se to přece jen jednou, v případě Elizabeth Delmontové."

„Ale jen taktak k tomu nedošlo znovu v bytě Irene Tollerové." Otřásla se. „Měl jsi přece v úmyslu prohledat její dům. Kdyby ses tam dnes ráno vypravil o pouhou hodinu nebo dvě dříve, policie tě mohla klidně načapat *uvnitř* domu. Potom by rozhodně nebyli tak ochotni uvěřit tvému alibi."

„Nesmysl. Byl jsem v naprostém bezpečí, když jsi jim dosvědčila, kde jsem se nacházel v době té vraždy. Kdo by mohl zpochybnit svědectví slavné spisovatelky, paní Fordyceové?"

Krátce nato byli uvedeni do bytu pana McDaniela, onoho staršího spiritisty, jemuž bylo na poslední seanci u Elizabeth Delmontové slíbeno velké bohatství, které mu spadne do klína.

Pana McDaniela tahle nečekaná návštěva potěšila stejně jako předtím slečnu Brickovou a paní Trentovou. Byl ještě ochotnější popovídat si o svém šťastném osudu než obě dámy.

„Ano, obchodník, jehož paní Delmontová popsala, se opravdu objevil, jak slíbil ten duch. Jmenoval se Jones." Když zvedl šálek, ruka se mu tak třásla, že si čajem

pobryndal kalhoty. Zřejmě si toho ani nevšiml. „Je to moc zdvořilý pán. Velice chytrý. Škoda, že tak hrozně kulhá.“

„Vybavujete si o něm ještě něco víc, pane?“ vyzvídal Adam.

„Vlastně ne. Hrozně vousatý. Ten chlapík by si měl promluvit se svým holičem.“ Po chvilkovém přemýšlení ještě dodal. „Měl brýle.“ Povytáhl obočí. „Proč se ptáte?“

„Muž velice podobný tomu, jehož mi popisujete, za mnou přišel se zajímavou finanční příležitostí.“ Adam teď promluvil jako prohnaný investor jednající s jiným investorem. „Zmínil se o vás. Uvedl vaše jméno. Myslel jsem, že mi o něm dáte nějaké reference.“

Caroline si uvědomila, že Adam dokáže splétat pavučinu fikce stejně důmyslně jako ona.

McDaniel se rozzářil. „Nabídl vám něco podobného, co? Akcie jedné důlní společnosti?“

„Zvažuji to,“ připustil Adam. „Ale po pravdě řečeno, neukázal mi žádné skutečně ověřené certifikáty. To mě poněkud znepokojilo, a proto váhám s předáním peněz.“

„Zvláštní. Mně ten certifikát bez váhání předložil.“

„Myslíte, že byste mi ho mohl ukázat?“ vyzvídal Adam. „Jen se chci ujistit, že je pravá.“

„Nevidím důvod, proč ne. Jones mě upozornil, abych o tom projektu nemluvil s nikým, kdo se na něm nepodílí. Ale jelikož vy zřejmě uvažujete o téže investici, určitě by nic nenamítal, když vám ty akcie ukážu.“

„Děkuji.“

Pan McDaniel se s pomocí hole namáhavě zvedl ze židle a táhl se ke stolu v rohu místnosti, kde odemkl zásuvku a vytáhl z ní list silného papíru. Adam přešel pokoj a Caroline ho rychle následovala.

Akcie byl impozantně vypadající dokument se světle modrým podkladem, na němž stál rozmáchle provedený nápis *Drexford & Co.*, který doplňoval obrázek nějakého dolu s horníky a jejich nářadím. Záhlaví bylo velice zdařilé a tisk vynikající.

„Vypadá skutečně jako pravá," prohodil Adam a naoko ledabyle předal certifikát Caroline, aby si ho prohlédla. „Co myslíte vy, paní Fordyceová? Jako člověk, který se pohybuje v nakladatelském světě, máte v téhle oblasti mnohem větší zkušenosti."

Na obličeji pana McDaniela se objevil polekaný výraz, když se jeho drahocenný dokument ocitl ještě v další ruce. Caroline se na něj povzbudivě usmála a spěšně zvedla papír ke světlu.

Mezi těmi ozdůbkami a kudrlinkami zřetelně rozpoznala malou postavičku gryfa opentleného písmenem B.

„Tisk je velice elegantní," poznamenala, když vracela akcii panu McDanielovi.

„Co vám pan Jones řekl o té firmě?" zajímal se Adam.

„Společnost vlastní zlatý důl kdesi na americkém Západě," vysvětlil mu McDaniel, teď už s úlevou, že má tu drahocennou listinu bezpečně zpátky ve svých rukou. „Ten, kdo ho objevil, zemřel dřív, než mohl začít těžit. Všechno zanechal svému dědici, mladému muži, rozhodnutému důl otevřít a začít v něm pracovat, aby přinesl užitek."

„A ten dědic potřebuje kapitál k financování nákladů spojených se zahájením důlních prací, viďte?" zeptal se Adam.

Caroline zaslechla pochmurný podtón Adamových slov, ale McDaniel si toho nevšiml.

„Přesně tak.“ McDaniel přikyvoval. „Vždycky tvrdím, že se zlatem člověk nikdy neprohloupí.“

„Moudrá slova, pane,“ přisvědčil Adam. „O té investici rozhodně pouvažuji. Jsem vám velmi vděčen za vaši pomoc.“

„Není zač, není vůbec zač.“ McDaniel vsunul listinu zpátky do bezpečí zásuvky. „Musím říct, že jsem byl zpočátku, když mi ten duch poradil, abych čekal na pana Jonese, dost skeptický, ale když se ten pan Jones hned druhý den objevil, uvědomil jsem si, že to médium od vedlo skutečně poctivou práci.“

„Stejně poctivou, jako je ta akcie, kterou jste právě vložil do zásuvky, pane McDanieli,“ prohlásil Adam.

25

Bylo něco po páté, když vyšli z domu pana McDaniela. Venku se rychle snášela hustá mlha, zbavující pohasínající den zbytku světla. Adam vycítil, jak v Caroline vře vztek. Kráčela se ztuhlými rameny.

„Tak co?“ protrhl mlčení. „Všimla sis na tiskopisu nějaké značky?“

„Ano. Dokážu ji panu Spraggettovi popsat. Ale dnes nebude v kanceláři. Mohu si s ním promluvit až zítra.“ Zmlkla.

„Snaž se nebrat si tu věc tak k srdci,“ ozval se po chvíli. „Rozhodně to není tvoje vina. Jonesovy oběti jsi nemohla nijak ochránit.“

„Všichni tři přijdou o své peníze.“

„*Caveat emptor*. Každý, kdo je takový hlupák, že si ve finančních otázkách nechává radit od duchů z onoho světa –“

„Hloupost. Tobě se to snadno řekne, vážený, ale slečně Brickové, paní Trentové a panu McDanielovi chybí tvoje finanční zkušenosti. Moc dobře víš, že žádný z nich si krach investice do toho zlatého dolu nemůže dovolit.“

„Ano, bude to pro ně opravdu velice zlé, o tom není pochyb.“

Kolem nich se s rachotem mihla drožka a ztratila se v mlze. Adamovi přejel mráz po zádech, když si uvědomil, co se asi stane. Tenhle pocit znal až moc dobře.

V oněch dávných časech ho zažíval dost často, když v úzkých uličkách a tmavých alejích prodával tajemství cizích lidí. Instinkty přežití, které si vypěstoval v mládí, v

něm dosud přežívaly. Potlačit naléhavou touhu ohlédnout se přes rameno vyžadovalo opravdu velkou kázeň.

„Viděl jsi, jak ti lidé bydlí," pokračovala Caroline procítěně. „Je zcela očividné, že už takhle žijí z ruky do úst. Nechci ani pomyslet, co se stane, až zjistí, jak naletěli. Úplně je to zničí."

„Velice pravděpodobně," připustil.

Mírně k ní natočil hlavu a trochu se předklonil, aby to vypadalo, že soustředěně poslouchá, co mu Caroline vykládá. Koutkem oka zahlédl postavu zahalenou do mlhy.

Caroline zdvihla ruku v rukavičce. „Musíme něco udělat, Adame."

Pousmál se. „Tím množným číslem mám chápat, že musím něco udělat já, co?"

„Ideálním řešením by bylo, kdyby byl ten mizera Jones přinucen své oběti odškodnit. Ale jestli se to nestane, nemůžeme připustit, aby ti ubožáci přišli úplně o všechno."

„Nedělej si starosti, Caroline." Dovolil si riziko dalšího kradmého pohledu a zjistil, že jejich pronásledovatel tam dosud je a udržuje stále stejnou vzdálenost. „Postarám se, aby ta Bricková, Trentová a McDaniel tak či onak dostali své peníze zpět."

Nepatrně naklonila hlavu na stranu. Zpod okraje jejího roztomilého kloboučku zahlédl oči s výrazem vděku.

„Děkuju ti, Adame. Je to od tebe velice laskavé."

„Jen doufám, že ten Jonesův seznam finančních obětí není příliš dlouhý."

„Zajímalo by mě, kolik lidí těmi bezcennými důlními akciemi oškubal."

„Caroline, máme malý problém.“

„Prosím?“

„Někdo nás sleduje.“

„*Cože?*“ Chystala se zastavit a prudce otočit.

„Nezastavuj se.“ Sevřel její paži, aby ji přiměl pokračovat v cestě. „Nedávej nijak najevo, že si uvědomuješ jeho přítomnost.“

„Ano, jistě.“ Kráčela po chodníku svým obvyklým svižným krokem. „Kdo myslíš, že to je?“

„Mám v úmyslu to zjistit.“

Rozhlédl se ulicí zahalenou v mlze a hledal místo, kde by mohl nastražit past. Domy po obou stranách ulice stály těsně vedle sebe, žádná průchozí cestička. Nejlepším řešením byl park s příhodným závojem mlhy.

„Vím, co uděláme,“ rozhodl se. „Pozorně poslouchej a dělej přesně to, co ti řeknu.“

26

Do parku vešli spolu, ale jakmile se ocitli u prvního vhodného stromu, Adam dal Caroline znamení, aby pokračovala v cestě sama. Zaujal postavení pod silnou převislou větví a vyčkával.

Ze svého stanoviště viděl to, co mohl vidět i ten muž za nimi: ženu v šatech rezavé barvy tajemně mizící v husté mlze. Nedalo se rozeznat, zda je sama, a pronásledovatel neměl žádný důvod domnívat se, že ten, kdo dámu doprovázel, ji v parku opustil.

Právě v tenhle myšlenkový pochod neznámého Adam doufal.

Nezklamal se. Pár minut nato, co Caroline prošla parkem, zaslechl Adam kradmé kroky na chodníku. Zvuky dozněly v okamžiku, kdy ten muž vstoupil na trávu.

Chvíli poté postava v šedém plášti a s hluboko posazeným kloboukem přeběhla kolem místa, kde číhal Adam.

Tomu stačily dva kroky, aby chytil svou kořist za límec kabátu a škubl s ní tak prudce, až ztratila rovnováhu. Muž s vyděšeným zaječením tvrdě dosedl na zadek.

Adam sklonil hlavu a spatřil známou tvář. „Podívejme, pan Otford. Jaké překvapení, potkat vás zrovna tady!“

Gilbert Otford s obličejem brunátným vzteky vyštěkl: „Jak se opovažujete takhle hrubě na mě zaútočit?“

„Víte, Otforde, chtěl jsem vám jen ukázat, jak dovedu být nevychovaný.“

Caroline vyběhla z mlhy, držíc si oběma rukama sukně.

„Pane Otforde!“ vykřikla a zastavila se před ním. „Sledoval jste nás, co? Co jste tím chtěl docílit?“

„Mám všechna práva procházet se po veřejné cestě.“ Otford se neohrabaně zvedl a bez úspěchu se snažil zbavit svůj kabát bláta a trávy. „Podívejte, co jste provedl s mým oblečením, Hardesty. Vy si můžete dovolit neomezený počet kabátů, ale ujišťuju vás, že my ostatní takové štěstí nemáme.“

Adam udělal krok vpřed. Otford vyděšeně ucouvl a tvrdě narazil do kmene stromu.

„Nedotýkejte se mě!“ zaječel. „Zavolám policajta, jestli se mě jen prstem dotknete.“

„Co jste doufal, že se dozvíte, když nás budete sledovat?“ Adam byl skutečně zvědavý.

„Už jsem vám řekl, prostě jsem jen šel stejnou ulicí.“ Otford vrhl prosebný pohled na Caroline. „Vy a já jsme vlastně kolegové, paní Fordyceová. Jistě nepochybujete o mých profesionálních úmyslech.“

Caroline si povzdechla. „Já mu věřím, pane Hardesty. Skutečně si nemyslím, že pan Otford zamýšlel provést nějakou škodolibost.“

„O tom nejsem tak docela přesvědčený.“ Adam znovu popošel, čímž úmyslně zmenšil vzdálenost mezi nimi. „Už mi došla trpělivost poslouchat vaše lži, Otforde. Myslím, že jsem vám doporučil, abyste mi šel z cesty.“

Otford několikrát polkl, ale podařilo se mu odpoutat se od opory stromu a zůstal vzpřímeně stát. Adam si všiml, že mu Carolinina přítomnost a její jistý zájem pomohly znovu nalézt sebevědomí. Novinář zřejmě došel

k závěru, že mu Adam v přítomnosti dámy nemůže zas až tak moc ublížit.

„Jsem profesionál, pane," vyštěkl Otford. „Dopisovatel má důležité povinnosti vůči veřejnosti. Vy a paní Fordyceová jste zapleteni do vraždy. Jsem povinen svým čtenářům sdělovat pravdu, kterou musím nejdřív odpovědně zjistit."

„Pracujete pro plátek, co se specializuje na senzace všeho druhu. Pravda je u vás až na posledním místě," uhodil na něj Adam.

„Tak takhle ne, pane. Nemáte právo mě urážet. Vyvodím z toho důsledky. Trvám na omluvě."

„Vážně?" zasyčel Adam.

Otford s vytřeštěnýma očima rychle couvl. „Poslyšte, pane…"

„Jak vidím, vy s tím otravováním nepřestanete, Otforde. Nedáváte mi jinou možnost."

Otford zpanikařil. Chtěl utéct, ale Adam ho chytil za šosy, přitáhl ho zpátky a znovu tvrdě přirazil ke stromu.

„Adame," napomenula ho tiše Caroline. „Neubližujte mu, prosím. Nepopírám, že je velice otravný, ale jako novinář má pravdu, když říká, že dělá jen svou práci."

„Slyšíte?" chytil se toho Otford. „Jsem profesionál jdoucí za svým obchodem."

„Vy svou branži nazýváte obchodem?" ušklíbl se Adam. „Dobrá, uzavřu tedy s vámi obchod. Zodpovězte mé otázky a já vás nechám bez úhony pokračovat v cestě."

„Jaké otázky?" zostražitěl Otford.

„Jak jste získal popis místa vraždy Tollerové a Delmontové?"

„Mám na takovéhle informace vynikající zdroj,“ pochlubil se Otford samolibě. „Chlápka, s kterým jsem pracoval už na několika případech. Má mou naprostou důvěru.“

Adam sevřel pevněji Otfordovy klopy. „A jak se ten důvěryhodný zdroj jmenuje?“

„Reportér nikdy neprozrazuje své zdroje,“ odpověděl váhavě Otford.

Adam na něj beze slova upřel pronikavý pohled.

Otford si odkašlal. „Jmenuje se inspektor J. J. Jackson. Ale ne že by vám po tom něco bylo.“

„Říkáte, že mu důvěřujete?“

Otford nepatrně pokrčil rameny. „Vždycky mi připadal mimořádně spolehlivý.“

„A vy jste každý zajímavý detail o vraždě Delmontové zapracoval do toho článku, co jste napsal pro *Létajícího reportéra*?“

„Samozřejmě.“ Otford protáhl obličej. „Přiznávám, že jsem to musel trochu oživit, abych u čtenářů vzbudil větší zájem – třeba sukně té mrtvé ženy chlípně vyhrnuté nad kolena, nadpřirozené síly při akci a tak dále – ale na tom není nic neobvyklého. V mé branži se to tak normálně dělá.“

„Ano, to jsem si všiml.“

Otford si ho změřil lišáckým pohledem. „Máte-li zájem o podrobnosti, seženu vám je zítra odpoledne od Juliana Elswortha.“

Caroline zbystřila pozornost. „Jak to myslíte?“

„Dneska jsem na Wintersett House viděl vyvěšené oznámení, že Elsworth předvede speciální ukázku svých paranormálních sil pro inspektora J. J. Jacksona a členy Společnosti pro výzkum parapsychologických jevů.“

„Co s tím má co dělat Jackson?“ žasl Adam.

„Elsworth tvrdí, že by se svými schopnostmi mohl pomoct při vyšetřování vražd Delmontové a Tollerové.“ Otford se ušklíbl. „Mohlo by to být zajímavé, nemyslíte? Představte si, jak se policie obrací k někomu, kdo hlásá, že jeho paranormální schopnosti můžou pomoct objasnit zločin.“

Adam přestal svírat klopu jeho kabátu. „Ztraťte se, Otforde. A ať vás už nikdy nenačapám, jak se za mnou plížíte. Příště bych nebyl tak benevolentní.“

Otford si utáhl vázanku, poopravil klobouk a zmizel v mlze.

Caroline pohlédla na Adama. „Teď už je jisté, že o tom zakrváceném závoji a smuteční broži nebyla v tiskové zprávě zmínka jen nedopatřením. A vy jste mě přesvědčoval o nepravděpodobnosti toho, že by je ukradl obyčejný zloděj.“

Adam sledoval, jak se Otford propadl do mlhy. „Existuje pro to pouze jediné vysvětlení. Někdo našel tělo Delmontové až po mně a odstranil závoj i brož. Otázka je kdo?“

„Mohu předpokládat, že zítra odpoledne se spolu zúčastníme ukázkové demonstrace paranormálních schopností, které uspořádá ve Wintersett House Julian Elsworth?“

„Za nic na světě bych si ji nenechal ujít. Sama jsi mi přece řekla, že se moje mysl musí otvírat novým poznatkům, kdykoli dojde na tyhle parapsychologické nesmysly.“

27

Příští den se posluchárna zaplnila do posledního místečka. Caroline a Adamovi se stěží podařilo najít dvě poslední volná sedadla v zadní řadě.

„Elsworth rozhodně ví, jak přilákat posluchače," zavrčel Adam, když se usadil vedle Caroline. „Teatrální nadání se mu opravdu nedá upřít."

„Říkala jsem ti, že si ho vysoce cení ve vědeckých kruzích, kde se věnují studiu parapsychologických jevů," připomněla mu Caroline. Očima přelétla šumící auditorium a okamžitě zahlédla jednu známou tvář. „Podívej, tamhle je pan Otford. Stojí stranou, spolu s několika dalšími pány. Všichni mají v rukou bloky a tužky. Jsou to určitě reportéři."

Adam sledoval směr jejího pohledu a dost nelibě potřásl hlavou. „Tahle absurdní seance bude pro policii ztrátou času, ale zato noviny si na ní smlsnou; dovedu si představit, jak jim stoupne náklad."

„Přestaň už reptat, Adame. Chtěl jsi sem přece dneska jít."

„Stěží jsem si mohl nechat ujít příležitost pozorovat Elswortha v akci."

Cosi v jeho hlasu ji zaujalo. „Ty ho nemáš rád, co? Z jakého důvodu? Setkal ses s ním pouze při jedné příležitosti, a pokud vím, neudělal nic, čím by se tě nějak dotkl."

„Nevěřím mu. Prostě nějaká mužská intuice."

Najednou jí to došlo. „Adame?"

„Ano?" Nepodíval se na ni. Pozorně sledoval shromážděné publikum.

„*Nežárlíš* náhodou na pana Elswortha?"

Nastala kratičká, znervózňující pauza.

„Mám k tomu snad důvod?“ zeptal se naprosto neutrálním tónem.

„Ne, jistěže ne.“

„To rád slyším. Asi bych těžko konkuroval muži, který dokáže nadzdvihovat židle a číst myšlenky.“

Při té nepatrné změně v tónu jeho hlasu pocítila slabou úlevu. I kdyby Adam ve skutečnosti nežárlil, aspoň ho znepokojila možnost, že by chovala k Elsworthovi nějaké vřelejší city. Nesmí ale do toho vkládat moc velké naděje. Přesto jí tohle poznání zvedlo náladu.

„Neměj obavy,“ uklidňovala ho. „Vůbec nepochybuju, že kdyby na to přišlo, dokázal bys nadzvednout i tu židli nebo přečíst myšlenky.“

Vrhl na ni tázavý pohled. Ale ať měl v úmyslu zareagovat jakkoli, už k tomu nedošlo, protože se právě rozhrnul závěs a na pódium vyšel muž.

„Dámy a pánové,“ ozval se. „Prosím o pozornost. Jak víte, pan Elsworth se velkoryse uvolil podělit o své jedinečné schopnosti v oblasti paranormálních jevů s policií za účelem pomoci jí objasnit nedávné šokující vraždy dvou médií. Je ochoten umožnit těm, kdo jsou v sále, být svědky jeho úsilí, ale vyžaduje naprosté ticho, žádné mluvení či zbytečný hluk. Po zahájení nesmí nikdo vejít do sálu ani ho opustit. Paranormální síly, jimiž je pan Elsworth obdařen, jsou jedinečné, delikátní a křehké. Hlasité zvuky nebo přílišná aktivita by je mohly narušit nebo zbrzdit.“

Publikum okamžitě ztichlo. V místnosti nastalo nedočkavé očekávání. Ačkoli Caroline sdílela do značné míry Adamův skepticismus, musela si přiznat, že hoří

zvědavostí. Co když se Elsworthovi pomocí paranormálních sil podaří dospět k nějakému klíči k těm strašným vraždám?

Světla pohasínala, přesně jako na počátku té seance u Irene Tollerové, ovšem ne tak dramaticky. Jejich pozvolné zhášení stupňovalo napětí v sále. Nakonec zůstala hořet pouze jediná lampa na stole v přední části místnosti.

„Dámy a pánové, dovolte mi, abych vám představil inspektora J. J. Jacksona, který bude hovořit s panem Elsworthem," pokračoval Elsworthův asistent.

Závěsy se znovu rozhrnuly a na pódium vkročil inspektor Jackson. Caroline neušlo, že vypadá značně nesvůj. Jackson pozdravil publikum krátkým úklonem hlavy a posadil se na jednu z židlí u stolu.

„Myslím, že pan Elsworth je už připravený," oznámil uctivě moderátor. „Prosím, žádný potlesk. Na tuhle seanci se připravoval několik uplynulých hodin. Musí si uchovat koncentraci."

Elsworth zvolna prošel rozhrnutými závěsy. V tlumeném světle se v jeho tmavých vlasech zaleskl stříbrný proužek.

Ač byla teprve polovina odpoledne, měl na sobě večerní oděv. Černý frak a kalhoty byly dílem vynikajícího krejčího. Sněhobílá košile a vzorně upravený motýlek prozrazovaly eleganci. Ten muž věděl, jak zapůsobit i jaké světlo použít, aby dramaticky vynikly jeho aristokratické rysy. Záře jediné lampy je ještě víc zdůraznila.

Caroline se předklonila, aby měla lepší výhled. Na Elsworthových očích si povšimla něčeho zvláštního. Na

tu dálku si nemohla být úplně jistá, ale vypadalo to, že použil divadelní líčidlo.

Když se Adam lehce dotkl její paže, nepatrně sebou trhla a natočila k němu hlavu. Slabé světlo jí sotva umožnilo zahlédnout jeho chladný, pohrdavý výraz. Určitě si taky všiml Elsworthova líčidla.

Jakmile Elsworth přistoupil ke stolu, J. J. Jackson si zřejmě uvědomil, že se od něj konečně žádá nějaká činnost. Spěšně se zvedl a stejně rychle se zase posadil. Je nervózní, pomyslela si Caroline. Ani mu to neměla za zlé.

„Inspektore!“ Místností se rozlehl Elsworthův hluboký, zvučný hlas.

Pozdravil Jacksona úklonou, která Caroline připadala až posměšná. Pak zaujal své místo.

„Pane Elsworthe,“ začal Jackson slabě a trochu zaraženě, „cením si toho, že nám v téhle záležitosti chcete pomoci.“ Elsworth znovu kývl hlavou, natáhl ruku a spustil lampu tak nízko, že teď byl jeho osvětlený obličej pro publikum jedinou jasně viditelnou věcí. J. J. Jackson se ocitl v naprosté tmě.

„Udělám, co bude v mých silách, abych pomohl policii najít člověka, který zavraždil paní Tollerovou a paní Delmontovou, inspektore,“ prohlásil Elsworth. „Považuji to za svou povinnost. Prosím, tažte se.“

Jackson si několikrát odkašlal, pak vytáhl blok a nalistoval stránku.

„Můžete, ehm, pane, mluvit s duchy paní Tollerové a paní Delmontové?“ začal rozpačitě. „A třeba se jich zeptat, jestli dokážou identifikovat svého vraha?“

„Ne,“ odmítl Elsworth. „Takhle nepracuji. Nejsem tradiční médium. Nedovedu kontaktovat spiritistický svět

tak, jak to prováděly Tollerová a Delmontová, nebo jak to aspoň tvrdily. Po pravdě řečeno, nevěřím, že je možné vyvolat zjevení a duchy z onoho světa.“

Přes předchozí upozornění muže, který Elswortha uvedl, se mezi publikem ozvalo překvapené mumlání.

„Mé zvláštní vnitřní síly se zcela liší od sil průměrného média,“ pokračoval Elsworth. „Nemohu detailně popsat svůj metafyzický dar těm, kdo jím nebyli obdařeni. Stačí říct, že když se dostanu do hypnotického stavu, jsem schopen vidět věci úplně jinak než člověk s normálními smysly.“

„Takže, pane, vidíte obličej toho vraha?“ vyhrkl inspektor Jackson.

„Ne tak, jako kdybych se díval na fotografii,“ odpověděl Elsworth. „Ale kdybyste měl ty předměty, o jejichž obstarání jsem vás požádal, možná bych vám pak mohl povědět něco o tom člověku, který tyto zločiny spáchal.“

„Ano, pane.“ Jackson sáhl do kapsy a vyndal malý předmět. „Tohle je jedna z náušnic paní Delmontové.“ Z druhé kapsy vytáhl čtvereček vyšívaného plátna. „A tenhle kapesníček patřil paní Tollerové.“

„Děkuji.“ Elsworth zvedl náušnici a kapesník a zavřel oči. „Dopřejte mi prosím chvilku, abych mohl soustředit své síly.“

V místnosti panovalo napjaté ticho. Po chvíli Elsworth otevřel oči a přes nabitý sál se upřeně zahleděl do dálky, jako by chtěl proniknout těžkými stíny.

Caroline z něho nespouštěla oči a byla by přísahala, že se mu čím dál víc napínaly rysy. Ztmavlé oči se podobaly tajemným tůním.

„Zuřivost,“ zašeptal Elsworth. „Ten vrah doslova šílí vztekem. Teď ho vidím v domě paní Tollerové. Sází ránu za ránou. Už předtím jednou zabil. A to mu dodalo odvahu. Ví, že tentokrát to bude snazší a víc ho to uspokojí.“

Nečekaně se zarazil.

Lidí v sále se zmocnil děs.

Inspektor Jackson najednou nevěděl, jak pokračovat. „Můžete mi říct, proč má vrah takový vztek na paní Tollerovou, pane?“

„Myslí si, že ho podvedla,“ odpověděl Elsworth hlasem média.

Caroline cítila, jak se Adam vedle ní nepatrně zavrtěl. Předklonil se a s pažemi opřenými o stehna najednou velice zpozorněl.

„Jak ho ta média podvedla?“ zajímal se Jackson, který už zase nabyl jistoty a mluvil víc jako policista.

„Obě ženy tvrdily, že dokážou komunikovat se spiritistickým světem, ale obě lhaly.“

Jackson si připravil tužku. „Můžete mi poskytnout pár podrobných údajů o těch lžích, pane?“

Elsworth dlouho seděl bez hnutí a mlčel.

„Během těch soukromých seancí se ptal na věci, na něž mohl přesně odpovědět pouze duch,“ konečně se rozhovořil. „Tollerová a Delmontová odpověděly nesprávně, z čehož poznal, že jsou to určitě podvodnice. Rozzuřilo ho to a rozhodl se je potrestat.“

„Ten vrah se zúčastnil sezení s každým z těch médií, pane?“ Tentokrát Jackson poprvé očividně projevil značný zájem. „Tohle mi chcete říct?“

Elsworth zaváhal s odpovědí. „Vypadá to tak.“

V auditoriu to překvapeně zašumělo.

Caroline vycítila Adamovo napětí. On a Jackson podobně zareagovali na sdělení, s nímž se Elsworth právě vytasil. Oba muži jí připomněli lovce, kteří chytili stopu své kořisti. Napadlo ji, že nenajit svou cestu do vysoké společnosti, mohl se Adam stát vynikajícím detektivem.

„Jednalo se o nějaké nedávné sezení?“ naléhal Jackson. „Znáte datum?“

„Bohužel ne.“ Na Elsworthovi byla náhle patrná únava. Zvedl ruce a masíroval si spánky. „To je pro dnešek všechno, inspektore. Víc informací už vám bohužel nemůžu poskytnout. Tenhle mimořádně intenzivní způsob využívání mých schopností ze mě velmi rychle vysaje všechnu sílu.“

„Moc jste mi pomohl, pane,“ rozplýval se Jackson. „Byl jste nám opravdu velice nápomocen. Jestli se nemýlíte, pak hledáme spiritistu, který se zúčastnil seancí u paní Tollerové i u paní Delmontové. To by mělo pomoci zúžit seznam podezřelých.“

„To zatraceně ne,“ zamumlal Adam pro sebe. Chvilkový zájem ho opustil stejně rychle, jak nečekaně se objevil. Pohodlně se uvelebil na židli. „Ten chlap je naprostý podvodník, přesně jak jsem ho odhadl.“

V publiku to tiše šumělo, jak lidé rozebírali to, čeho byli právě svědky. Na pódiu se znovu objevil muž, který Elswortha předtím uvedl.

„Pan Elsworth pro dnešek ukončil ukázku svých parapsychologických schopností. Všem vám děkuje za pozornost.“

Rozlehl se hlasitý potlesk. Caroline si všimla, jak se Otford a ti další muži od tisku hrnou ke dveřím. Na pódiu se Elsworth uklonil publiku a zmizel za závěsem. Jackson tam zůstal sám.

Inspektor se rozhlédl, jako by si nebyl jistý, co dál. Pak se zvedl a rychle seběhl z pódia.

Rozsvítila se světla. Caroline si všimla, jak si Adam zamyšleně prohlíží prázdné pódium.

„Nač myslíš?“ zeptala se.

„Napadlo mě, že pan Elsworth policii právě zajímavě zmátl stopu a odvedl vyšetřování jiným směrem. Už vidím, jak inspektor Jackson ztrácí spoustu času snahou zjišťovat jména všech mužů přítomných na seancích u obou těch obětí. A jestli se mu opravdu podaří pár jich identifikovat, bude muset rozjet rozsáhlé pátrání, aby poznal, kdo z nich měl motivy nebo alibi. Bude to velice zdlouhavý a nepochybně zbytečný proces.“

„Domníváš se, že pan Elsworth nedostal do vínku žádné paranormální schopnosti?“

„Jsi velice vnímavá, má drahá. Přesně tohle si myslím.“ Adam vyskočil a pomohl jí vstát.

„Ale proč by si přidělával práci vymýšlením stop? Falešné předpovědi by otřásly jeho důvěryhodností, až by se našel skutečný vrah.“

Zavěsil se do ní a odváděl ji ke dveřím. „Existují dvě možnosti.“

„Jaké?“

„Buď policie toho vraha vůbec nechytí. A jestli se to nepovede, Elsworth na tom neponese vinu. Jako konzultant v oblasti parapsychologie udělal vše, co bylo v jeho silách.“

„Asi ano. A ta druhá možnost?“

Adamův obličej ztvrdl. „Elsworth o těch vraždách něco ví a dnešní zábavné představení mu posloužilo k vyvolání zmatku a k tomu, aby odvedl pozornost jiným směrem.“

Byla úplně šokovaná. „Chceš říct, že pan Elsworth má s těmi vraždami něco společného?“

„Paní Fordyceová, počkejte prosím okamžik. Musím s vámi mluvit.“

Hlas Juliana Elswortha se ozval odněkud z chodby za Carolininými a Adamovými zády. Oba se okamžitě zastavili. Reflexivní pohyb Adamovy ruky náhle pevně svírající Carolininu paži svědčil o tom, že ji její společník chce dostat z dosahu druhého muže.

Julian už k nim mířil, hezké rysy obličeje stažené do naléhavého výrazu. Caroline si všimla, že se mu podařilo odstranit líčidlo kolem očí, ale očividně spěchal, takže tam zůstalo ještě pár šmouh.

Zastavil se před nimi a Adamovi se trochu posměšně uklonil. „Pan Hardesty, tuším. Nevím, jak se to stalo, ale při našem posledním setkání jsem asi přeslechl vaše skutečné jméno. Mohl bych přísahat, že jste se mi představil jako pan Grove.“

„S tím omylem si nedělejte starost, Elsworthe,“ procedil Adam. „Takové věci se stávají. Ujišťuji vás, že jsem se nijak neurazil.“

Julian se pohrdavě usmál. „To rád slyším. Jistě jste měl své důvody, aby k tomu omylu došlo.“ Otočil se ke Caroline. „Pokládám si za čest, že jste se rozhodla přijít na mou dnešní odpolední demonstraci.“

„Byla opravdu fascinující,“ zalichotila mu Caroline.

„Děkuji.“ Ztlumil hlas. „Vaši přítomnost jsem vycítil před několika minutami během svého hypnotického stavu. Vytušil jsem, že se nacházíte tam v té tmě, a uvědomil jsem si, že vás musím varovat.“

„Varovat před čím?“ vybuchl Adam.

Julian ho ignoroval. „Když jsem vás spatřil ve svém transu, paní Fordyceová, poznal jsem, že jste ve velkém nebezpečí.“

„Prosím?“ zašeptala.

Adam udělal půlkrok dopředu. Caroline cítila, jak v něm vře potlačovaný vztek.

„Chcete-li říct něco důležitého, Elsworthe, buďte konkrétní,“ sykl.

Elsworthovy rty se sevřely do úzké linky. „Je mi líto, že vám nemohu poskytnout žádné další podrobnosti. Mohu potvrdit jen to, že jsem během toho transu vycítil, jak velké nebezpečí hrozí paní Fordyceové.“ Pohlédl na Caroline s opravdu znepokojeným výrazem. „Kéž bych to nebezpečí dovedl určit přesněji, madam.“

„To by jí opravdu víc pomohlo,“ vložil se do toho Adam, dosud hovořící až příliš klidně. „A taky byste dokázal, že nejste takový podvodník, jakým se zdáte.“

Elsworth ho vůbec nevnímal. Soustředil se plně na Caroline. „Jen vás naléhavě žádám, abyste byla mimořádně opatrná, paní Fordyceová. Nevěřte nikomu, s nímž vás neváže dlouholeté přátelství.“

Pohrdavě pohlédl na Adama, načež se otočil a spěšně se vzdaloval chodbou.

Adam ho provázel pohledem. „Mizera! Varoval tě přede mnou.“

„Ano, a před kýmkoli, koho dobře neznám, což zahrnuje spoustu lidí.“ Složeným vějířem si poklepávala o dlaň. „Nevíš, jaký důvod k tomu mohl mít?“

„Odvrácení pozornosti.“

Nelíbil se jí způsob, jak to vyslovil. „Vážně si myslíš, že by tím vrahem mohl být on?“

„Ano, taková možnost existuje.“

„Ale jaký by měl motiv k vraždě paní Tollerové a paní Delmontové?“

„V téhle záležitosti hrají roli peníze. Přesvědčil jsem se, že peníze jsou téměř univerzálním motivem jakéhokoli zločinu.“

Chvíli nad tím zauvažovala. „Ale Elsworth rozhodně neodpovídá popisu onoho tajemného pana Jonese, který jsme dostali. Určitě nekulhá a taky nemá husté vousy a nenosí brýle.“

„Tohle všechno si dokáže zkušený herec obstarat, a není pochyb, že Elsworth má mimořádné herecké nadání.“

28

„Přeju dobrý den, pane Spraggette.“ Caroline vklouzla do kanceláře před Adamem, snažíc se nevnímat silný pach vyčpělého doutníkového kouře. „Dovolte, abych vám představila svého velmi dobrého přítele, pana Hardestyho.“

„Paní Fordyceová!“ Spraggett rychle uhasil doutník a vyskočil. „To je ale překvapení!“ Vrhl na Adama pohled zpod stínítka na čele a nepatrně se uklonil. „Pane Hardesty, čemu vděčím za to – hm – nečekané potěšení?“

Adam zavřel prosklené dveře kanceláře důkladným přibouchnutím, načež se o ně opřel a složil ruce na prsou. „Nikdy jsem neměl příležitost dostat se do kanceláří vydavatele novin. Takže tohle je zdroj všech těch senzačních článků, které čtenář najde v *Létajícím reportérovi*.“

Ve Spraggettových očích za skly brýlí se zaleskl vztek. Vydavatel byl štíhlý, šlachovitý a plešatící muž středního věku s energií teriéra. Na jeho rukou ustavičně lpěl inkoust. Zřejmě se ani nenamáhal uklízet po sobě špinavé šálky od kávy a všude se povalovaly nedojedené zbytky moučníků a sendvičů.

„Tyhle noviny přinášejí svým čtenářům zaručeně pravdivé informace, pane Hardesty. Dbáme na to, abychom čtenáře stále spolehlivě informovali,“ chvástal se Spraggett.

„Vážně?“ Adam zkřivil ústa do chladného úsměšku.

„Ten článek o zavražděných médiích v dnešním ranním vydání byl skutečně objevný.“

„Zvlášť ta část, kde se popisuje, jak se na místě spáchání druhého zločinu našly hodinky se jménem pana Hardestyho,“ poznamenala Caroline.

„Fakta jsou fakta.“

„Skutečně?“ Caroline prudce rozevřela výtisk novin, který si přinesla s sebou, a nahlas četla: „Známá spisovatelka prohlásila, že v době vraždy byla s panem Hardestym sama na jednom odlehlém soukromém místě. Našemu dopisovateli bylo zcela jasné, že tuto dvojici obestírá romantická intimita, která nenechává na pochybách, jaký je charakter jejich vztahu. Je vidět, že u paní Fordyceové se těsně protíná fikce s realitou.“

„Je mi to líto, paní Fordyceová, ale vy a pan Hardesty jste se stali žhavou novinkou.“ Spraggett nasadil výraz bezúhonného člověka. „A náš list se o takové věci zajímá.“

„Uveřejňujete i moje romány, pane.“ Caroline odhodila noviny na stůl. „Aspoň do vypršení mé současné smlouvy. Pak mohu uvažovat o jiném nakladateli.“

Spraggett vyděšeně poskočil. „Paní Fordyceová, nesmíte ten Otfordův článek brát osobně.“

„Ale já ho beru osobně.“ Shodila ze židle kupu novin, rozmáchlým gestem si rozložila sukně a posadila se. „Až si příště budete přát, abych podepsala smlouvu na nový román, pane Spraggette, nezapomenu, že jste mě právě ve svých novinách učinil terčem velkého skandálu.“

„Co to má znamenat? Dostala jste snad nabídku z nakladatelského domu Tillotsons? Zatracení povýšenci, ti chlapi ze syndikátu. Přísahám, že jestli se vás pokusí ode mě přetáhnout, zažaluju je.“

„Tillotsonsovi se mnou možná budou jednat s větším respektem a chránit mou čest.“

Spraggett se naježil. „Co očekáváte, že udělám, když všechny ostatní noviny ve městě přicházejí s články o vašem vztahu k panu Hardestymu a o těch vraždách? Téhle situace si sotva mohu nevšímat, když uveřejňuji *Záhadného džentlmena*.“

„Nemusel jste ji ignorovat, ale mohl jste se vyhnout těm barvitým poznámkám o intimním altánku lásky a jemnému ruměnci, jenž se objevil na mých tvářích, když jsem byla spatřena, jak ve společnosti pana Hardestyho vycházím z domu, kde se stala vražda.“

„Paní Fordyceová –“

„Můžete udělat aspoň to, že mi poskytnete určitou kompenzaci, vždyť vám prodávám noviny.“

Spraggett se zamračil. „Jestli narážíte na to, abych vám za váš román zvýšil honorář, rád bych vám připomněl, že máme uzavřenou smlouvu, madam.“

„Uklidněte se, pane.“ Upravila si rukavičky. „Nežádám o víc peněz. Co od vás potřebujeme, je váš profesionální znalecký posudek a rada.“

Spraggett zostražitěl. „Prosím?“

Z kapsy šatů vytáhla proužek papíru, na němž měla načrtnutý tiskařský znak. „Všimla jsem si téhle malé figurky gryfa a písmene B na jedné burzovní akcii. Pan Hardesty a já bychom chtěli vědět, zda toho tiskaře, který ji vyrobil, dokážete identifikovat.“

„Aha.“ Ostražitost ve Spraggettově obličeji vystřídala zvědavost. Vzal od ní papírek, chvíli ho pečlivě studoval a pak zamračeně vyhrkl. „Říkáte, že jste ho viděli na certifikátu akcie?“

„Ano. Poznáváte ho?“

„Celá léta tuhle značku používal Bassingthorpe. Kdysi dělal opravdu krásné věci, ale vždycky kolem toho byly různé řeči.“

„Bassingthorpe,“ opakoval zvolna Adam. „Myslel jsem, že už je v důchodu.“

„Totéž jsem si myslel i já.“ Spraggett se znovu zahleděl na ten papírek. „Ale tahle značka je rozhodně jeho.“

„O jaké řeči šlo?“ zajímalo Caroline.

Spraggett pokrčil rameny. „Říkalo se, že když někdo potřeboval nějakou hezkou úřední listinu potvrzující studium na lékařské nebo právnické škole, ať už tu dotyčnou instituci absolvoval nebo ne, mohl si ji dát u Bassingthorpa vyrobit.“

„Aha.“ Caroline se zvedla. „Děkujeme vám, pane Spraggette.“

„Moment!“ Spraggett znovu vyskočil ze židle. „Oč tady vlastně běží? Má snad Bassingthorpe něco společného s těmi vraždami?“

„To nevíme.“ Adam už otvíral Caroline dveře. „Ale být vámi, neposílal bych žádného ze svých reportérů, aby ho našel.“

„Proč ne?“

„Pokud Bassingthorpe nezměnil svůj způsob života, o čemž pochybuju, žádné informace z něj nedostanete. Svou pověst určitě nezaložil na nediskrétnosti.“

Adam s Caroline vyšli z vydavatelovy pracovny. Adam zavřel dveře, než se Spraggett stačil ještě na něco zeptat.

Venku v chodbě se na něj Caroline tázavě zadívala. „Můžeš mi vysvětlit, na čem přesně pan Bassingthorpe založil svou pověst?“

„Prý vyráběl nejen ty občasné falešné lékařské licence, ale taky dokázal vytisknout bankovky, které byly od pravých úplně k nerozeznání.“

„Pak chápu, že je to velice opatrný člověk.“ Zaváhala. „Ovšem jestli pan Bassingthorpe nemá ve zvyku klevetit o svých klientech, jak ho chceš přesvědčit, aby si promluvil s námi?“

„Bassingthorpe byl dosud aktivně činný, když jsem prodával na ulici svá tajemství. Párkrát jsem mu prokázal laskavost. Budeme-li mít štěstí, vzpomene si na to.“

„Musíme se za ním okamžitě vypravit.“

Adam zavrtěl hlavou. „K tomuhle člověku se nedá jít bez ohlášení. Je třeba dodržovat určitá společenská pravidla. Pošlu mu vzkaz. S trochou štěstí bude souhlasit se schůzkou, ale místo a čas si určí sám.“

29

Interiér toho salonu Adama pokaždé pobavil. Byl přepychový, bombastický a neuvěřitelně extravagantní. Dekoratér zřejmě odhodil zásady dobrého vkusu ve prospěch dramatického účinku.

Rudá barva převládala. Masivní pohovka a židle byly potaženy rudým hedvábím. Rumělkově červené závěsy splývaly pod okny na podlahu. Doplňoval je koberec se šarlatovozlatým vzorem.

Jak bývalo zvykem v mnoha domácnostech po celé zemi, na čestném místě nad krbem ve zdobném rámu visela fotografie královny. Ale ostatní obrazy, pokrývající bez jakéhokoli řádu stěny, čerpaly z úplně jiné tématiky. Každý zachycoval odvážného rytíře v lesknoucí se zbroji, který právě někoho zachraňoval – nebo se nechal zachraňovat půvabnou ženou oděnou do úplně průsvitného hávu.

Florence Stotleyová si velice potrpěla na rytířské motivy. Byla to příjemně kulaťoučká, šedovlasá žena, rychle se blížící šesté dekádě svého života. S jejíma vřelýma, jiskrnýma očima, důlky ve tvářích a roztomilými výstřednostmi ji někteří mohli klidně považovat za něčí milovanou babičku či oddanou pratetu. Jen pár lidí vědělo, že své jmění získala jako majitelka jednoho z nejexkluzivnějších londýnských vykřičených domů.

Oficiálně už si užívala důchodu, nicméně své podnikatelské schopnosti dosud využívala ve spoustě výnosných obchodů. Léta jí mnoho lidí pohrdalo, ale Adam ji znal od doby, kdy si vydělával na živobytí na ulici, a cítil k ní hlubokou úctu.

V jistém smyslu byli obchodními partnery, ale jejich hlavní zájmy se trochu různily. Zatímco Adam se soustředil na aféry členů tehdejší vysoké společnosti, Florence čím dál hlouběji pronikala do temných, skandálních aktivit těch, kdo vládli londýnskému podsvětí.

Nebylo tudíž nic divného na tom, když jeden požádal toho druhého o pomoc. Celkem vzato, aktivity bohatých a mocných špiček společnosti se křížily s obchodními aktivitami jejich protějšků v obskurnějších čtvrtích mnohem častěji, než si většina lidí chtěla připustit.

„Jsem tak ráda, že tě zase vidím, Adame.“ Florence nalila čaj z bizarní stříbrné konvice, připomínající okázalého draka. „Už jsi u mě dávno nebyl. Doufám, že Julii a dětem se daří dobře?“

„Jsou šťastné a těší se skvělému zdraví, děkuji.“ Adam zapadl do mohutného ušáku a natáhl nohy. „Právě teď se moje sestra s vervou pouští do příprav na další pamětihodný ples, mající překonat všechna očekávání.“

„Určitě to bude událost roku.“ Florence mu se smíchem podala šálek s čajem. „O té loňské se hovořilo pak ještě celé týdny po jejím skončení.“

„Však vám taky byla hluboce zavázaná za tu inspiraci.“ Prohlížel si delikátní provedení ilustrací na svém šálku, znázorňujících scény z vyprávění o rytířích kulatého stolu. „Nový porcelán, jak vidím.“

„Ano, mám z něj radost.“ Florence si upravila sukně a vyčkávavě se zadívala na svého hosta. „Adame, dobře víš, že mě tvá návštěva vždycky potěší. Dostala jsem tvůj vzkaz, v němž mě žádáš o pomoc při hledání zmizelé hospodyně toho média, a ujišťuju tě, že se poptávám, ale dosud jsem neměla štěstí.“

„Jestli někdo dokáže Bess Whaleyovou najít, pak to budete vy, Florence. Plně důvěřuji vašim zdrojům. Ale dneska večer jsem tu kvůli něčemu jinému. Tuhle záležitost jsem nechtěl svěřovat papíru, nýbrž jsem ji chtěl projednat osobně.“

„Chápu,“ přikývla. „Oč tedy jde?“

„Chtěl bych poslat vzkaz tomu starému padělateli Bassingthorpeovi. Kdysi byl jedním z vašich klientů. Jste pořád v kontaktu?“

Florence se šťastně usmála. „Samozřejmě. Není jen mým bývalým zákazníkem, ale i přítelem. Dám mu vědět, že by sis s ním rád promluvil.“

„Děkuju.“

„To je všechno?“

„Prozatím.“

Florence nalila další čaj. „Tahle záležitost se zavražděnými médii je skutečně dost podivná. Šíří se řeči, že obě ty ženy zavraždily temné síly ze světa duchů, které se náhodou uvolnily.“

„Ujišťuju vás, že ať ty dvě zabil kdokoli, přišel z tohoto světa.“

„Můžu se zeptat, proč tě tahle věc tak zajímá?“

„Vzpomínáte si na Maud Gatleyovou?“

„Ano. Takový smutný osud.“ Florence potřásla hlavou. „Ta ubožačka se nikdy neosvobodila od své závislosti. Vím, jak moc ses snažil jí pomoct, Adame. Několikrát jsi jí zaplatil léčbu, a všechno bylo marné.“

„Opium bylo vždy silnější než její vůle,“ povzdechl si. „Zřejmě si vedla deník, který zanechala Elizabeth Delmontové. A Delmontová se mě jím pokoušela vydírat. Ale v den její vraždy zmizel. A teď stejným způsobem přišla o život i Irene Tollerová.“

„Aha, takže to vysvětluje mnohé. Maud znala pravdu o tobě, Julii, Jessice a Nathanovi, co?“

Přikývl. „Ten muž, který byl zřejmě zapojený do podvodných investic, o nichž hovořila obě média, prý silně kulhá. Od svědků vím, že má hustý vous a nosí brýle se zlatými obroučkami.“

„Předpokládáš, že používá přestrojení?“

„Všechny ty věci jsou příliš nápadné a zapamatovatelné.“

„Souhlasím,“ zamračila se Florence. „Ale jestli má ten deník, proč už se s tebou nějak nespojil a nepokusil se tě vydírat?“

„Zřejmě hraje o čas.“

„Ani mu to nemám za zlé,“ poznamenala suše. „Jestli na tebe vůbec něco ví, je mu jasné, že musí být mimořádně opatrný. Musí vědět, že když se dopustí chyby a prozradí se, najdeš si ho, a to bude jeho konec.“

Podíval se na ni. „Najdu ho. Je to jen otázka času.“

„To je mi jasné. Znám tě přece od tvého dětství, Adame. Jsi neoblomný. Ale prosím tě, buď opatrný. Na tuhle záležitost už dva lidé doplatili životem.“

„Oceňuju vaši starost o mě.“ Prolétly mu hlavou Florenciny rozsáhlé konexe napříč celým spektrem společnosti. „V posledních dnech jsem se ocitl ve světě parapsychologických jevů. Můžete mi povědět něco užitečného o lidech z Wintersett House?“

„Moc ne. Lidé, co se zabývají tímhle zkoumáním, mi všeobecně připadají vyšinutí, ale relativně neškodní.“ Na okamžik se zamyslela. „Zaslechla jsem, že pan Reed, prezident Společnosti pro výzkum parapsychologických jevů, je truchlící vdovec, který sní o tom, že se jednou spojí s duchem své zemřelé manželky.“

„Co se jí stalo?“

„Před několika lety byla zavražděna. Všechny podrobnosti si nepamatuju, i když to tenkrát byla docela pastva pro tisk. Myslím, že tělo paní Reedové našli v parku nedaleko domu, kde ti manželé bydleli. Zřejmě se den či dva po svatbě šla projít a někdo na ni zaútočil. V novinách se psalo, že byla znásilněna a uškrcena.“

„Našla policie jejího vraha?“

„Ne.“ Florence se napila čaje a postavila šálek. „Možná právě to je jeden z důvodů, proč Durward Reed tak touží se s ní spojit. Nepochybně se jí chce zeptat na jméno toho zlosyna, který ji zavraždil, aby ho mohl pohnat před soud.“

„To já bych si zvolil přímější přístup k nalezení vraha,“ zamumlal Adam.

„Ano, jistě. Ale ne každý má tvé konexe, a našlo by se jen málo těch, jimž by pomyšlení na násilí dělalo tak dobře jako tobě.“

Její poznámku nechal bez povšimnutí. „Zajímalo by mě, proč Reed věří, že se s ní bude moct spojit.“

Florence povytáhla obočí. „Možná je přesvědčený, že k ní dosáhne na druhý břeh, protože jeho žena, když ještě žila, tvrdila, že je obdařena paranormálními schopnostmi. Nepochybně se domnívá, že jestli nějaký duch dokáže navázat kontakt skrz ten závoj, bude to někdo, komu byl dopřán ten dar ještě za života.“

„Paní Reedová byla médium?“

„Ano, jistě. Před deseti lety, ještě než se vdala, byla velice žádaná. Pořádala seance pro fajnovou smetánku.“

„Pohybovala se ve vysokých kruzích?“

Florence přikývla. „Byla poslední členkou jedné prominentní rodiny, která si nadělala jmění loďařstvím. Několik mých klientů navštěvovalo její seance.“

„Děkuju vám, Florence. Znovu zůstávám vaším dlužníkem.“

Nasadila známý výraz napovídající, že je připravena k nějaké obchodní transakci.

„Svůj dluh mi můžeš snadno splatit informacemi z toho tvého světa,“ připomněla mu.

„Budu-li znát odpovědi na vaše otázky, máte je mít.“

„Vzpomínáš si na ten malý podnik v Marbury Street? Ten, který s oblibou navštěvují pánové, co vyžadují kázeň a poslušnost?“

„Ano. Slyšel jsem, že paní Thorneová ten svůj podnik prodala.“

„To ano. Ale její pokračovatelka, paní Lashová, je velice ctižádostivá. Rozhodla se rozšířit svůj podnik a přestěhovat ho na nové, lukrativnější místo. K tomu účelu přišla s velice podnětným plánem, jak získat nezbytný finanční kapitál. Dává dohromady konsorcium investorů, sestavené z jejích pravidelných klientů.“

„Vážně?“ Zaujalo ho to. „Má skutečně tvůrčí přístup. Předpokládám, že se tihle pánové pohybují ve vysoké společnosti.“

„Ano. Pověřila mě, abych se trochu poptala, jak si každý z nich stojí. U ženy v jejím postavení, která se rozhodne rozjet obchod s pány, nikdy není opatrnosti nazbyt.“

„To je pravda,“ souhlasil.

„Ukážu ti ten seznam.“ Florence se zvedla, přistoupila k nedalekému stolu a vytáhla zásuvku. „Dvě z

těch jmen jsem znala, ale další tři ne. Doufám, že mi o nich budeš moct něco povědět.“

Vstal, vzal jí seznam z ruky a chvíli ho studoval. Z dlouhého návyku si vrýval ta jména do paměti. Takové informace byly vždycky užitečné.

„Nevěděl jsem, že si Ivybridge a Milborne potrpí na bič,“ poznamenal.

„A nejsou sami. Především proto navštěvují ten podnik. Byla bych ti vděčná, kdybys mi řekl, co víš o každém tom chlápkovi na seznamu.“

Pokrčil rameny. „Zřejmě obvyklá sorta nesnesitelných prevítů a pokrytců. Jsou to typy povýšenců, co stavějí na odiv své ryzí morální vlastnosti, aby se pak tajně vyžívali se svými služkami a byli stálými návštěvníky bordelů.“ Odmlčel se. „Ale říkala jste, že vás nejvíc zajímá stav jejich financí?“

„Ano. Vzhledem ke své situaci by paní Lashová asi nebyla ráda, kdyby se ukázalo, že některý z těch mužů je nesolventní.“

Podal jí stručný celkový přehled o tom, co věděl o finanční situaci dotyčných mužů.

„Děkuju ti.“ Florence uložila seznam zpátky do zásuvky stolu. „Budu paní Lashovou informovat, že – jak se zdá – žádný z jejích potenciálních investorů není před bankrotem.“

„Ale připomeňte jí, že existují ještě další rizika. Žádnému z těch mužů se nedá beze zbytku věřit.“

„Určitě si poradí a pozná jejich charaktery.“

„Jestli je to všechno, už budu muset jít.“ Sklonil se nad její ruku. „Hezký večer vám přeju, Florence. Bylo mi skutečným potěšením vás vidět, ostatně jako vždycky.“

„Jsi tak galantní,“ zamumlala. V jejích očích se objevil melancholický výraz. „Bože, když tě teď vidím v tom elegantním ohozu a s vybranými způsoby, stěží můžu uvěřit, že máš něco společného s tím otrhaným klukem, který mi přicházel k zadním dveřím nabízet na prodej tajemství a klepy získané od Maudiných zákazníků. Vždycky jsem věděla, že z tebe jednou vyroste úspěšný muž.“

Usmál se. „Vážně?“

„Ano, Jen jsem si v duchu kladla otázku, jestli svůj majetek získáš legálně.“

„Jednou z mnoha věcí, které jsem se naučil, madam, je to, že mezi legálností a nelegálností je jen nepatrná vzdálenost.“

„Neříkej. Schválně světu nastavuješ chladnou a nelítostnou tvář, ale já už tě znám pěkně dlouhou dobu, Adame Hardesty, a vím, jak jsi zachránil svého bratra a sestry. Vím o těch dobročinných domech pro děti, co jsi postavil ve slumech. Pod tím úmyslně tvrdým pancířem sídlí smysl pro čest a tolik ušlechtilosti, že by dělala čest každému z rytířů u kulatého stolu.“

Pobaveně se zahleděl na nejbližší obraz. Zpodobňoval rytíře v umělecky tepaném brnění, vychutnávajícího starostlivou pozornost skupinky spoře oděných nymf. „Tak proč se pod palbu spousty krásných nahých žen dostávám jen tak velice zřídka?“

„Nejspíš proto, že díky svým nechvalně známým pravidlům se v několika posledních letech až posedle vyhýbáš skandálu.“

Pozorně se zahleděl na další obraz znázorňující krásnou nahou ženu v náručí rytíře ve zlaté zbroji. Při

vzpomínce na tu vřelou, sladkou vášeň, kterou nalezl u Caroline, pocítil, jak mu horce koluje krev v žilách.

„Asi jsem v poslední době dost svých pravidel porušil," přiznal.

„Ale zato se ti podařilo vyvolat obrovskou senzaci," zasmála se. „Což mi připomíná, je tvůj vztah s paní Fordyceovou vážný, nebo je to pro tebe jen divoká bouřlivá avantýra? Doufám, že od každého trochu."

„Znáte její díla?"

„Ano, samozřejmě. Zbožňuju romány paní Caroline Fordyceové."

„Nutíte mě přiznat ponižující pravdu, madam. Mám důvod se domnívat, že mě paní Fordyceová využívá jako svoji múzu. Konkrétně mi oznámila, že se v jejím příštím románu stanu modelem pro postavu Edmunda Drakea."

„Jak vzrušující! Nemůžu se dočkat, až se dozvím, jestli jsi unikl obvyklému osudu, který Fordyceová plánuje pro toho svého zlosyna."

30

Když Adam seběhl po širokých mramorových schodech před elegantním městským domem Florence Stotleyové, ocitl se v husté mlze a temné noci. Plynové lampy sice zářily před moderními vstupními dveřmi domů po obou stranách ulice, ale většinou dodávaly pouze záblesky neužitečného mihotavého světla, tajemně prorážejícího závoj mlhy.

Už na počátku večera si všiml husté páry srážející se v ulicích. Vědom si faktu, že tahle situace zpomalí dopravu, rozhodl se dojít k Florence pěšky.

Dole pod schody se otočil a zamířil směrem, odkud předtím přišel, spoléhaje na tu tajnou pavučinu skrytých uliček, cestiček a alejí, tvořící jeho soukromou mapu města, jak si ji zafixoval v paměti.

Občas se kolem něj mihly stíny opatrně se sunoucích kočárů a zarachotila nějaká bryčka. Postavy se v té husté mlze pohybovaly jako přízraky Na kratičkou chvíli se siluety objevily ve světlech mihotavých plynových lamp, aby okamžitě zmizely a nechaly za sebou pouze ozvěny kroků.

Uprostřed malého parčíku na tichém náměstí mu došlo, že odtud není daleko do Corley Lane. Teď se blížila desátá. Caroline se ráno zmínila, že chce dnes večer psát. Možná by ji zajímalo, jak dopadla jeho návštěva u Florence Stotleyové.

Byla to průhledná výmluva, jak za ní zajít. Ale když se to tak vezme, on přece žádnou výmluvu nepotřebuje. Vždyť mezi nimi už něco začalo, a to mu dává určitá privilegia. Tak či tak nebude na škodu, když se dneska

večer projde kolem jejího domu. Jestli zahlédne v oknech světlo, zaklepe. Jestli ne, bude pokračovat v cestě.

Prošel pěšinou oddělující dvě řady městských domů, pak dalším parčíkem a pustil se úzkou ulicí, která ústila do temné klikaté uličky. Zdejší ztmavlá kamenná stavení tu stála už od středověku. Tudy často procházíval za svého mládí, když do téhle části města chodil prodávat své zboží.

V týlu náhle pocítil až příliš známé tajemné zajiskření. Vteřinu nato už zachytil neomylné vrzání kožené boty na chodníku za sebou.

Jestli jde o další překvapivou událost, pak tahle bude mimořádně zajímavá.

Pokračoval v cestě, aniž zrychlil nebo zpomalil krok či dal jakkoli najevo, že o svém pronásledovateli ví.

Několik domů v téhle ulici mělo hluboké vestibuly a portály. Široké tmavé prostory nabízely nejrůznější úkryty. Jedno takové místo si vybral a potichu se vnořil do stínů vytvořených dávnými kameny.

Kroky se zastavily pár vteřin poté. Ať už se sem za ním táhl kdokoli, musel poznat, že mu jeho kořist zmizela. Adam zvolna dýchal a nehnutě vyčkával. Přál si, aby to jeho pronásledovatel nevzdával. Ať už se objeví kdekoli, musí si s ním vyřídit účty.

Po pár vteřinách se kroky ozvaly znovu, tentokrát spěchaly. Adam čekal na ten pohyb v úzké uličce. Jediná plynová lampa na jejím vzdáleném konci skýtala stěží dost světla, aby odhalila pohybující se stíny. Ale k jeho bezprostřednímu účelu stačila.

Postava pronásledovatele se vynořila jako ještě tmavší obrys v temnotě, která zaplavila ulici.

Adam vyběhl ze svého úkrytu a vrazil do toho muže silou, která je oba srazila na chodník. Pronásledovatel ležel pod ním, takže pád odnesl nejvíc on. Na dlažbě zazvonil kovový předmět.

Mužův chraplavý, překvapený výkřik strachu a vzteku rázem utichl. Adam zaslechl hvízdavý zvuk, jak se ten chlap snažil nabrat dech, předtím vyražený z plic.

„Ani se nehněte!“ zařval na něj Adam.

Překulil se a jednou nohou klouzal po kamenech dláždění, až se dotkl nějakého předmětu. Natáhl se a zvedl nůž.

„Jak vidím, přišel jste ozbrojený,“ prohodil. „Musím tudíž předpokládat, že jste mě nesledoval s úmyslem pozvat mě do nejbližší hospody na pivo.“

Muž hlasitě polkl a konečně našel slova. „Vzkaz. Jen jsem se vám snažil vyřídit vzkaz. To je všechno. Nemusel jste na mě hned takhle zaútočit, vy zatracenej zmetku.“

„Jaký byl ten vzkaz a kdo ho poslal –“

Zarazil se, když ucítil, jak se mu podruhé zježily chloupky v týlu. Ozvaly se další kroky, blížící se k němu ze tmy.

Prudce se otočil a chtěl uskočit stranou, ale tvrdě narazil na železné zábradlí. V momentě na něj vyrazil další zlosyn chystající se k prudkému kopu těžkou botou. Adam před tou ranou uhnul ve snaze zabránit příliš tvrdému dopadu.

Uspěl jen částečně. Bota ho zasáhla do žeber, ale nepřistála s tou silou, s jakou počítal útočník. Adam ovšem ztratil rovnováhu a sesunul se na chodník.

„Tohle je ten vzkaz,“ zasyčel útočník, chystající se k dalšímu kopanci do žeber.

Adamovi se podařilo chytit ho za nohavici a vší silou jí trhl.

„Bastarde!“ Útočník sebou divoce škubal. Snažil se zůstat rovně stát a uvolnit si nohu.

Nepovedlo se mu to a tvrdě dopadl na kameny.

První chlápek už byl na nohou. Adam slyšel, jak se zezadu rychle blíží, a otočil se obličejem k němu, v ruce nůž.

Muž se zaraženě zastavil pár kroků od něj. S konfiskovaným nožem v levé ruce Adam sáhl do svého převlečníku.

Druhý muž se nemotorně zvedal ze země. „Na co čekáš, Georgie,“ zaúpěl. „Bodni ho. Zasluhuje si to po tom, co nám provedl.“

„Má můj nůž, Barte.“

„To je pravda,“ ozval se Adam. „Ale radši používám ten svůj.“ Vytáhl čepel ze skryté pochvy uvnitř svého saka a dopřál oběma mužům ten šustivý zvuk oceli o kůži. „Jsem na něj víc zvyklý.“

Přijali to prohlášení mlčky.

„Ale nejsme tu přece kvůli nějaký hře s nožema,“ couval Georgie.

„Má pravdu,“ ujistil ho spěšně Bart. „Tady muselo dojít k omylu. Zaplatili nám, abychom doručili vzkaz, to je celý.“

„Tak proč ten útok na mě?“ nechápal Adam.

„Ten chlápek, co nás poslal se vzkazem, tvrdil, že mu věnujete větší pozornost, když si vás nejdřív trochu podáme.“

„Ten chlápek, co vás poslal – neměl husté vousy a nekulhal?“

Další krátké ticho.

„Jak to víte?“ Bart viditelně zrozpačitěl. „Na tom nezáleží. Ale teď, když máte za sebou všechny tyhle nepříjemnosti, proč konečně nevyřídíte ten vzkaz?“

Georgie zakašlal. „Máte se prej přestat míchat do určitejch finančních záležitostí, co se vás netýkaj.“ Odříkával to jako školní úkol. „A jestli se budete přesto šťourat v obchodních věcech cizejch lidí, bude prej tisku předanej jistej deník.“

„Děkuju vám. Potvrdili jste mé podezření. Deník je očividně v rukou toho vraha,“ prohlásil Adam.

„Jakýho vraha?“ vyhrkl nervózně Georgie. „O čem to mluvíte?“

„Muž, který vás dva poslal s tímhle vzkazem, se nedávno dopustil přinejmenším jedné, a docela možná i dvou vražd.“

„Jste šílenej nebo co?“ vyjekl Bart. „Muž, co si nás najal, nebyl žádnej vrah, ale obchodník.“

„Stejně jako já,“ přitakal Adam.

Držel nůž ve výšce. Sporé světlo stačilo právě k tomu, aby se zlověstně odrazilo od lesklé čepele. Bart a Georgie se otočili a prchali do tmy.

31

„Edmunde,“ zašeptala konečně Lydia, „tohle nesmíte udělat. Až by vás přešel ten příšerný záchvat zlosti a zjistil byste pravdu, určitě by vás zaplavil pocit lítosti. Přísahám, že se ve mně mýlíte.“

Edmund zareagoval divokými polibky, pustošil její smysly s rozhodností piráta toužícího pouze podmanit si svou ubohou oběť.

Ležela pod jeho tělem jako v pasti, sukně z jemného modrého hedvábí rozhozené jako vlnící se moře, a vzhlížela k divokým rysům jeho obličeje. Okamžitě poznala, že je vůči němu úplně bezmocná, že ho v jeho úmyslu nezastaví. Připadal jí tak ztracený ve své zuřivosti a zoufalství, že si zřejmě ani neuvědomoval, jak slabě se brání jeho násilí.

Až se mu vrátí zdravý rozum, zděsí se vlastních činů. Ale pak už bude pro oba příliš pozdě.

V zoufalém úsilí zachránit sebe i Edmunda, napřela drobné ručky do jeho širokých ramen v marném pokusu zastavit ten neuvážený útok.

Caroline přestala psát a odložila pero. Nebyla úplně spokojená. Tuhle scénu považovala za velice vzrušující, ale chování Edmunda Drakea jí tady nějak nesedělo. Ztrácel vládu nad sebou, a to neodpovídalo jeho povaze.

Tlumené zadunění domovního klepadla se ozvalo právě v okamžiku, kdy zvedla pero k dalšímu pokusu. Emma a Milly se zřejmě vracely domů dříve. Dnešní hra se asi nevyvíjela podle jejich očekávání. Určitě odešly už o přestávce.

Paní Plummerová ležela nahoře v posteli. Jako obvykle si vzala svůj osvědčený prostředek pro dobrý spánek – směs opia a ginu. Díky téhle kombinaci měla zaručeno, že až do rána bude spát jako zabitá.

Caroline se pozorně zaposlouchala, a když nezaslechla zaskřípění klíče v zámku, zvedla se od stolu. Tety si možná zapomněly vzít své klíče.

Přešla pokoj a chodbou došla do přední haly, kde se zastavila u dveří. Malými tabulkami zkoseného skla rámujícími dveře se snažila vyhlédnout ven. Div se jí nezastavilo srdce, když spatřila Adama. Zdálo se jí, že se nějak těžce opírá o ostění.

Spěšně odemkla a rozevřela dveře dokořán. „Co tu děláš v tuhle hodinu?“

„To je dlouhá historie.“ S rukou opřenou o sloupek dveří na ni pohlédl zastřenýma očima a nijak se nesnažil zakrýt vnitřní napětí.

Najednou si uvědomila, že má na sobě jen župan a trepky. „Něco se stalo?“ vyhrkla, snažíc se vyčíst odpověď z tvrdého výrazu jeho obličeje. „Co je to?“

„Můžu dál?“

„Ano, samozřejmě.“ Ustoupila, aby mohl vejít.

Odlepil se od veřeje. Jakmile prošel dveřmi, všimla si, že se nepohybuje se svou obvyklou lehkostí.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se. Pod jeho pravým okem spatřila rozlévající se tmavou podlitinu, a než stačil něco říct, zodpověděla si svou otázku sama. „Ne, vidím, že ne. Jsi zraněný.“

„Dal bych si sklenku sherry tvých tetiček,“ přiznal, když odhodil klobouk na stolek v hale. „Nebo radši hned dvě.“

Bolestně sebou škubl, když si chtěl svléknout kabát. „Počkej, pomůžu ti.“ Vztáhla ruce, aby mu sundala plášť z ramen. „Pověz mi, co se přihodilo.“

„Mohl bych nejdřív dostat to sherry?“

Vedla ho halou zpátky ke své pracovně, kde ho usadila do křesla a nalila mu dvojnásobnou dávku sherry.

Hodil ji do sebe dlouhým, vděčným lokem, načež postavil sklenku na stůl a doprovodil ji zvukem podobným něčemu mezi povzdechem a zaúpěním. „Dneska večer jsem si uvědomil, že už nejsem tak mladý, jak jsem býval,“ prohlásil. „Není divu, že mě všichni nutí do sňatku.“

„Zneklidňuješ mě, Adame. Už mi konečně pověz, co se stalo.“

Opřel si hlavu o opěradlo křesla a zavřel oči. „Před chvílí mi dva pánové ze zločinecké třídy doručili vzkaz. Dali mi jasně najevo, že když se nepřestanu zajímat o tu záležitost s falešnými investicemi a budu se plést do vyšetřování obou vražd, ten deník bude předán některému bulvárnímu plátku.“

Zděšeně se sklonila a něžně se dotkla podlitiny pod okem. „Mohli tě zabít.“

Otevřel oči. Zachvěla se pod jeho pohledem predátora.

„Jak je vidět, nestalo se tak.“

Ještě nikdy ho neviděla v tak zvláštní, nepředvídatelné náladě. Ať se dnešní noci stalo cokoli, bylo to nebezpečné a divoké, usoudila.

„Když sis sundal kabát, všimla jsem si, že žebra sis uchránil,“ promluvila s klidem Florence Nightingaleové. „A co kosti, v pořádku, nic sis nezlomil?“

„Ne.“ Dost opatrně se dotkl boku, načež s větší jistotou potřásl hlavou. „Nic zlomeného. Jen pár podlitin.“

„Počkej tady.“ Pospíšila ke dveřím. „Dojdu pro čistý hadřík a trochu té hojivé masti, co teta Emma používá na podlitiny.“

Zamračil se. „Není třeba –“

Nedbala jeho námitek a zamířila do kuchyně.

Když se po několika minutách vrátila s hadříkem a mastí, už neseděl v křesle, ale stál u jejího stolu a pročítal si tu scénu, na níž pracovala těsně před jeho příchodem. Všimla si, že si sám nalil další sklenku sherry.

„Co to má ksakru znamenat?“ zamračeně vzhlédl od papíru. „Drake útočí na slečnu Lydii?“

„Došlo k hroznému nedorozumění,“ vysvětlila mu, zatímco otvírala kelímek s mastí. „Edmund Drake si myslí, že mu slečna Lydia lhala. Ve své mučivé úzkosti a zuřivosti ztratil vládu nad svými vášněmi.“

„Taková výmluva může obstát pouze u lidské bestie nebo šílence,“ prohlásil otevřeně po dalším doušku sherry.

Právě nanášela mast na hadřík a po jeho slovech na okamžik přestala. „Máš pravdu. Uvědomovala jsem si, že v téhle scéně není něco v pořádku. Budu muset vymyslet jiný důvod pro jeho chování.“

„Proč? Myslel jsem, že Edmund je představitelem všeho zla. Zločinci jsou bestie a šílenci, ne?“

„Na tom nezáleží.“ Odstřihla kousek hadříku potřeného hojivou mastí a opatrně ho přiložila k jeho poraněné tváři. „Podrž si to, připravím ti další obvaz na žebra.“

Nepřítomně tiskl hadřík k tváři. „Kde jsou Emma a Milly?“

„V divadle. A paní Plummerová nahoře spí.“ Natřela mastí další hadřík. „Tímhle ti ovinu žebra. Klidně stůj, sundám ti košili.“

Zadržel dech, když mu opatrně přetahovala košili přes hlavu, ale mlčel.

Tohle bylo podruhé, kdy ho viděla bez košile. Pohled na jeho obnaženou hruď slabě pokrytou kadeřavými chloupky na okamžik rozptýlil její pozornost. Byl jejím milencem, uvědomovala si. Měla právo ho takhle vidět.

Chtělo to hodně silnou vůli, aby dala své rozutíkané smysly znovu dohromady, ale podařilo se jí to. Dlouhým pruhem navlhčeného obkladu mu opatrně ovázala naražená žebra. Trhl sebou a hodil do sebe zbytek sherry.

„Způsobila jsem ti bolest?“ zeptala se úzkostlivě.

„Ne. Jen ta mast chladí, to je všechno.“

„Právě ten chlad léčí.“ Velmi opatrně svázala konce obvazu. „Mírní bolest z těch pohmožděnin.“

Sklopil oči a pozoroval její ruce při práci. „Doufám, že tvoje teta nedává do své masti arniku.“

„Ne. Tvrdí, že i když je na tyhle věci moc dobrá, její použití může být nebezpečné. Kdyby se nějak dostala do otevřené rány, působila by jako jed. Adame, ti muži, co na tebe zaútočili – nebylo by možné, že byli nějak zapleteni do těch vražd?“

„Jsem si téměř jistý, že ne. Prohlásili, že si je najal náš starý známý, obchodník s mohutnými vousisky, který napadá na nohu.“

„Ale co když –“

Bez varování odhodil ten hadřík, co si držel na tváři, sklonil hlavu a políbil ji s takovou vášní, že se rozechvěla až ke konečkům prstů u nohou.

Když nakonec zvedl hlavu, musela se přidržet jeho pružných ramen, aby neupadla.

„Adame?“

„Neměl jsem sem dneska večer chodit. Měl jsem jít rovnou domů.“

„Ne, to je v pořádku.“ Nepatrně si odkašlala. „Začali jsme spolu chodit, takže máš plné právo být tady u mě.“

„Opravdu?“ Vzal její obličej do svých dlaní. „Skutečně mám plné právo být tady s tebou o samotě? Pověz mi pravdu, Caroline.“

„A-ano.“ Polkla. „Jsme teď milenci.“

„Milenci.“ Opakoval to slovo, jako by si nebyl jistý jeho významem. „Ano, zcela určitě jsem tvůj *milenec*.“

Znovu ji políbil. Když tentokrát zvedl hlavu, stěží chytila dech. „Adame, vážně by ses neměl takhle namáhat,“ vypravila ze sebe. „Ne po tom utrpení, jaké jsi dnes večer zakusil.“

„Chci tě!“

Teď úplně přestala dýchat.

„Tady?“ vydechla po velké námaze. „Teď?“

„Tady a teď.“

Přejela si jazykem rty. „Ach!“

„Říkáš, že jsme milenci.“ Nepatrně odsunul límec jejího županu a vtiskl jí polibek na oblé rameno. „A to milenci dělají. Milují se.“

Caroline civěla na police s knihami za jeho hlavou. „V… v pracovně?“

„Kdekoli.“ Rozepnul první knoflík jejího županu. „Milenci musí využívat každé příležitosti.“

„Ano. Myslím, že to tak je.“ To zjištění ji samotnou překvapilo. „Ale co když někdo vejde a překvapí nás.“

„S tím si budeme dělat starost, až k tomu dojde. Líbej mě, Caroline.“

Opatrně ho objala kolem krku se strachem, aby mu nezpůsobila další bolest.

„Řekl jsem, líbej mě,“ zašeptal chraplavě s ústy těsně u jejích rtů.

Stále z něj vyzařoval syrový, chlapský pach nedávné rvačky. Cítila, jak ho dosud žene ta nepřirozená energie.

Opatrně ho políbila, snažíc se nahradit přetrvávající auru násilí láskou.

Rychlými, neurvalými pohyby jí rozevřel župan. Pak ucítila jeho ruce, jak ji svírají kolem pasu a zvedají.

Očekávala, že ji položí na koberec. Připadal jí jako jediné vhodné místo v pracovně. Ale ke svému údivu si ji posadil na kraj stolu.

Když jí odtáhl kolena od sebe a vsunul se mezi její stehna, samým překvapením se nezmohla na odpor. A pak už na jejím těle začaly pracovat jeho ruce – zkoumaly, laskaly, sváděly, přiváděly k zoufalství. S údivem cítila, jak vlhne.

Dnes večer v něm vytušila nějaké zvláštní, horečné napětí, ale zároveň i sebekontrolu. Vždycky se s ním bude cítit v bezpečí, bez ohledu na to, jak divoká bude jejich vášeň.

Byl to opojný, slavnostní pocit.

Stáhl si kalhoty. Okamžitě ho obemkla oběma rukama a přitiskla se k tomu mužnému tělu. „Překvapuješ mě,“ zašeptala uneseně.

Smích, s nímž přijal její obdiv, byl hluboký a vzrušující. A pak už nechal rozehrát své prsty, a ty konaly opravdu překvapivé divy.

Měla pocit, že se jí uvnitř všechno k nesnesení sevřelo, stáhlo se tak, že už to dál nemohla vydržet. Zaryla prsty do jeho ramen.

„Adame!“

To nutkavé napětí uvnitř jejího těla se bez varování rozplynulo v kaskádu mocných chvějivých vibrací, které ji naplnily téměř divokou rozkoší.

Než se stačila trochu vzpamatovat, Adam rukama sevřel její hýždě a prudce do ní vjel.

V okamžiku v něm došlo k uvolňující explozi. Slyšela, jak triumfálně zaúpěl, a v tu chvíli poznala i druhou stránku rozkoše – vědomí, že v její náruči dosáhl takového uspokojení. Bylo to od ní nepochybně malicherné, ale celým srdcem zadoufala, že Adam už nikdy podobný zážitek nezopakuje s žádnou jinou ženou.

Přimknutá k němu, se stehny pevně ovinutými kolem jeho těla vyčkávala, až se svět znovu vrátí k normálu.

Trvalo celou věčnost, než se Adam s očividnou váhavostí vzpamatoval a začal si upravovat oblečení.

„Musím jít,“ pohlédl na hodinky. „Tvoje tety se jistě co nevidět vrátí, a já nejsem právě ve stavu, abych se s nimi přivítal.“

„Slib mi, že si přivoláš drožku. Nechci, abys šel až k sobě domů pěšky.“

S úsměvem ji objal kolem pasu, sundal ze stolu a postavil ji na zem.

„Ujišťuju tě, že po tom fantastickém léku se cítím úplně svěží.“

„Ale co když se tě ti dva znovu pokusí napadnout?“

„Nemyslím, že bych na ně v blízké době znovu natrefil.“ Dotkl se letmým polibkem špičky jejího nosu a sáhl po své košili. „Dobrou noc, moje sladká. Zítra se tu zastavím.“

Překvapila ji změna jeho nálady. Opravdu to vypadalo, jako by požil nějaké účinné tonikum či elixír. Copak milování dokáže mít na muže tak rychlý terapeutický účinek?

Adam už mířil ke dveřím. Spěchala za ním. „Buď opatrný,“ prosila ho. „Budu,“ slíbil.

Na její vkus mluvil dost lhostejně. Ale s tím nemohla moc dělat. Dívala se za ním, jak vyšel na ulici.

Po jeho odchodu zavřela dveře, opřela se o ně a oběma rukama tiskla kulatou kliku.

Muži jsou zvláštní sorta tvorů, došla k názoru. Po chvíli se vrátila do pracovny a znovu usedla za svůj stůl. Zkontrolovala, co napsala před Adamovým příchodem, a ty řádky se jí zdály horší než předtím. Nějak prostě nemohla Edmundu Drakeovi dovolit, aby ztratil kontrolu nad svými vášněmi v takovém rozsahu, že by ublížil slečně Lydii, ani v tom případě, kdyby uvěřil, že ho zradila.

Taková omluva může obstát pouze u lidské bestie nebo šílence. Pak si vybavila, co jí řekl, když mu ovinovala naražená žebra obvazem s Emminou hojivou mastí.

Doufám, že tvá teta nedává do své masti arniku?

A vzpomněla si i na svou odpověď. „*Ne. Kdyby se nějak dostala do těla… působila by jako jed.*“

Jed.

Jestliže byl Edmund Drake otráven, pak se jeho jednání mohlo vymykat jeho skutečné povaze.

Zvedla pero, přeškrtla několik odstavců a začala psát nové.

„Edmunde, musíte mě vyslechnout,“ žadonila Lydia. „Tohle přece nejste vy, pane. Myslím, že vás někdo mohl otrávit.“

Edmund se zklidnil, do jeho horečného pohledu se zvolna vracela rozvaha a inteligence. „Otrávit? Ale jak by to bylo možné?“

„Ty koláče,“ kývla hlavou k čajovému podnosu na stole. „Tahle děsivá nálada vás přepadla poté, co jste před krátkou chvílí jeden z nich snědl.“

„Čert to vzal, máte pravdu.“ Edmund zatřepal hlavou, jako by se zbavoval nějaké mlhy zatemňující jeho mozek. „Něco není v pořádku. Vůbec se necítím dobře.“ Vstal a shlédl na ni se stupňující se hrůzou. „Co jsem to provedl? Odpusťte mi, slečno Lydie. Nikdy bych vám neublížil.“

„Já vím.“ Posadila se a spěšně si upravila sukně. „Došlo k velkému nedorozumění. Všechno vám to vysvětlím.“

Tohle je mnohem lepší, usoudila Caroline.

Ale nadále už nemohla popřít očividný fakt. Edmund Drake se rychle stával hrdinou, a to jí způsobilo vážný problém. Musela co nejdřív najít jiného zlosyna. Do konce příběhu zbývalo už jen několik kapitol.

32

Následující večer krátce po jedenácté vyklouzl Adam z hlučného, nabitého tanečního sálu. Spěšně prošel chodbou pro služebnictvo, aby si obrovským domem zkrátil cestu do své knihovny.

Za ním se zvolna vytrácela hlasitá hudba a monotónní šum hlasů. Julia si dnes může na svůj vrub připsat další kolosální úspěch, pomyslel si. Všechny fontány byly v provozu, nikde nic neunikalo, a ruiny ve své konečné podobě vypadaly mimořádně realisticky. Téma staré antické vily, které Julii inspirovalo, určitě v budoucnu využije k nápodobě každá ctižádostivá hostitelka ve městě.

Ale pro něj byla nejdůležitější událostí večera Caroline. Zářila v elegantně zřasené róbě z granátově rudé látky. V účesu vyčesaném do výšky se třpytily droboučké zlaté kvítky.

Potěšilo ho, že se okamžitě stala ozdobou večírku ne pro své konexe s jeho vlivnou rodinou, ale díky svému postavení autorky *Záhadného džentlmena*. Jen vešla do sálu, nakupila se kolem ní spousta hostů, jako by snad každý dychtil zvědět, jaký temný osud připravila pro Edmunda Drakea.

Otevřel dveře knihovny a vstoupil. „Dostal jsem váš vzkaz, Harolde.“ Harold Filby ustal ve svém nervózním přecházení a prudce se otočil. Oči za čočkami brýlí vypadaly nezvykle znepokojené.

„Omlouvám se, že ruším váš večer, pane, ale právě jsem se vrátil zpátky do Londýna a okamžitě jsem se vypravil sem. Domníval jsem se, že asi budete chtít hned vědět, co jsem zjistil.“

„Neomlouvejte se.“ Adam zavřel dveře knihovny a přešel ke svému návštěvníkovi. „Ujišťuju vás, že mě nikdo nebude postrádat. Dnes večer je v plesovém sále hvězdou paní Fordyceová.“

„Chápu.“ Harold si teprve teď všiml podlitiny na Adamově obličeji. „Co se vám stalo s okem, pane? Měl jste nehodu?“

„To je složitá záležitost. Řeknu vám to později.“

Harold si odkašlal. „Tak tedy, pane, obávám se, že informace, které pro vás mám, se týkají právě paní Fordyceové. Jakmile jsem dostal váš telegram, okamžitě jsem se vypravil do té vesnice Chillingham. Nebylo to snadné, ale nakonec se mi podařilo zjistit podrobnosti onoho skandálu, do něhož byla zapletená.“

„Představte si, že pro všechny ty události, co se teď tady dějí, jsem téměř zapomněl, že jsem vás tam poslal, abyste to vyšetřil.“ Adam s pažemi složenými na prsou se opřel o hranu stolu. „Nuže? Co jste se dozvěděl?“

„Musím bohužel přiznat, že dotyčné události nebyly nijak neškodné. Mluvíme o pokusu o vraždu, o šílené ženě, sebevraždě, o důsledcích nedovoleného milostného poměru a o pověsti jedné dámy.“

Ledové prsty sevřely Adamovy útroby. „Paní Fordyceová by se ani poloviny z toho nedopustila.“

„Existuje celá řada závažných skutečností, ale v tuhle chvíli považuju za nejdůležitější to, že v oné věci hrál roli jeden pán.“

„To jsem předpokládal, do každého skandálu bývá zapleten muž.“

„Nepochybně. Co je ale dost znepokojující, je jméno toho džentlmena – Ivybridge.“ Adam ztuhl. „Toho muže znám.“

„Vážně, pane? Nejhorší ovšem je, že on a jeho manželka jsou teď ve městě. Pěstují čilé společenské styky. Je třeba vám připomínat, že každý, kdo ve vysoké společnosti něco znamená, je dnes večer na seznamu hostů lady Southwoodové?“

„Zatraceně.“ Adam se napřímil a zamířil ke dveřím. „Ivybridge může být právě teď v plesovém sále. Musím najít Caroline dřív, než ji najde on.“

Jen žádnou paniku, napomínala se Caroline. Neviděl tě.

Proběhla francouzskými oknem na vzdáleném konci plesového sálu a unikla na malou kamennou terasu. Nikde nikdo nebyl. Ve stínu na protějším konci spatřila pár obrovských naaranžovaných umělých kamenů, zahalených pruhem modrého sametu. Zpoza závěsu sepnutého zlatou stuhou se ozýval tlumený zvuk zurčící vody. Draperie označovala jednu z několika podobných oddělených prostor, které Julia dopřávala svým hostům. Byly rozesety po zahradách zalitých světlem luceren a schovány na postranních terasách, jako byla tato. Julia dala vytvořit tyhle odlehlé prostory pro dvojice či malé skupinky, toužící uniknout hluku a ruchu zářivě osvětlené síně.

Caroline doufala, že tenhle pavilonek na vzdálené malé terase bezpečně ujde zrakům plesových hostů.

Vklouzla pod modrou sametovou draperii a ocitla se v miniaturní kopii nějaké římské zahrady. Scenerii doplňovala dřevěná vyřezávaná lavička a malý vodotrysk.

Svezla se na lavici a znovu si dovolila dýchat. Pro tuhle chvíli byla v bezpečí. Ivybridge naštěstí spatřila ihned, jakmile s manželkou vešel do sálu. Neměl přece žádný důvod pídit se po ní v tomhle obrovském davu, připomínala si. I kdyby zaslechl, jak se lidé baví o tom, že je tu dnes známá spisovatelka, paní Fordyceová, nemohl by to jméno spojovat s ní. Vymyslela si je až po těch událostech v Chillinghamu.

Emma a Milly se už před hodinou vytratily do karetního pokoje. Bude je muset najít a upozornit na Ivybridgeovu přítomnost, aby všechny tři mohly nepozorovaně vyklouznout ze sálu, než na některou z nich náhodou narazí.

Rozvázala zlatou stuhu a tím uvolnila závěs z modrého sametu. Zřasená draperie se úplně zatáhla a skryla ji. Teď byla v bezpečí. Kdyby někdo náhodou tenhle malý únikový koutek objevil, předpokládal by, že je obsazený, a vzdálil by se.

Donutila se k plnému soustředění. Teď potřebovala plán. Musí Emmě a Milly po jednom ze sluhů poslat vzkaz, aby vyklouzly postranními dveřmi ven. Pak dá po někom vědět Adamovi, že byla nucena odejít z plesu dřív. Druhý den mu všechno vysvětlí.

Tiché kroky na terase narušily její myšlenky. V náhlém strachu se neodvažovala ani pohnout nebo dýchat. Že by se jí Ivybridge už všiml a teď za ní jde?

„Nevěřím, že jste natolik znavená tancem, abyste si se mnou nemohla zatančit valčík, paní Fordyceová.“ Adam roztáhl závěs. Na rtech mu pohrával lehký úsměv, ale z očí se v tom matném světle nedalo nic vyčíst. „Chápu, že jsi dnes večer velice žádaná, ale my dva jsme přece dobří přátelé, ne?“

„Adame!“ Úleva se smísila s úzkostí. S divoce tlukoucím srdcem vyskočila z lavičky. „Díkybohu že jsi tady. Obávám se, že se schyluje k obrovskému skandálu.“

„K dalšímu? Vrší se tak rychle, že už o nich pomalu začínám ztrácet přehled.“

„Před tímhle všechny ostatní zblednou. Musíš mi věřit, když ti řeknu, že je nanejvýš nutné, abych okamžitě našla Emmu a Milly. Všechny tři musíme nenápadně opustit tento dům.“

„Poslyš, to zní, jako že se chystá další překvapivá událost.“ Pobaveně zakroutil hlavou. „Musím uznat, že od okamžiku, kdy jsem tě poznal, je můj život jeden napínavý román.“

„Tahle situace mi vůbec nepřipadá humorná, Adame.“ Uvědomila si, že ve svém rozčilení horečně mává složeným vějířem. V rozpacích se přiměla zklidnit své pohyby. „Už dávno jsem ti měla vylíčit, jak se to tenkrát v Chillinghamu všechno seběhlo. Ale pustili jsme se do vyšetřování těch vražd médií a do dalších věcí, a mně nezbyl čas informovat tě podrobně o tehdejší tragédii.“

„Ano, to jsi neudělala.“

„Bylo to opravdu příšerné, Adame. Vážně. A jistá osoba, která to všechno zavinila, je teď tady, přímo v tomhle domě. Právě jsem toho člověka zahlédla. Jestli náhodou uvidí mě nebo moje tety, skandál, do něhož jsme teď namočeni, se tisíckrát zhorší.“

„Předpokládám, že hovoříme o Ivybridgeovi?“

Strnula. „Ty víš o Ivybridgeovi?“

„Všechny detaily té situace sice neznám, ale vím, že to je ten pán, co pošramotil tvou pověst, když jsi byla známa jako slečna Connorová.“

„Dobré nebe! Já žasnu! Jak ses to dozvěděl?“

„Nebylo to snadné, zvlášť když jsi mě úmyslně svedla ze stopy zmínkou o Bathu.“

Pocítila osten viny. „Ach ano, promiň, na tohle jsem zapomněla. Ale tehdy jsem se neodvážila riskovat a říkat ti příliš mnoho podrobností, pro případ, že bys nebyl – hm –“

„Dost důvěryhodný, co?“

Zrudla. „Před několika dny jsem tě moc dobře neznala, a tak jsem musela být opatrná.“

„Chápu.“ Pokýval hlavou. „Člověk nemůže být dostatečně opatrný, když se pokouší zatajit minulost. Jestli si vzpomínáš, i já měl s touhle věcí své zkušenosti.“

„Ano, samozřejmě. Právě jsem vymýšlela plán, který by umožnil mým tetám a mně z tohoto domu nepozorovaně uniknout. Jelikož ty se v takových věcech vyznáš, mohl bys nám hodně pomoct.“

„Co máš na mysli?“

„Myslela jsem na únik chodbou pro služebnictvo.“

„Zvláštní. Já zase myslel na valčík.“

Změřila si ho zamračeným pohledem. „Tys dneska večer hodně pil, co, Adame?“

„Zatím ne. Ale v předtuše toho, co se tady dneska ještě bude dít, by mě ani nepřekvapilo, kdybych se před koncem večera ocitl u sklenky nějakého životabudiče.“

„Nechápu, jak můžeš zlehčovat tak mimořádně vážnou situaci. Buď ujištěn, že pokud se mně a tetám nepodaří ztratit se odtud dřív, než nás zahlédne

Ivybridge, ty a tvá rodina se namočíte do skandálu, jaký si nikdo z vás nedokáže ani představit.“

Zvedl ruku a špičkami prstů se dotkl jejích rtů, aby ji umlčel. „Ale nejdřív ten valčík,“ prohlásil.

Podal jí rámě a vytáhl z té imitované římské zahrady.

„Adame, počkej, zdá se, že nechápeš –“

„Jestli na mě nepřestaneš vrhat tak zamračené pohledy, všichni si budou myslet, že se hádáme,“ přerušil ji a odváděl zpátky do sálu. „Pomysli na ty klepy, které by to vyvolalo.“

Byla příliš rozrušená, než aby se pokoušela o další odpor. Udělala, co se udělat dalo, řekla si. Snažila se ho varovat. Vzal svůj osud do vlastních rukou.

Jakmile dospěli k tanečnímu parketu, ucítila, jak Adamova silná a jistá paže ovinula její pas. A pak už se přistihla, jak se vznáší na parketu za podmanivé melodie valčíku.

Tohle musel být sen, pomyslela si. Všechno kolem vypadalo tak romanticky. Z Adama vyzařovala vzrušující smyslnost a byl až nebezpečně přitažlivý ve svém černobílém večerním obleku. Vznášela se kolem něho aura mužné síly a autority. V jeho přítomnosti si intenzivně uvědomovala vlastní ženskost.

Ale ve skutečnosti to všechno byla pouhá noční můra. Lidé v sále otáčeli hlavy, když si všimli, že ten tajemný pan Hardesty se vytáčí na parketu se svou velmi dobrou přítelkyní, tou známou spisovatelkou. Bylo pouze otázkou času, než si jí všimne i Ivybridge.

A když k té konfrontaci nakonec došlo, udála se tak rychle a s takovou přesností, že Caroline bylo okamžitě všechno jasné: Adam ji měl naplánovanou do nejmenších podrobností.

Rychlým pohybem se s ní zastavil přímo před nesmírně překvapeným Ivybridgem. Ten zůstal na Caroline civět s otevřenou pusou, jako by se před ním právě zjevil duch.

„Ivybridgi," ozval se Adam s klamavou lehkostí. „Myslím, že už jsem vás viděl."

Ivybridge s námahou polkl a odtrhl šokovaný pohled od Caroline. „Hardesty." Chvíli užasle hleděl na Adamův obličej. „Vy jste tady, pane?"

„Představte si, že ano." Adamův ledový úsměv by dokázal uhasit ohně pekelné. Pohlédl na Caroline. „Má drahá, dovolte, abych vám představil pana Ivybridge. Jeho rodina vlastní nějaké pozemky v jedné malé vesnici, tuším zvané Chillingham. Možná jste o ní slyšela, leží nedaleko Bathu. Ivybridgi, tohle je moje velmi dobrá přítelkyně, paní Fordyceová. Je spisovatelka a má na svém kontě spoustu fantastických románů. Nepochybně už jste o ní slyšel."

Caroline neušlo, jak se Ivybridgeovi zúžily oči.

„Pane Ivybridgi." Pokusila se o stejně ledový, povýšený tón, jaký předtím použil Adam.

„Paní Fordyceová," zamumlal.

„Pojďme, má drahá, musíme jít." Adam jí sevřel paži ještě pevněji. „Myslím, že vidím svou sestru u dveří do jídelny. Zřejmě na nás kývá." Prosmýkl se s ní chumlem hostů tak rychle, že se ani ona, ani Ivybridge nemohli rozloučit.

„Čeho, pro všechno na světě, jsi chtěl tímhle manévrem docílit?" sykla na Adama.

„Mám-li se utkat s nepřítelem, ať je to na kolbišti, které si zvolím já, nikoli on."

„Další z tvých vlastních pravidel?"

„Ano.“

„Adame, nevím, co máš v úmyslu, ale jsem nesmírně znepokojená,“ zašeptala se strachem narůstajícím každou vteřinou. „Nemáš tušení, jak obrovský skandál visí nad mou hlavou.“

„Určitě to včas zjistím. Přišel jsem na to, že v napínavých románech jedna událost stíhá druhou ve velmi rychlém sledu, takže čtenář se nikdy nenudí.“ Dovedl ji až k Julii, stojící v malém hloučku hostů.

„Tak tady jste, Adame.“ Julia věnovala Caroline široký úsměv. „Vy dva jste na parketu tvořili opravdu půvabný pár.“

„Jestli ti to nevadí, hodlám ti tady Caroline na chvíli nechat,“ oznámil jí Adam. „Musím v knihovně vyřídit nějaký obchod.“

„Obchod? Dneska večer?“ Julia ho sjela káravým pohledem. „Vážně, Adame, nepočká to do zítřka?“

„Obávám se, že se jedná o velice naléhavou záležitost.“ Pozvedl Carolininu ruku ke svým rtům a vtiskl na ni lehký polibek. „Postarej se, aby si Wilson zatančil s mou velice dobrou přítelkyní, ano?“

Julia zřejmě okamžitě pochopila, že něco není v pořádku. Už se na nic neptala.

„Jsem si jistá, že strýček Wilson bude svou tanečnicí nadšen.“

Caroline si odkašlala. „Vaše uznání mě těší, ale v tuhle chvíli opravdu nemám náladu na tanec.“

„Škoda.“ Wilson se objevil po jejím boku. „Tolik jsem se těšil na valčík. Doufám, že vás přemluvím.“

„Ale –“

Bylo příliš pozdě. Už se do ní zavěsil a odváděl ji zpátky na taneční parket.

„Nechápu, co vy tři to vlastně provádíte a co tím chcete docílit,“ prohlásila tlumeným hlasem, když ji Wilson velice obřadně ovinul paži kolem pasu. „Ale pamatujte si, že tímhle jen všechno zhoršujete.“

„Přiznávám, že nemám ponětí, oč tu běží, a vidím, že ani Julia není o nic moudřejší,“ odpověděl Wilson Grendon nevzrušeně. „Ale Adam má očividně situaci pod kontrolou.“

„To si jen myslí. Problém je, že ani on neví, co se děje, aspoň ne všechno.“ Uvědomila si, že pomalu nestačí té úžasné energii sálající z tančícího Wilsona. „Ujišťuji vás, že tady se schyluje k dalšímu obrovskému skandálu.“

„Vážně? Bude zajímavé, jestli převýší ten současný.“

„Ale Adam mi tvrdil, že zastává pravidlo nenechat se zatáhnout do jakýchkoli veřejných senzací.“

„Adam má dlouhý seznam pravidel,“ usmál se Wilson. „Zřejmě vám však neprozradil to nejdůležitější.“

„Jak zní?“

„Výjimka potvrzuje pravidlo.“

33

„Je mi líto, že musím být poslem špatných zpráv, starý brachu,“ ozval se Ivybridge. Pohodlně uvelebený v jednom z těch kůží polstrovaných mohutných křesel vrhl na Adama pohled muže k muži. „Ale oba jsme členy stejného klubu a máme spoustu společného. Bylo by ode mě nepoctivé nedat vám pár rad ohledně vašeho vztahu s tou ženou, co si říká paní Fordyceová.“

Adam se zaklonil na židli a pozoroval svého návštěvníka. Po návratu do knihovny poslal Filbyho do jiné místnosti, když mu předtím dal z bufetu přinést lahev klaretu a pár sendvičů. Pak se posadil a čekal na Ivybridge. Intuice mu napověděla, že to čekání nebude dlouhé. Nemýlil se.

„Tradiční osud poslů špatných zpráv je vám jistě znám,“ prohodil Adam bez známky jakékoli emoce.

Ivybridge zamrkal, ale vzápětí se uvolněně zasmál. „Za tuhle zprávu mi poděkujete, Hardesty.“

„Vážně?“

„Opravdu. Žádný muž nesnese, aby z něj někdo dělal hlupáka.“

„Jak vidím, už se nemůžete dočkat, až se se mnou podělíte o tu pomluvu.“

„Nejedná se o pomluvu, pane. To, co vám chci sdělit, jsou fakta. Především: ta dáma se nejmenuje Fordyceová.“ Ivybridge vyčkávavě pohlédl na karafu s brandy. „Její skutečné jméno je Caroline Connorová. Tu paní Fordyceovou si očividně vymyslela, aby zatajila svou minulost.“

Adam dělal, že nevidí ten lačný pohled na karafu. Rozhodně neměl v úmyslu nabízet svou vynikající lihovinu lidem typu Ivybridge.

„Předpokládám, že máte v úmyslu mě informovat, proč si paní Fordyceová přeje zatajit jisté skutečnosti," řekl.

„Nebudu vás unavovat všemi těmi podrobnostmi, ale mohu vás ujistit, že se slečna Connorová zapletla do obrovského skandálu, který jí úplně zničil pověst."

„Aha."

„Musím přiznat, že mě velice udivuje, jak se jí podařilo takhle se znovu vzpamatovat a objevit se tady pod novým jménem. Ale nikdy jsem jí nemohl upřít určitou chytrost."

Adam sepjal ruce. „Ano, je velice inteligentní a pohotová."

„Jistě, tohle jsou nezbytné charakterové vlastnosti úspěšných dobrodružek, nemyslíte?" zasmál se Ivybridge. „Připouštím, že je to zajímavá osůbka, zvlášť pro někoho, kdo má žaludek na něco mimořádného. Ale stěží model patřičného chování ženy, co?"

Adam zvažoval nejrůznější metody, jak toho chlapa vyřídit, ale bohužel při použití většiny z nich by značně zaneřádil koberec.

„Ne podle vašeho vkusu?" ucedil.

„Probůh, obávám se, že vzhledem k těm nešťastným okolnostem v Chillinghamu se dostala do postavení ženy s takovou pověstí, že žádný džentlmen nebude mít ani pomyšlení na to uvést ji do své rodiny," mrkl vědoucně Ivybridge. „Jistě chápete, jak to myslím."

„Určitě," přitakal Adam. Dokonce si na letmý okamžik dovolil podlehnout vnitřnímu pokušení, které

mu nabízel mimořádně ostrý hrot stříbrného nože na otvírání dopisů. „Navrhuji vrátit se k tématu mrtvých poslů.“

Ivybridge zmateně nakrčil čelo. „Prosím?“

Nečekaně se rozlétly dveře, a to s takovou silou, že třískly o stěnu. Caroline se vřítila do místnosti, jen za ní její granátově rudé sukně šustivě zavlály. Za ní se objevil se značně pobaveným výrazem Wilson.

„Má drahá,“ Adam okamžitě vyskočil. „Jaké nečekané potěšení.“

Ignorovala ho. „Tady jste, Ivybridgi.“ Zastavila se uprostřed pokoje. „Všimla jsem si, že jste se z plesového sálu vytratil, a hned mi bylo jasné, co zamýšlíte. Nemohl jste se dočkat, až vyklopíte panu Hardestymu svou verzi událostí v Chillinghamu, co?“

Ivybridge, aniž se obtěžoval vstát, ji přejel pohrdavým pohledem, načež se podíval na Adama. „Jak jsem říkal, stěží příkladné chování ženy.“

Adam přešel jeho poznámku bez povšimnutí. „Prosím, posaďte se, má drahá.“

Buď ho neslyšela, nebo neměla chuť se posadit, ale nepřestávala si Ivybridge měřit pohledem, v němž se mísila zuřivost s odporem.

Adam zvedl oči k Wilsonovi.

„Lituju,“ ozval se Wilson hlasem, v němž se ale neozvala sebemenší stopa lítosti. „Nedokázal jsem ji zadržet. Jakmile zpozorovala, že se Ivybridge vypařil ze sálu, nebyla k udržení, hnala se jako lovecký pes za liškou.“

Měl jsem mu to říct, uvědomil si Adam. Wilson se náramně bavil. Až moc, protože nevěděl, oč se jedná. Adam obešel stůl, opřel se o jeho přední hranu a s

rukama spuštěnýma chvíli mlčky pozoroval své posluchače.

„Přiznávám, že mě docela zajímá, k jakým událostem došlo v Chillinghamu," pronesl naprosto klidně.

„Řeknu vám, že vyvolaly obrovskou lavinu odporných pomluv," prohlásil škodolibě Ivybridge.

Caroline se prudce otočila k Adamovi. „Povím vám přesně, co se stalo."

Než mohla pokračovat, dveře se znovu otevřely a do místnosti vešla Julia s Richardem.

„Lady Southwoodová." Ivybridge vyskočil s přehnaným výrazem úcty a vysekl dámě hlubokou poklonu. „Madam, mohl bych vás požádat, abyste odešla? Určitě nebudete chtít vyslechnout tenhle mimořádně nepříjemný rozhovor. Vaše delikátní ženské nervy –"

„Nemějte obavy o moje nervy, pane Ivybridgi," přerušila ho chladně Julia.

„Ujišťuji vás, pane, že moje žena má velice pevné nervy." Richard tázavě pohlédl na Adama. „Co se tu ksakru děje?"

„Caroline se právě chystala vylíčit nám detaily jednoho velkého skandálu, do něhož byla před třemi lety zapletená," vysvětlil mu Adam.

„Jak vzrušující!" vyhrkla Julia, usedla a nasadila pozorný výraz.

„Není nad pořádný skandál," souhlasil Richard opřený o krbovou římsu.

Dveře se znovu rozlétly a tentokrát se do pokoje vřítila Emma v závěsu s Milly. Při pohledu na Ivybridge výraz znepokojení na jejích tvářích vystřídala zuřivost.

„Co tu dělá tenhle mizera?" zaječela Milly.

„Slyšíte to výrazivo?“ Ivybridge se cítil velice dotčený. „Opravdu jsem se snažil vás varovat, Hardesty.“ Zapadl zpátky do svého křesla. „Celá tahle rodina nezná pojem slušného chování.“

Emma na něj vrhla pohled plný hlubokého opovržení. „Přišel jste sem jen proto, abyste se znovu pokusil Caroline zničit, co?“

„Paní Fordyceová se právě chystala povědět nám, jak to všechno bylo.“ Richard se na Caroline povzbudivě usmál. „Prosím, pokračujte.“

Ivybridgeovy rty se rozmrzele stáhly do úzké linky. „Nechápu, proč se chcete takhle ztrapňovat, slečno Connorová. V co doufáte a co tím hodláte získat? Jen všechno ještě zhoršíte.“

V Juliiných očích okamžitě zajiskřila zvědavost. „Tak se doopravdy jmenujete? Connorová?“

„Ano,“ přikývla Caroline. „Pokračujte,“ vyzval ji Adam.

„Vynasnažím se vylíčit svou verzi událostí co nejstručněji,“ slíbila Caroline. „Pan Ivybridge má za vesnicí velké panství. Jeho rodina tam už nějakou dobu vlastní půdu.“

„Přesně po šest generací,“ ozval se Ivybridge s povýšeností člověka, který ví, že na společenském žebříčku zaujímá jednu z vyšších příček.

„Před třemi lety se Ivybridge rozhodl k ženitbě,“ pokračovala Caroline. „Ve vesnici nebylo žádným tajemstvím, že jeho cílem je najít manželku, která mu přinese věnem další pozemky v okolí Chillinghamu. Tak zalovil mezi místní šlechtou. Krátce se dvořil slečně Auroře Kentové, dceři z jiné zámožné rodiny v kraji. Ale

z důvodů známých pouze jemu se rozhodl nepožádat ji o ruku.“

Ivybridge mlaskl. „Ukázalo se, že rodinné finance nedosahovaly té výše, jaká se prezentovala,“ vysvětlil důvěrným tónem Wilsonovi a Adamovi.

„Jinými slovy, dědictví té dámy nebylo natolik štědré, aby vás uspokojilo,“ prohlásila ledově Caroline. „Zařadil jste tedy zpátečku a zaměřil svou pozornost jiným směrem.“

„Ke své rozkošné Helen,“ rozplýval se spokojeně Ivybridge. „A ukázalo se, že to byla skvělá volba.“

„Byla nejen docela hezká, navíc přinesla pěkné pozemky v sousedství Ivybridgeova panství,“ upřesnila Caroline. „Ovšem vyskytl se malý problém se slečnou Aurorou Kentovou, která se nemínila nechat jen tak vyšachovat.“

Ivybridge protáhl obličej. „Změna mých plánů očividně zabrnkala na nervy té dámy dost zvláštním způsobem. Začala se chovat velice podivně. Dokonce se dvakrát objevila v mém domě, navíc bez doprovodu gardedámy. Naléhala, abych jí prozradil, koho jsem si vybral místo ní. Během její druhé návštěvy se strhl strašlivý výstup. Došlo i na výhrůžky.“

Adamovi se sevřel žaludek. „Aurora Kentová byla duševně nemocná?“

„Bohužel ano.“ Ivybridge se otřásl. „Řeknu vám, měl jsem namále. Unikl jsem o vlásek. Když pomyslím, že jsem měl jen krůček ke sňatku s tou ženou, ještě teď mi běhá mráz po zádech.“

„Ivybridge docela správně pochopil, že Aurora Kentová není duševně v pořádku,“ pokračovala Caroline. „Když stáhl svou nabídku k sňatku, ta žena začala být

posedlá, proto došel k závěru, že by bylo nanejvýš nerozumné říct jí jméno své skutečné vyvolené.“

„Bál jsem se, že by mohla Helen ublížit,“ skočil jí do řeči Ivybridge; znovu se zahleděl na všechny muže v místnosti, jako by u nich hledal pochopení a schválení. „Bylo přece mou povinností ochránit budoucí manželku před šílenou ženou.“

„A proto Auroře Kentové radši udal mé jméno.“ Caroline sevřela v pěst své malé ruce v rukavičkách. „Oznámil té ubohé, šílené ženě, že se chce oženit se *mnou*. A neměl ani trochu slušnosti, aby mi dal vědět, co udělal.“

Ivybridgeův obličej zešpičatěl vzteky. „Jak se opovažujete mě nařknout, že jsem vás nějak ohrozil?“

„Přesně to jste provedl,“ nedala se Caroline. „Přál jste si pomstu.“

„Nesmysl,“ vyhrkl Ivybridge. „Jen si vymýšlíte.“

Caroline z něj nespustila pohled. „Zuřil jste, protože jsem odmítla vaše nemravné nabídky. Jakmile se vám naskytla příležitost potrestat mě za to, že se nechci stát vaší milenkou, jak jste mi nabídl, okamžitě jste se jí chytil.“

„Neopovažujte se mě obviňovat z nějakých nežádoucích nabídek.“ Ivybridge nervózně zatěkal očima k Adamovi, ale hned odvrátil pohled. „Přilákala jste mou pozornost svým nekonvenčním chováním. Pořád jste se toulala někde venku, sama, bez ctihodné gardedámy – co jste mohla očekávat, že si o vás pomyslí úctyhodný muž?“

Z Adamových plic jako by byl náhle odsán všechen kyslík. Neodvážil se pohnout. Věděl, že kdyby to udělal,

ztratil by nad sebou úplně vládu a určitě by Ivybridge zabil.

„Pravda, byla jsem zvyklá na dlouhé procházky, protože jsem si při nich snáz vymýšlela zápletky a nápady pro své romány," prohlásila Caroline a se sevřenými rty dodala: „Na venkově je všechno jiné. Chování lidí je uvolněnější. V té vesnici jste si mých vycházek všiml jen vy. A ten den, kdy jsem odmítla vaše nabídky, jste dostal vztek, takže když Aurora Kentová začala projevovat opravdu nebezpečné známky šílenství, navedl jste ji na mne."

„Co se stalo?" ozvala se Julia.

„Jednou odpoledne mě Aurora pronásledovala. Přísahám, stopovala mě jako lovec svou kořist," vybuchla Caroline.

„Dobré nebe!" zašeptala Julia.

Ivybridge zakoulel očima. „Jaký melodramatický obrázek! Není divu, že se slečna Connorová proslavila jako autorka napínavých románů."

Caroline pohlédla na Adama. „Aurora se přede mnou objevila, když jsem seděla pod stromem a dělala si poznámky. Okamžitě jsem pochopila, že se děje něco strašlivého. Měla na sobě jen župan a trepky. Promluvila jsem na ni a zeptala se, jestli jí není špatně. Mou otázku snad vůbec nevnímala, jen pořád a pořád opakovala jedna a táž slova."

Adam už nemohl snést ten mlhavý závoj dávné hrůzy, odrážející se v jejích očích. Napřímil se a přešel do středu pokoje, kde stála. Jemně jí položil ruce na obnažená ramena.

Nikdo se nepohnul ani nepromluvil. Vypadalo to, že i Ivybridgeovi se nedostává slov.

„Co říkala?“ otočil se Adam na Caroline, jako by v pokoji byli jen oni dva.

„Spustila: *Musíte odejít. Nechápete to? Jestli odejdete, on se vrátí ke mně.*“

Při opakování Aurořiných slov se její hlas nepatrně změnil, sklouzl do zpěvavé kadence. Propadla se zpátky do vzpomínky, uvědomil si, znovu prožívala ten zlý sen. Pod svýma rukama cítil její náhle zchladlou pokožku i záchvěvy, které jí projížděly. Velice opatrně zesílil tlak svých prstů, aby si ho všimla.

„Co se událo pak?“ zeptal se do napjatého ticha.

Caroline se na něj podívala jako člověk, jenž se dostal do prudkého víru a někdo mu hází záchranné lano. „Za zády tiskla velký kuchyňský nůž, který najednou zvedla a vrhla se na mě. Pokusila se mě zabít, Adame.“

Přitiskl ji k sobě, ovinul kolem ní paže a snažil se ji zahřát teplem svého těla.

„Přežila jsi,“ pošeptal jí do ucha a něžně ji kolébal v náručí. „Jsi v pořádku, Caroline. Je po všem.“

„Otočila jsem se a utíkala,“ šeptala do jeho kabátu. „Ale sukně se mi ovinuly kolem kotníků a já upadla. Okamžitě mě dohnala a sklonila se nade mnou. Ostřím nože mířila na můj krk. Podařilo se mi odkulit se na stranu a postavit se. Rozběhla jsem se.“

„Caroline.“ Emma s paží vztaženou před sebe se chystala přiskočit ke své neteři.

Koutkem oka Adam zahlédl Milly, jak objala Emmu kolem ramen a mlčky ji přiměla zůstat na místě.

Ivybridge si znovu pohrdlivě odfrkl. „Pro informaci všech přítomných, žádný nůž se nikdy nenašel. Obávám se, že je to jen další výplod příliš bujné fantazie slečny Connorové.“

„Zdvihla jsem si sukně a utíkala k řece," pokračovala Caroline otupěle. „Celou cestu byla krok za mnou. Tak hrozně blízko! Uvědomovala jsem si, že ji v tom svém těžkém oblečení nemůžu moc předběhnout. Dostala jsem se k řece a vběhla na lávku. Ale byla už skoro u mě."

Adam cítil, že je stejně napjatá jako tehdy, kdy běžela o život.

„Co jsi probůh udělala?" vydralo se mu ze sevřeného hrdla.

„Nakonec jsem si vzpomněla na svůj slunečník. Měla jsem ho připnutý k pasu novým řetízkem, který mi teta Emma a teta Milly věnovaly k narozeninám. Odepnula jsem ho, zastavila jsem se na lávce a použila slunečník jako dlouhý meč, jímž jsem mířila na Aurořin obličej. Zaklonila se, zřejmě ve snaze instinktivně si chránit oči. Ale ztratila rovnováhu a přes kraj lávky přepadla do řeky, která tam byla hodně hluboká, a ona neuměla plavat."

„Utopila se?" vydechl Adam.

Ivybridge si odfrkl. „Nic tak čistého a spořádaného. Slečna Connorová, kromě dalších neženských schopností, prokázala, že je vynikající plavkyně. Aniž přemýšlela, zda se to sluší nebo ne, strhla ze sebe šaty a jen v košili skočila do vody, aby tu nešťastnici vytáhla do bezpečí na břeh. Obě ženy, úplně promáčené a oblečené jen ve spodním prádle, našel jeden z nájemců na mých pozemcích. Byl to opravdu šokující pohled. Ta událost se na celé měsíce stala předmětem řečí."

„Co se stalo s Aurorou Kentovou?" zajímalo Richarda. „Doufám, že ji poslali do nějakého ústavu pro duševně choré."

Caroline zvedla hlavu z Adamova ramene. „Ještě to odpoledne si vzala život."

„S pomocí otcovy pistole uskutečnila to, co se nepovedlo řece," prohlásil povýšeně Ivybridge. „Takže ta směšná záchrana, kterou jí poskytla slečna Connorová, nebyla k ničemu."

„A co se stalo s nožem?" vyhrkl Adam.

„Aurora Kentová ho držela v ruce, když spadla do řeky," zašeptala Caroline. „Odhodila ho do hluboké vody pod lávkou. Předpokládám, že dosud leží v bahně na dně řeky."

„Můžu vás ujistit, že to všechno vyvolalo obrovské pozdvižení," prohlásil Ivybridge. „A korunu všemu nasadily fámy, že slečnu Connorovou a mě pojí tajný románek. Jedno k druhému, a na pověsti slečny Connorové nikdo nenechal nit suchou."

Richard sňal ruku z krbové římsy a s hlubokou úctou se Caroline uklonil. „Stojím v úžasu nad vaším hrdinstvím, slečno Connorová."

Julia se okamžitě zvedla. „Stejně tak já, Caroline. Tenhle smutný příběh mě nesmírně dojal. Ivybridgeovo jednání postrádá byť sebemenší náznak cti nebo šlechetnosti."

Ivybridge se naježil. „Dovolte, madam. Já jsem džentlmen."

„Plně se ztotožňuji s názorem své ženy," přidal se Richard. Pohlédl na Ivybridge. „Vás, pane, za džentlmena nepovažuju."

„Já jsem vás nikdy neměl rád, Ivybridgi," ozval se Wilson Grendon. „Prosím, vyhledejte v sále svou manželku a okamžitě odejděte. V tomto domě už nejste nadále vítán."

Na Ivybridgeově sešklebeném obličeji se nejprve objevil nevěřícný výraz, který ale okamžitě vystřídalo

narůstající zděšení. Zřejmě mu konečně došlo, že jeho úlohu v té chillinghamské epizodě nikdo z přítomných nepřijal s pochopením.

„Poslyšte," vyskočil z křesla. „Snažil jsem se vám prokázat laskavost, Hardesty. Chcete-li urazit společnost tím, že se veřejně přihlásíte k poměru s ženou, která byla zapletená do pořádného skandálu, je to vaše věc."

„Máte pravdu." Adam uvolnil Caroline a přes pokoj zamířil k Ivybridgeovi. „Tohle je moje záležitost. A existuje ještě další aspekt téhle situace, který byste si měl dobře zapamatovat."

Ivybridge zaťal prsty do opěradla křesla. „Co máte na mysli?"

„Slečna Connorová není pouze moje blízká přítelkyně; doufám, že v patřičnou chvíli přijme ode mě nabídku k sňatku."

Ivybridgeovi poklesla těžká brada. Adam zaslechl Carolinin slabý výkřik překvapení. S potěšením si uvědomil, že kromě ní jeho oznámení nikoho jiného v místnosti neudivilo.

Zůstal stát před Ivybridgem. „Určitě si dokážete představit, jak moc by mi vadilo, kdyby slečnu Connorovou měly jakkoli ztrapnit pomluvy týkající se těch událostí v Chillinghamu."

„Jak se opovažujete mi vyhrožovat, pane?" vyprskl Ivybridge.

„Vadilo by mi to natolik, že bych ani na okamžik neváhal každému neohroženému novináři ve městě odhalit vaše investice do jistého podniku v Marbury Street."

Ivybridgeovy oči nabyly skelného výrazu. „Nemám ponětí, o čem to mluvíte," vyhrkl v šoku.

„Jedna věc je, když si džentlmen ve vykřičeném domě koupí trochu toho potěšení, ale úplně něco jiného je, když do něj investuje, mám pravdu? Představte si, co asi řeknou vaši přátelé, až se o tom dočtou v novinách.“

„Poslyšte, nevím, nač narážíte, ale ujišťuji vás, že nemůžete nic dokázat.“

Adam rozhodil ruce. „Od toho přece noviny jsou, aby přinášely senzační zprávy, ne? Můžou fantasticky pošramotit něčí pověst a postavení ve společnosti, aniž si dělají starosti se sháněním pravdivých informací či jakýchkoli druhů důkazů.“ Odmlčel se. „Ale jestli vám to nějak uleví, buďte ujištěn, že dokážu těm reportérům dodat spoustu faktů.“

„Nemám v úmyslu hovořit o minulosti slečny Connorové.“ Ivybridgem to očividně otřáslo. „Ale co moje žena? Ta ji určitě pozná.“

„Proto vás upozorňuji, že k tomu poznání nesmí dojít,“ prohlásil Adam. „Donesou-li se k mému sluchu jakékoli řeči, byť sebemenší narážka na spojení paní Fordyceové s těmi událostmi před třemi lety v Chillinghamu, budu předpokládat, že pocházejí od vás, Ivybridgi, a pak následky přičtěte sobě.“

„Stěží mě můžete obvinit z toho, jestli paní Connorovou pozná někdo jiný a začne mluvit.“

„Naopak, bez váhání obviním vás. Ani okamžik nezaváhám. Určitě dokážete přesvědčit svou ženu, že se zachová moudře, když při čajovém dýchánku nebude šířit klepy.“ Adam zvedl oči k vysokým stojacím hodinám. „Máte pět minut na to, abyste ji sebral a opustil s ní tento dům.“

Ivybridge jako v omámení doklopýtal ke dveřím, které rozrazil a vyběhl do chodby.

Tu zbylou malou skupinku v knihovně obklopilo kratičké ticho.

Milly je roztříštila svištivým rozevřením svého vějíře. Věnovala Adamovi obdivný úsměv.

„Tohle byla ta nejzábavnější scéna, jakou jsem za poslední léta zažila, pane," pochvalovala si. „Díky za to, jak jste tenhle nádherný večer dokázal korunovat tak příjemnou fraškou."

Emma udělala krok dopředu a zastavila se. „Opravdu máte ty kompromitující informace týkající se Ivybridgeova investování do nějakého bordelu?"

Teď dostala odpověď od Wilsona. „To se spolehněte, madam," zachechtal se. „Adam zná tajemství všech příslušníků smetánky."

„Rozhodně nelituji, že jsem ho vyřadil ze seznamu našich hostů," ozval se Richard. Nabídl Julii rámě a odváděl ji ke dveřím. „Ocitl se na něm jen proto, že jeho a můj otec byli staří známí. Ale teď jsou oba pánové už mrtví, takže nevidím důvod, proč to spojení dál udržovat. Co říkáš, má drahá?"

„Rozhodně ne," zněla Juliina rázná odpověď.

„Pojďme, musíme se vrátit k našim hostům." Richard se zastavil u dveří a usmál se na Adama. „Mimochodem, dovolte mi popřát vám hodně štěstí k těm svatebním plánům, Hardesty. Máte nejvyšší čas se oženit. Nemládnete."

Adam pokýval hlavou. „Díky za připomenutí mých narůstajících let, Southwoode."

„Nic ve zlém. Berte to jako mou odpovědnost za švagra." Vystrčil smějící se Julii ze dveří.

„Přidávám se k Southwoodovým gratulacím," halasil radostně Wilson a usmál se na Caroline. „Musím dodat –

vynikající volba nevěsty. Do téhle rodiny dokonale zapadne.“

Milly se šťastně ovívala vějířem. „Je to tak romantické!“

Emma stáhla obočí do přísné linky. „Máte s mou neteří vážné úmysly, pane Hardesty? Nebo jste se o tom sňatku zmínil jen proto, abyste Ivybridge zastrašil?“

„Samozřejmě to myslí vážně.“ Wilson se z jedné strany zavěsil do Emmy, z druhé strany do Milly a s oběma zamířil ke dveřím. „Adam má svá pravidla pro jednání s dámami. Věřte mi, kdyby to nemyslel opravdu vážně, určitě by se o manželství nezmínil.“

Všichni tři zmizeli za dveřmi.

Adam zůstal s Caroline sám.

„Adame!“

Rozběhla se, vrhla se mu do náruče a přimkla se k němu tak těsně, jako by se od něho neměla už nikdy odloučit. Pevně ji objal a vychutnával to chvějivé, ženské teplo jejího těla i samotný pocit, že ji drží v náručí.

„Nemohu uvěřit, co jste ty a tvoje rodina právě udělali,“ zašeptala.

Dotkl se ústy jejích vlasů. Nevěděla toho ani polovinu, pomyslel si. Ty mírné hrozby, jež Ivybridge vyhnaly z místnosti, byla jen kapka v moři. Během několika příštích měsíců se ukáže skutečná spravedlnost. Ivybridge zvolna, ale jistě přijde na to, že se už neobjeví na seznamech hostů velice důležitých hostitelek. Vyškrtnou ho i z jiných soukromých investičních konsorcií. Přestane být vítaným členem některých klubů. Nakonec zaplatí, velice draze zaplatí za to, co provedl Caroline. Ale nemělo smysl zatěžovat ji všemi těmi podrobnostmi.

„Vzhledem k tomu, čím jsi musela projít, toho bylo dost málo,“ řekl nahlas.

„Vážím si tvého pochopení.“ Zvedla hlavu a váhavě o krok couvla. „Ale bohužel, obávám se, že ve své touze uzemnit Ivybridge jsi všechno až příliš popohnal.“

„Ani se mi nezdá.“

34

Očividně nevěnoval té situaci takovou pozornost, jakou vyžadovala. Třeba si dosud nedomyslel její důsledky.

„Na tom není nic zábavného, Adame," pokárala ho. „Tvoje rodina ví, jak dodržuješ svá pravidla." Přikývl. „To je pravda."

„Po tom, co jsi právě řekl Ivybridgeovi, budou nepochybně očekávat naše zasnoubení. Vážně, na co jsi vlastně myslel?"

„Zcela zřejmě na manželství." Přešel pokoj ke stolku s brandy a zvedl karafu. Světlo zajiskřilo na broušených fasetách, když naklonil lahev nad sklenku. „Na všech, co tu byli, se světlou výjimkou Ivybridge, bylo vidět, že nás přijmou jako vynikající pár, dva lidi, kteří se k sobě náramně hodí. Dáš si trochu brandy?" zeptal se s třpytivou karafou v ruce.

„Ne, děkuji. Jeden z nás si tady musí zachovat jasnou hlavu."

„Pak radši ty než já." Hodil do sebe pořádný doušek.

Prudce se otočila a začala rázovat po té dlouhé místnosti ve snaze přivést své chaotické emoce aspoň do jakéhos takéhos pořádku.

„Nevykládej si má slova špatně," vyhrkla. „Jsem ti nesmírně zavázaná za to, jak ses vypořádal s Ivybridgem. Opravdu nevím, jak ti to budu moct oplatit."

Poprvé od chvíle, kdy Ivybridge vypadl z knihovny, byla na Adamovi patrná rozmrzelost. „Nemusíš mi nic oplácet," odsekl mrazivě. „Nic mi nedlužíš. To já ti dlužím za to, že jsi mi poskytla alibi pro tu vraždu Irene Tollerové."

„Nesmysl. Jen jsem řekla pravdu.“

Pokrčil rameny. „A já právě teď udělal totéž.“

„Ale řekl jsi Ivybridgeovi, že mi chceš nabídnout manželství.“

„Ano, jistě, no a co?“

Povzdechla si. „Je mi jasné, že to byla jen součást postupu, který ho měl zastrašit. A vůbec nepochybuju, že si Ivybridge určitě dvakrát rozmyslí, než vypustí jakoukoli pomluvu o té záhadné vyvolené nevěstě pana Hardestyho. Ale nemusel jsi zacházet až tak daleko. Všiml sis, že už tak byl celý roztřesený, když ses zmínil o jeho vazbách s tím vykřičeným domem.“

Adam si se zamyšleným výrazem znovu lokl brandy. „Děkuji. To s tím nevěstincem ale zapůsobilo, co?“

„Velice chytrý strategický tah,“ pochválila ho. Zastavila se na vzdáleném konci místnosti a horlivě mávala složeným vějířem. „Ale vím, že všechno, co děláš, je promyšlené a dokonale naplánované. Tak proč ses pro všechno na světě cítil povinován prohlásit, že máš v úmyslu požádat mě o ruku?“

Opřel se o roh stolu a při dolévání sklenky zřejmě zauvažoval nad její otázkou.

„Pravděpodobně proto, že to je přesně to, co hodlám udělat,“ řekl po chvíli.

Zůstala jako přimrazená. Nedokázala by se pohnout, ani kdyby někdo zakřičel *hoří!*

„Nechápu to,“ vyhrkla, náhle jako v závrati. „Myslela jsem, že se náš vztah docela dobře vyvíjí.“

„Obávám se, že to je věc názoru.“

Úplně poklesla na duchu. „Jistě, rozumím. Neuvědomila jsem si, že nejsi… Jak bych to řekla… ano, nedostatek mých předchozích zkušeností vyvolal u tebe

pocit neuspokojenosti. Ale ujišťuju tě, že se dokážu rychle učit.“

Vrhl na ni naprosto nevyzpytatelný pohled. „Pověz mi pravdu, Caroline. Opravdu mě využíváš jako múzu pro své psaní?“

Zděsila se. „Ne, ne, jistěže ne!“

„Víš to určitě?“

„Naprosto.“

„Takže nejsem pro tebe pouhou hračkou?“

Polilo ji horko. Obličej měla snad stejně rudý jako šaty. „Jak si můžeš něco takového myslet?“

„Pokud pro tebe znamenám něco víc než pouhou hračku nebo prospěšnou múzu, proč se tak bráníš hovoru o manželství?“

Protože mi zřejmě nejsi schopen povědět, že mě šíleně, divoce a vášnivě miluješ, zoufala si. Ale tohle sotva mohla vyslovit nahlas.

„Já –“ zarazila se, snažíc se uvést důvod, jenž by odpovídal logické stránce jeho povahy. „Tady hraje svou roli čas. Určitě budeš se mnou souhlasit, že je příliš záhy uvažovat o svatbě. Vždyť se známe teprve pár dní.“

„Ale jak se ukazuje, dobře se k sobě hodíme. A všichni kolem jsou o tom taky přesvědčeni.“

Dobře se k sobě hodíme. To nebylo zrovna vyznání nehynoucí lásky. Slabě si odkašlala a snažila se uklidnit nervy. „Jak dobře?“

Rty se mu zvlnily smyslným úsměvem. „Znáš moje tajemství a já znám tvoje.“

Měla pocit, že se jí na kratičký okamžik zastavilo srdce, ale podařilo se jí upnout se k několika tenoučkým výhonkům logiky.

„Ano, ano, v tom máš asi pravdu,“ připustila. „Ale domníváš se, že právě tohle tvoří základ manželství?“

„Ano, aspoň pokud jde o mě.“ Odložil sklenku a obešel stůl. „Přesto se rozhodně najdou ještě další věci, v nichž si dobře rozumíme.“

V hlavě měla v tu chvíli úplně prázdno. „V kterých například?“

Když k ní přistoupil, vypadal opravdu nebezpečně s tím svým tmavým monoklem pod okem a nekompromisně rozhodným výrazem. „Tohle,“ zašeptal.

Silnýma rukama velmi něžně sevřel její obnažený krk a naklonil jí hlavu k polibku.

Tělem jí projelo chvějivé vzrušení. Tohle byla nepochybně cesta k neštěstí, připomněla si. Kdyby si chtěla zachovat aspoň špetku zdravého rozumu, okamžitě by se teď, v tomhle okamžiku, od něj odvrátila, dřív než se jeho rty dotknou jejích. Ale měla pocit, že se vůbec neodlepí od podlahy. A pak už bylo příliš pozdě, protože dlouhé, žhnoucí polibky roztavily všechny vnitřní zábrany a zažehly oheň v jejích žilách.

Nechtěla myslet na jeho věcně vyslovenou nabídku k sňatku. Naopak, toužila soustředit se na to, jak se cítila, když ji sevřel v náručí.

Jeho jazyk klouzal po jejích ústech a opatrně pronikal i mezi rty. Plně nalehla na jeho hruď a ovinula mu paže kolem krku. Obklopil ji rozpalující žár a síla jeho těla.

Jeho polibky nabývaly na intenzitě.

Vědomí, že po ní tolik touží, jí dodalo odvahu a naději. Chápala jeho ostražitost. Naučil se přežívat nejprve na ulici a později v tom pozlátkovém, vyumělkovaném světě, kde se s láskou zacházelo – v nejlepším případě – s pobaveným pohrdáním. Byl

dobrým žákem, a stanovil si svá vlastní pravidla. Proto se dalo očekávat, že bude velice opatrný.

Riskovala, uvědomovala si. Ale Adam za to stál.

Ozvalo se diskrétní zaťukání na dveře.

Zamračil se a zvedl hlavu. „To musí být Morton, což znamená, že se jedná o něco důležitého. Omluv mě, drahá."

Zamířil ke dveřím a otevřel je. Za nimi stál impozantně vyhlížející sluha, který se úzkostlivě vyhnul pohledu na ni. Slyšela, jak tlumeně hovoří s Adamem. Tón jeho hlasu byl opravdu vážný.

Adam mu dal pár břitkých příkazů. Jakmile se k ní otočil a zavřel dveře, okamžitě jí bylo jasné, že se něco stalo. Z jeho výrazu okamžitě vyprchalo všechno smyslné uspokojení a jeho místo zaujala soustředěná pozornost lovce.

„Co je?" vyhrkla.

„Morton mi přinesl vzkaz od jedné mé dávné přítelkyně, Florence Stotleyové. Její zásluhou mám teď adresu zmizelé asistentky Irene Tollerové. Jmenuje se Bess Whaleyová. Musím okamžitě odejít."

„Půjdeš za tou Bess dneska večer?"

„Ano." Sundal si sako. „Nechci riskovat, že znovu ztratím její stopu. Morton mi přinese jiné sako a boty."

„Měla bych jít s tebou a s tou ženou si promluvit."

„Není třeba. Adresa, kterou jsem dostal, se nenachází zrovna v té nejlepší části města."

„Bess měla zřejmě důvod k útěku. A až se v tuhle hodinu objevíš u jejích dveří, nepochybně zpanikaří. Moje přítomnost by ji mohla trochu uklidnit."

Po kratičkém zaváhání přikývl. „Tak dobrá. Dám přinést tvůj šál."

35

Prostředí, v němž Bess Whaleyová našla úkryt, se sice nedalo nazvat slumem, přesto v tuhle noční hodinu nevypadalo nijak zvlášť přívětivě. Adam nařídil Nedovi zastavit kočár na ulici v dostatečné vzdálenosti od domu, který hledal. Nechtěl riskovat, že Whaleyovou předčasně vzbudí rachot kol a klapot koňských kopyt.

„Chápeš, co máš udělat?“ zeptal se Neda, když pomáhal Caroline vystoupit z kočáru. „Ano, pane.“

Adam pohlédl na Caroline. „Nerozmyslela sis to? Opravdu tam chceš jít se mnou?“

„Tohle už jsme několikrát probrali, Adame. Doprovodím tě.“ Sklonila se, aby se ujistila, že má vzadu bezpečně zaháčkované své dlouhé šaty.

Usmál se na ni a cítil, jak v něm narůstá obdiv k téhle ženě. Carolinina osobnost ho přitahovala asi jako jiné muže přitahuje drahý parfém. To ovšem neznamenalo, že i z Caroline nevycházela jedinečná a příjemná vůně, pobaveně se opravil.

Podle plánu, který cestou k současnému bydlišti Bess Whaleyové narychlo zosnoval, vedl Caroline úzkou pěšinou na cestu táhnoucí se za domem. Odpočítal pár malých zahrádek, až konečně dospěli k té u zadních dveří domu, kde teď žila Bess Whaleyová.

Otevřít branku nebylo nijak obtížné. Oba vešli a ocitli se v hluboké tmě. Vyčkávali.

Krátce nato ulicí před vchodem do domu hlasitě projel kočár. Ned splnil příkazy do puntíku. Pár vteřin poté Adam zaslechl vzdálené zabušení, jak Ned zaklepal na přední dveře.

Dlouho se nic nedělo. Adama už napadlo, jestli se v těch zahradách nepřepočítal.

Pak se v zadní chodbě rozlehl zvuk spěchajících kroků a někdo prudce otevřel dveře do kuchyně. Měsíční světlo dostatečně ozářilo ženskou postavu v županu a pantoflích, která vyběhla z domu do zahrady.

„Bess Whaleyová, jestli se nemýlím?“ zastoupil jí Adam cestu.

Bess potlačila slabý výkřik a zakolísala. „Jděte ode mě!“ vyhrkla se strachy zrůzněným obličejem. „Jděte pryč, říkám. Prosím, neubližujte mi. Nikdy nic nepovím, neřeknu ani slovo.“

„Uklidněte se Bess,“ ozvala se chlácholivě Caroline. „Jsem paní Fordyceová. Pamatujete se na mě, ne?“

Bess se prudce otočila. „Paní Fordyceová? Jste to vážně vy, madam?“

„Ano. A tohle je můj asistent, pan Grove. Byl se mnou na seanci, vzpomínáte si?“

„Co vy dva tady děláte?“

„Chceme vám pomoct,“ uklidňovala ji Caroline.

„Nechápu to.“ Bess se zadívala na Adama pozorněji. „Když jsem zaslechla kočár na ulici, byla jsem si jistá, že je to buď on, nebo policie, a abych řekla pravdu, nevěděla jsem, co by bylo horší. Tolik jsem se bála, že mě někdo z nich najde.“

Caroline ji vzala za ruku a odváděla zpátky ke dveřím. „Musíme si promluvit. Pojďme dovnitř, tady venku je chladno.“

Adam seděl u malého poškrábaného kuchyňského stolu s třesoucí se Bess Whaleyovou. Caroline už rozsvítila lampu a okamžitě začala chystat vodu a hrnky na čaj. Napadlo ho, zda si vůbec uvědomuje, jak vzácný pohled skýtá, když se teď tady v tom ubohém prostředí tak nenuceně pohybuje ve své elegantní plesové róbě a titěrných střevíčkách. Jestli ano, nedala to najevo. Spíš se zdálo, jako by se tu cítila doma, a fakt, že nabízela uklidňující šálek čaje bývalé hospodyni a pomocnici jedné podvodnice vydávající se za médium, jí vůbec nepřipadal neobvyklý.

„Říkáte, že se snažíte najít osobu, co zabila paní Delmontovou a paní Tollerovou?“ Bessiny dost hrubé rysy se svraštily do zmateného výrazu.

„Je to velmi nebezpečná osoba, Bess,“ prohlásil Adam. „Pro všechny, kdo s tím mají něco společného, bude lepší, když bude co nejdřív odhalena.“

„Ale vy to nechápete,“ opakovala Bess už poněkolikáté. Ta slova se pomalu stávala litanií.

„Pak nám tedy musíte všechno vysvětlit, Bess.“ Caroline nasypala do konvice čajové lístky. „Je moc důležité, abyste nám řekla všechno, co o téhle věci víte.“

„Můžete začít tím, že nám vysvětlíte, proč jste po vraždě paní Tollerové utekla,“ vybídl ji Adam. „Viděla jste toho vraha? Obáváte se, že on spatřil vás?“

„Ne.“ Bess zaváhala. „Neviděla jsem ho. Ne tak docela. Tělo paní Tollerové jsem našla příští den hodně časně ráno, když jsem přišla uklidit. Místnost, kde pořádala seance, jsem našla v hrozným nepořádku, ale hned od začátku mi bylo jasný, že ji nezabil žádnej lupič nebo zloděj, protože žádná z těch vzácnejch věcí tam nechyběla.“

„Velice chytrý postřeh,“ pochválil ji Adam.

„Ano, pane. Děkuju vám, pane.“ Bess svírala klopy svého županu. „Když jsem paní Tollerovou našla, měla pořád na sobě ty šaty, co si oblékla na seanci. Přední dveře nebyly zamčený.“

„Opravdu?“ podivil se Adam.

Bess se na něj podívala zmučeným pohledem. „Ona ho očekávala.“

Caroline, pohybující se kolem kamen, zůstala nehybně stát. „Koho očekávala, Bess?“

„Koho jinýho, svýho milence přece.“ Bess pokrčila rameny. „Ty noci, kdy k ní měl přijít, mě vždycky posílala pryč. V posledních několika tejdnech se tam moc neukazoval, ale tu noc ho určitě čekala, to vím jistě.“

„Kdo to je, Bess?“ vypálil Adam. Carolinin varovný pohled ho upozornil, že nesmí na tu ženu jít tak zhurta.

V Bessiných náhle rozšířených očích se znovu objevil výraz děsu. „Už jsem vám řekla, že to nevím, pane. Přísahám, že ne. Nikdy jsem ho neviděla. Ani jednou. Chovali se hrozně tajnůstkářsky. Řekla mi, že on na tom trvá.“

„Tady máte čaj, Bess.“ Caroline se svými šustivými hedvábnými sukněmi připlula ke stolu a postavila před Bess velký šálek s horkou tekutinou. „Dala jsem vám do něj cukr a mléko.“

Bess uvolnila ruce zaměstnané tisknutím županu k tělu a oběma dlaněmi obemkla horký hrnek. Zírala na něj, jako by v životě nikdy nic takového neviděla.

„Děkuju vám, madam,“ zašeptala.

Caroline přisunula další šálek před Adama a pak se posadila naproti Bess. „Jen klid, Bess. Není třeba

spěchat. Takže vy neznáte totožnost milence paní Tollerové?“

„Ne, madam.“ Bess opatrně upíjela čaj. Zdálo se, že ji to trochu uklidnilo. „Trval na tom, že musí bejt sama, kdykoli za ní přijde. A ona to přesně dodržovala.“

„Jak paní Tollerová věděla, který večer ji navštíví?“ zajímal se Adam.

Tohle Bess zaskočilo. „Nevím, pane. Prostě to věděla.“

„Neposílal jí do domu vzkazy s upozorněním, že přijde?“ ozvala se Caroline.

Bess pevně sevřela rty a jen zavrtěla hlavou. „Pokud vím, nikdy. Aspoň jsem žádnej neviděla.“

„Ale myslíte si, že onen muž u ní byl tu noc, kdy zemřela, a že právě on ji zavraždil?“ následovala Adamova otázka.

„Vím jistě jen to, že ten večer měl přijít.“ Bess se znovu napila. „Měla na něj zlost. Zřejmě se pohádali a on ji zabil.“

Adam se nepatrně předklonil a pozoroval Bessin obličej v mihotavém světle lampy. „Jak víte, že se paní Tollerové na něj zlobila?“

„Pracovala jsem u ní léta. Moc dobře ji znám. Začínala jsem jako hospodyně a později jsem se stala její pomocnicí. Cítila, že mi může důvěřovat.“

„Pomáhala jste jí aranžovat ty triky, díky nimž celá seance vypadala věrohodněji,“ konstatoval Adam.

Bess si povzdechla. „Bylo to dobrý místo. Budu ho postrádat. Něco tak dobře placenýho už asi neseženu, to je fakt.“

Caroline odsunula svůj šálek. „Víte, proč se paní Tollerová na svého milence zlobila?“

Bess se ušklíbla. „Z toho nejstaršího důvodu na světě.“

Caroline povytáhla obočí. „Zjistila, že je jí nevěrný?“

„Ano, madam.“ Bess si lokla čaje. „A navíc s její konkurentkou.“

Adam s třeskem postavil svůj šálek. „S Elizabeth Delmontovou.“

„Ano, pane,“ Bess smutně potřásla hlavou. „Paní Tollerové kvůli tomu celej den probrečela. Pak byla najednou chladná a nelítostná. Tušila jsem, že má něco za lubem, ale myslela jsem, že se chce se svým milencem setkat a dát mu co proto. Přísahám, že mě nikdy ani ve snu nenapadlo, že udělá to, co udělala.“

Další článek v řetězu s cvaknutím zapadl na své místo. Adam nespouštěl oči z Bessina obličeje.

„Irene Tollerová zavraždila Elizabeth Delmontovou, je to tak?“ vyhrkl.

„Ano, pane.“ Bessin hlas byl slabší než šepot. Civěla na svůj nedopitý čaj. „Nikdy jsem nedala na sobě znát, že to vím. Neodvážila jsem se. Zamkla jsem pusu na zámek a konala svou práci, jako by se nic nestalo.“

„Jak jste na to vůbec přišla?“ chtěla vědět Caroline.

„I ten večer mě paní Tollerová poslala pryč. Zprvu jsem si myslela, že k ní zase přijde na návštěvu ten milenec. Ale když jsem se nazítří ráno vrátila do domu, všimla jsem si, že tam nebyl.“

„Jak jste to mohla poznat?“ divil se Adam.

Bess jen povytáhla rameno. „Hospodyně vidí věci, jakejch si ostatní nevšimnou. Paní Tollerová se se svým přítelem scházívala po večerech několik měsíců. Už měli svoje návyky.“

„Jako například?“ zajímala se Caroline.

„Maličkosti. Nechávala po ruce lahev jeho oblíbený brandy. Měli ve zvyku trochu popít, než se odebrali dolů ke svejm soukromějším věcem. Skleničky, co použili, vždycky nechávali na stolku v saloně. Ale to ráno po vraždě paní Delmontový tam žádný skleničky nestály.“

„Co dalšího bylo jinak než obvykle?“ dychtil vědět Adam.

„Když jsem ten den přišla, paní Tollerová byla v županu, ale chovala se moc divně. Myslela jsem, jestli nemá něco s nervama či co. A její postel byla ustlaná. Nikdy by si sama neustlala. Zřejmě tu noc vůbec nespala. Ale zamrazilo mě až v kostech z toho, co jsem našla v její skříni.“

„Co to bylo?“ zeptala se Caroline.

„Nemluvím o tom, co tam bylo, ale o tom, co tam chybělo,“ prohlásila vědoucně Bess. „Její nový šaty zmizely. Byly to její oblíbený. A taky pořádně drahý. Zaplatil je on. Taková róba se jen tak neunosí a nevyhodí.“

„Co se s nimi stalo?“ vydechla napjatě Caroline.

„Přesně takhle jsem se jí zeptala.“ Bess složila ruce na stole a sklonila hlavu. „Paní Tollerová mi řekla, že je den předtím ušpinil kočár, co vjel do louže a rozstříkl kolem sebe bláto. A tak prej je poslala do jednoho dobročinného domu. Ale věděla jsem, že to není pravda. Za tu dobu, co ji znám, nedala na charitu nikdy ani penny. Tvrdila, že jsou to samí podvodníci.“

„Co myslíte, že s těmi šaty udělala?“ zajímala se Caroline.

„Schovala je do jednoho z tajných úkrytů v pokoji pro seance,“ prozradila Bess. „Našla jsem je docela náhodou, když jsem připravovala místnost před tou seancí, na

kterou jste přišli vy dva. Nechápala jsem, co mají co dělat v tý tajný skříňce. A pak jsem si všimla zaschlý krve na sukních a okamžitě mi bylo jasný, co paní Tollerová provedla. Můžu vám říct, že by se byl ve mně krve nedořezal. Byla jsem k smrti vyděšená.“

„Nedivím se vám.“ Caroline se otřásla.

„Ano, madam.“ Bess si povzdechla. „Věděla jsem, že si budu muset hledat jiný místo.“

„Jak jste s těmi šaty naložila?“ zeptal se Adam.

„Strčila jsem je zpátky přesně tam, kde byly, a dělala jakoby nic.“ Bess pokrčila rameny. „Zřejmě už neměla možnost se jich zbavit předtím, než ji zabili. Jestli je nenašla policie, tak tam asi pořád ještě jsou.“

Seděli, popíjeli čaj a ve světle mihotavého plamene lampy pozorovali jeden druhého.

Adam pozorně studoval obličej vyděšené ženy. „Řekla jste nám, že to ráno, kdy jste našla tělo paní Tollerové, jste hned utekla ze strachu jak před tím vrahem, tak před policií.“

„Ano, pane,“ přitakala stísněně. „Bála jsem se, aby si policie nemyslela, že jsem paní Tollerovou zabila, protože jsme se pohádaly kvůli mý mzdě. Sousedi nás slyšeli. Ale navíc jsem měla strach, že by si její milenec třeba mohl myslet, že jsem hodně věděla o těch jejich obchodech, a šel by po mně.“

Adam pevně sevřel hrnek. „Obchodech? Mluvíte o těch podvodných investičních plánech, jimiž se paní Tollerová zabývala?“

„Tak vy o nich taky víte, co?“ Bess seděla jak hromádka neštěstí. „Máte pravdu, pane. Abyste věděl, kvůli tomu jsem se s paní Tollerovou pohádala. Zjistila jsem, že má pod palcem něco hodně výnosnýho a že se o

zisk dělí s ním. Řekla jsem jí, že když jí v tom pomáhám, zasluhuju si svůj podíl na zisku. Varovala mě, abych byla zticha. A hrozila, že mě vyhodí a nedá mi doporučení. Tak jsem ji upozornila, že když to udělá, odhalím ty její triky. Byla z toho pořádná hádka, sousedi určitě slyšeli, jak na sebe řveme.“

„Mám na vás ještě pár otázek, Bess,“ řekl Adam. „A potom vám dám dostatečnou peněžitou částku na to, abyste sedla do vlaku a odjela, kam budete chtít, a zůstala tam, dokud nenajdeme vraha paní Tollerové a nepředáme ho policii.“

Bess poprvé svitlo trochu naděje. „To je od vás velice laskavý, pane. Co ještě chcete vědět?“

„Máte představu, proč ten člověk paní Tollerovou zavraždil?“

Bess zaváhala s odpovědí. „Myslela jsem na to. Třeba věděl, že zabila paní Delmontovou, a bál se, co by ve svý hrozný zuřivosti mohla provést příště. Pravděpodobně se bál, že by odhalila jeho i tu investiční záležitost. Jak už jsem vám řekla, ať je to kdo chce, jedná hodně tajnůstkářsky.“

„Mohla byste mi podrobně popsat, co jste viděla, když jste našla tělo paní Tollerové?“ požádal ji Adam.

Bess se zamyslela. „Byla tam spousta krve. Praštil ji do hlavy a rozbil jí lebku, víte? Ležela na zádech a vedle ní na podlaze se válely kapesní hodinky. Pokoj byl vzhůru nohama. Hned mě napadlo, že to tam vypadá přesně jako u paní Delmontový, aspoň jak to popisovali v novinách. Připadalo mi to divný, protože jsem věděla, že paní Delmontovou zabila paní Tollerová, a ne její milenec. Nemohla jsem pochopit, proč si dal takovou práci, aby to vypadalo stejně.“

„Bylo na tom těle nebo vedle něj něco, co vám připadalo nezvyklé?“ vyptával se Adam. „Například nějaký smuteční šperk nebo závoj?“

Bess svraštila čelo. „Ne, pane. Nic takovýho jsem neviděla.“

„Ještě poslední otázku, Bess,“ dodal Adam. „To vy jste poslala vzkazy paní Fordyceové a mně, abychom se to ráno po vraždě dostavili do domu paní Tollerové?“

Bess se zatvářila naprosto nechápavě. „Ne, pane. Žádnej vzkaz jsem neposílala. Měla jsem napilno, abych si sbalila svý věci a snažila se najít nějakej úkryt.“

Caroline nastoupila do kočáru a posadila se naproti Adamovi. Zaplavil ji zvláštní pocit, něco mezi vzrušením a vyčerpáním. Snažila se aspoň trochu si utřídit své roztěkané myšlenky.

„Jestli má Bess pravdu, pak paní Tollerová opravdu zabila Elizabeth Delmontovou v návalu žárlivého vzteku,“ usoudila. „Ale nebyla to profesionální žárlivost, co ji k tomu dohnalo, spíš něco tradičnějšího, něco osobního. Zjistila, že ji její milenec podvedl s jinou ženou.“

„Ano,“ ozval se Adam zamyšleně. „Musela to být Tollerová, kdo na místě vraždy Delmontové zanechal ten svatební závoj, rozbité hodinky a smuteční brož. Otázkou je – proč?“

„Možná měly tyhle věci pro ni nějaký symbolický význam. Ale v tom případě, kdo je pak odstranil?“

Adam se na ni zadíval. „Milenec, který byl současně jejím obchodním partnerem? Mohl mít tutéž noc

naplánovanou schůzku s Delmontovou. Jestli ano, klidně mohl najít ten závoj i brož vedle těla, přesně jako já. Možná měl strach, že kdyby je objevila policie, kladla by mu otázky, na něž nechtěl odpovídat.“

„Protože jeho odpovědi by ho mohly nějak kompromitovat?“

„Jeví se mi to jako jediná logická možnost, aspoň v tuhle chvíli.“

Caroline se neubránila zívnutí. Honem si zakryla ústa. „Co máš v úmyslu udělat teď?“

„Odvezu tě domů a pak se chci trochu vyspat. Byla to hodně dlouhá noc.“

36

Příští den pozdě odpoledne dostal vzkaz od Bassingthorpea. Starý padělatel ho přijal v pohodlném domě, zastrčeném v jedné bezejmenné uličce.

Bassingthorpe zamžoural na Adama zpod brýlí a s těžkým povzdechem si postěžoval: „Oči už nejsou, co bývaly. V poslední době přenechávám většinu jemné práce svému vnukovi. Je šikovný a má nadání.“

„Ale pořád na práci dohlížíte, ne?“ zeptal se Adam. „Rozhodně,“ odfrkl si Bassingthorpe. „V mé profesi člověk nikdy nemůže být dost opatrný. A tuhle stránku obchodu učím i svou vnučku. Není sice žádná umělkyně, ale má hlavu na čísla a její zdravý rozum jí pomáhá vyhýbat se nepříjemnostem.“

„Ty cenné burzovní papíry jsou tedy dílem vašeho vnuka?“ zajímal se Adam.

„Ano, jistě,“ prohlásil hrdě Bassingthorpe. „Dost fajnová práce, to musím přiznat. Kluk je stejně dobrý, jako jsem byl já v jeho věku.“

„Zajímá mě jeden klient,“ pokračoval Adam. „V minulosti jste býval při svých obchodních jednáních velice opatrný.“

Bassingthorpe zvedl káravě ukazováček. „První pravidlo úspěchu v téhle profesi zní: Znej svého klienta. Ti, co ve své chamtivosti vezmou každou zakázku, která se jim naskytne, jen kvůli penězům, skončí ve vězení.“

„Mám důvod se domnívat, že osoba, která si u vás objednala výrobu akcií, zavraždila jistou ženu. Abych byl konkrétní, jedná se o Irene Tollerovou, médium.“

Bassingthorpe svraštil čelo. „Jste si tím jistý?“

„Ne tak docela. Stále ještě sháním informace.“

„Aha.“ Bassingthorpe si propletl prsty a zamyslel se. „Jak jistě víte, mám s klienty bohaté zkušenosti. Nemohl bych tvrdit, že tenhle vypadal na vraha. Spíš na obchodníka.“

„Možná se nemýlíte. Ale tak či tak, je článkem v řetězu, který sleduji. Nutně ho musím najít.“

„Rád pomůžu. Dlužím vám pár laskavostí ze starých časů. A já své dluhy vždycky splácím.“

„Jsem vám velice vděčný, pane.“ Adam opřel ruce o područky židle. „Zatím jsem dostal popis muže s hustým vousem, který znatelně kulhá.“

Bassingthorpe se zasmál. „Tak takhle vypadal, i když se setkal se mnou. Ale já jsem se pojistil, jako obvykle. Domluvil jsem setkání na neutrální půdě, takže mou adresu neznal, a jakmile jsme se domluvili, poslal jsem jednoho z mládenců, co pracují v mojí dílně, aby ho sledoval.“

Adam zbystřil pozornost. „Povedlo se mu to?“

„Jistěže. Mladý Harry pochází ze stejného prostředí, z jakého jste vzešel vy, Adame. Nikdo neumí sledovat někoho na ulici líp než kluk, který na ní vyrostl, je to tak?“

„Co ten mladý Harry zjistil?“

„Mezi jiným i to, že váš člověk je dost úspěšný herec. Ponechal si ten svůj převlek přesně do chvíle, kdy zadními dveřmi vešel do svého příbytku. Ale musím vám říct, že v jeho profesi je takový talent nepochybně velkým přínosem.“

„A co tedy dělá?“ vyhrkl Adam dychtivě.

„Představte si, zabývá se výzkumem paranormálních jevů. A získal si v té oblasti slušné renomé. Slyšel jsem, že včera odpoledne předvedl policii skvělou ukázku

svého umění. Prohlásil, že jim může pomoci identifikovat toho zlosyna, co zavraždil obě média.“

„Pojďte prosím dál, paní Fordyceová.“ Durward Reed ji uvedl do své neuspořádané kanceláře a nabídl jí židli. „Nedovedete si představit, jak moc si cením toho, že jste mě dnes navštívila. Vím, že jste nesmírně zaneprázdněná, jednak svým psaním, a pak taky těmi – hm – ostatními záležitostmi.“ Zarazil se a zrudl. „Mám na mysli ty společenské povinnosti, které se na vás navalily vzhledem k vašim vztahům s panem Hardestym, samozřejmě.“

„Samozřejmě.“ Caroline se posadila a pečlivě kolem sebe rozložila sklady svých zelených šatů. Tvářila se, že si nevšimla Reedových chvilkových rozpaků. Žena, která navázala vztah s nechvalně známým záhadným a mocným mužem, si musela zvyknout na občasný společenský poklesek z druhé strany. „Váš vzkaz mě potěšil. Mám radost, že se zajímáte o mé romány.“

„Opravdu mě zajímají. Vaše díla velice obdivuji, jako nakladatel i jako čtenář.“ Přisunul k ní čajový podnos. „Mohu vám nalít šálek čaje?“

„Děkuji.“

Zatímco se zabýval naléváním čaje do dvou šálků, využila příležitosti a rozhlédla se po kanceláři. Dost se podobala Spraggettovu království, i tady se všude povalovaly papíry, knihy a šanony. Jedna police doslova přetékala starými výtisky *Nového úsvitu.*

Na jedné stěně zaujímala čestné místo fotografie královny.

„Moje žena Sarah měla moc ráda romány. Vaše příběhy by určitě nadšeně hltala.“ Reed postavil šálek s čajem na stolek vedle Caroline. „Byla velice silné

médium. Bohužel, před několika lety jsem ji ztratil. Ráno po naší svatební noci, když se procházela v parku naproti našemu domu, ji přepadl nějaký odporný zlosyn.“

„Je mi moc líto vaší ztráty, pane Reede.“

„Děkuji vám. Mým nejvroucnějším přáním je spojit se s ní na druhém břehu. Vlastně jsem tomu projektu zasvětil celý život.“

Caroline zamrazilo. „Chápu.“

Rozmáchl se rukou, jako by chtěl obsáhnout kancelář a celý ten obrovský, temný dům, který na ně padal. „Byla ze své rodiny poslední. Tenhle dům dostala jako součást dědictví. Zůstal jsem tady i po její smrti, protože jsem byl přesvědčený, že pro jejího ducha bude snazší vrátit se do míst, jež byla v pozemském životě jejím domovem.“

„Rozumím.“

„Jak ubíhala léta a k žádnému kontaktu stále nedocházelo, plně jsem se oddal výzkumu parapsychologie. Založil jsem výzkumnou Společnost a snažím se přilákat média a ty, kdož se o takové věci opravdu zajímají. Žiju v naději, že někdo obdařenější než já mi pomůže najít odpovědi, které hledám.“

„Pro oblast výzkumu paranormálních jevů jste velkým přínosem, pane Reede.“ Ze zdvořilosti se přiměla k dalšímu loku silného čaje. Mléko a cukr ho trochu vylepšily, ale ne moc.

Reed složil mohutné ruce na desce stolu. Caroline si všimla jeho smutečních manžetových knoflíčků z gagátu a stříbra.

„Všechno, co jsem vykonal od smrti Sarah, bylo vedeno nadějí, že se s ní spojím,“ pokračoval. „Ale zatím to všechno nebylo k ničemu.“

„Možná proto, že takovým věcem není souzeno existovat,“ naznačila opatrně.

Zamračil se. „Kdyby tomu tak bylo, pak by neexistovala taková skvělá média, jakým byla i moje Sarah. Ona byla skutečně obdařena nesmírnými dary, paní Fordyceová. O tom nemám sebemenší pochyby, a proto se tolik snažím, aby se rozvíjely všechny formy parapsychologických výzkumů. Dříve nebo později nalezneme médium, které se s ní dokáže spojit. A až se to stane, budu moct komunikovat nejen se Sarah, ale ještě navíc přesvědčím svět, že výzkum paranormálních jevů je legitimním vědním oborem.“

„Tohle přesvědčení nesdílíte jen vy, pane.“ Taktně se odmlčela. „A já vám při vašem průzkumu přeji hodně úspěchů. Ale domnívám se, že jste mě sem dneska pozval k projednání pozemštějších záležitostí, je to tak?“

„Vůbec ne pozemských, madam. Hledám způsob, jak rozšířit čtenářskou obec *Nového úsvitu* a taky členství ve Společnosti. Pevně věřím, že čím víc lidí bude studovat otázky lidské psychiky, tím většího pokroku nakonec dosáhneme.“

„To zní logicky.“

Dychtivě se k ní naklonil. „Napadlo mě, kdyby *Nový úsvit* uveřejňoval na pokračování jeden z vašich příběhů, mohl bych přilákat značný počet nových čtenářů a třeba i objevit nová, talentovaná média.“

S námahou polkla. Cítila, jak jí úplně vyschlo v ústech, a začalo ji škrábat v krku. Jen doufala, že neulehne s chřipkou.

„To mi lichotí, pane Reede, ale myslíte, že styl mých románů je vhodný pro váš list?“

„Řekla jste mi, že máte v úmyslu napsat nový román, v němž se představí nějaké mocné médium a dojde k několika překvapivým událostem majícím cosi společného s oním světem. Moc rád bych vám nabídl smlouvu na uveřejňování toho příběhu v *Novém úsvitu*.“

Znovu si lokla čaje, aby si navlhčila nepřirozeně suchá ústa a jazyk. „Je to lákavá nabídka, pane.“

„Jsem si plně vědom, že váš současný nakladatel za vámi přijde s vynikající nabídkou na váš příští román. Jen vás žádám, abyste mi dala příležitost přebít jeho nabídku tou mou, lepší. Přiznávám, že neznám honorářové sazby autorů, ale zdroje mi nechybí. Věřím, že se dokážeme dohodnout.“

Ozvalo se diskrétní zaklepání na dveře kanceláře.

Reed rozčileně zvolal: „Ano, Millere, co se děje?“

Dveře se otevřely. Mladý muž s ostýchavým vzezřením se omluvně uklonil Caroline a slabě si odkašlal.

„Moc se omlouvám za vyrušení, pane, ale žádal jste mě, abych vám dal vědět, až se dostaví pan Elsworth.“

„Elsworth?“ Reed byl viditelně rozmrzelý. „On už je tady?“

„Ano, pane. Říká, že si chce promluvit o dnešní večerní recepci a demonstraci. Zřejmě si přeje projednat nějaké změny.“

„To je skutečně trapné.“ Reed vyskočil ze židle. „Je teprve něco málo po třetí a schůzka s Elsworthem byla domluvena na čtvrtou hodinu.“

„Mám ho poslat pryč?“

„Ne, ne, nesmíte udělat nic, co by mohl považovat za urážku. Tahle instituce potřebuje jeho zářnou přítomnost. Díky němu jsme středem pozornosti a získali jsme

důvěru lidí.“ Reed oběhl stůl. „Víte přece, jak dokáže být nedůtklivý.“

„Ano, pane.“ Miller čekal na další instrukce.

Reed se zastavil u Carolininy židle. „Paní Fordyceová, můžete mě na pár minut omluvit? Elsworth by mohl být docela tvrdý oříšek.“

„Chápu.“ Ucítila, jak se jí slabě zhoupl žaludek. Najednou měla úplně studenou pokožku. „Asi bych měla přijít jindy.“

„Ne, prosím, počkejte tady. Hned jsem zpátky.“

A než se zmohla na nějakou výmluvu, zmizel i s Millerem. Dveře za oběma muži zapadly.

Caroline zůstala chvilku nehnutě sedět. Zhluboka dýchala ve snaze trochu uklidnit žaludek. Pohlédla na poloprázdný šálek nechutně přeslazeného čaje s mlékem. Vybavily se jí řádky, které napsala onehdy večer po Adamově odchodu: *To nejsi ty… možná tě někdo otrávil…*

Nemožné, pokárala se. Nenech se tak zběsile unášet svou spisovatelskou představivostí. Reed rozhodně nemá žádný důvod ti ublížit.

Přesto opravdu *nebyla* ve své kůži. V tuhle chvíli si jen přála odejít domů, vlézt si do postele, pořádně se zachumlat a spát.

Zvednout se ze židle byl pro ni nadlidský výkon. Pár vteřin jen dezorientovaně stála uprostřed místnosti, vší silou se snažila udržet rovnováhu a hlavně nezvracet.

Zavřela oči, když se jí znovu zhoupl žaludek. Jakmile to přešlo, zhluboka se nadechla, otevřela oči a otočila se ke dveřím.

Zjistila, že se dívá na fotografii. Ne na královninu, ale na tu, co visela na stěně vedle dveří. Všimla si jí teprve teď, protože předtím seděla zády ke dveřím.

Pozorovala obrázek mladé ženy v elegantních šatech a dlouhém bílém závoji. Její krásný obličej nesl známky smutku, jako by rezignovala na nějaký nepříjemný osud.

„Sarah Reedová, předpokládám?“ zašeptala. „Byla jste skutečné médium? Opravdu jste pronikla tím závojem oddělujícím nás od onoho světa?“

Závoj.

Na tom portrétu bylo něco zvláštního…

Nevěsta měla plavé vlasy stažené do pevného uzlu, jaký se nosíval před deseti lety.

Sarah Reedová byla očividně blondýna, usoudila Caroline. Proč to bylo tak důležité?

Přibližovala se k té fotografii jako uhranutá. Stálo ji značné úsilí soustředit se na detaily. Sarah Reedová měla na sobě bílé šaty a bílý závoj, což nebylo nijak neobvyklé. Poté co si královna ke svatebnímu obřadu se svým milovaným Albertem zvolila bílou róbu, si tuhle barvu oblíbily i další nevěsty. Ne všechny, některé dávaly samozřejmě přednost jiným barvám, přesto se bílá nepovažovala za něco mimořádného.

Při bližším pohledu si všimla, že na živůtku nevěstiných šatů je připnutá brož. Vypadala tmavě, zřejmě černý smaltovaný šperk.

Caroline pronikl pocit děsu. V hlavě se jí začínalo všechno rozplývat, ale i v té náhlé mlze se jí podařilo dát si dohromady něco z toho, o čem se zmínil Adam při popisu té brože, kterou nalezl na živůtku Elizabeth Delmontové. Jeho popis se shodoval s tím, co viděla tady na tom portrétu. Adam také řekl, že v té broži byla

fotografie ženy v bílých šatech a se závojem… Pod zkoseným sklem byl svinutý pramínek světlých vlasů. Dobré nebe! Hrůzou jí ztuhla krev v žilách. Musí odtud okamžitě vypadnout.

Dveře kanceláře se otevřely, než stačila udělat krok.

„Paní Fordyceová.“ Reed vešel do místnosti se znepokojeným výrazem. „Jste v pořádku?“

„Ne, je mi zle. Omluvte mě, prosím.“ Postupovala ke dveřím a jen taktak udržovala rovnováhu. „Musím okamžitě domů.“

„Dovolte, pomohu vám.“

Durward Reed zavřel dveře a se vztaženými pažemi jí šel vstříc.

„Nedotýkejte se mě,“ zachroptěla, snažíc se vyhnout jeho objetí.

„Ale vy jste nemocná, paní Fordyceová. Potřebujete pomoc.“

„Ne. Musím odejít.“

Místnost se s ní začala divoce točit. Měla pocit, že se propadá do stále hlubší, záhadnější temnoty. Před očima se jí rozplývaly všechny tvary, jež jí mohly sloužit jako záchytné body. Tápavě se chtěla zachytit opěradla židle, ale nepodařilo se jí to a klesla na kolena.

„Nebojte se, paní Fordyceová. Postarám se o vás.“

Reed se sehnul a vzal ji do náručí. Udivila ji síla jeho hranatého, podsaditého těla se širokými rameny.

Otevřela ústa k výkřiku o pomoc, ale náhle jako by se úplně propadla do mlhy a něco ji odnášelo do obrovského moře nicoty, nezachyceného na žádné mapě, ani úplně spící, ani zcela bdělou.

Dostávala se do světa snů.

Byl snad tohle ten druhý břeh?

37

Adam čekal na svou kořist v nehybné tmě toho moderně zařízeného bytu. Večer krátce před šestou zaslechl zaskřípění klíče v zámku.

Dveře se otevřely. Do místnosti vešel Elsworth a chystal se rozsvítit nejbližší lampu.

Adam se vynořil ze tmy, chytil ho za šos kabátu a přirazil ke stěně.

Elsworth se s bolestným zaúpěním odrazil od táflování a s buchnutím tvrdě dopadl na bok. Zoufale se snažil vstát.

„Jestli jen hnete prstem, zlomím vám ho," pohrozil mu Adam.

Elsworth v úžasu zůstal na zemi v polosedě a v pololeže. „Hardesty? Co má ksakru tohle znamenat?"

Adam rozsvítil lampu. „Co to má znamenat? Dvě vraždy a zmizelý deník."

„Zbláznil jste se, pane? Jak se opovažujete takhle vtrhnout do mého domu s nařčením, že mám něco společného s těmi vraždami?"

„Chci odpovědi, Elsworthe, a chci je rychle. Povězte mi všechno, co víte o smrti Elizabeth Delmontové a Irene Tollerové."

„Ty dvě podvodnice jsem téměř neznal. S jejich smrtí nemám nic společného, a vy proti mně nemáte žádný důkaz. Teď vám radím, abyste odešel, než zavolám konstábla. Musím se připravit na svou dnešní večerní prezentaci a demonstraci ve Wintersett House."

„Jestliže mi neřeknete, co chci vědět, přijdete nejen o ten večerní spektákl, ale navíc se postarám, aby dnes

večer skončila ta vaše závratná kariéra nejznámějšího londýnského média.“

Elsworth vytřeštil oči. „Ohrožujete můj život, pane?“

„Momentálně pouze vaše živobytí. Ale to by se mohlo klidně změnit.“

Elsworth si viditelně oddechl. „Vážně si myslíte, že dokážete lidi přesvědčit, aby nevěřili v mé schopnosti? Jestli ano, pak jste hlupák. Lidé věří v to, v co si přejí věřit, a v současné době valná část Londýna ráda věří, že jsem ten nejlepší odborník na paranormální jevy, jaký kdy existoval.“

„Špatně jste mě pochopil, Elsworthe. Nemíním vás odhalit coby falešného odborníka na parapsychologii, ale spíše jako finančního podvodníka.“ Adam zvedl obálku, kterou chvíli předtím položil na stůl. Otevřel ji, otočil vzhůru nohama a nechal na koberec vypadnout akcie firmy Drexford & Co.

Elsworth znejistěl. „Odkud to máte?“

„Z dolní zásuvky vašeho stolu.“

„Poslyšte, nechápu, proč si myslíte, že o těchhle certifikátech něco vím.“

„Tiskař, který je pro vás vytiskl, je můj dávný a důvěryhodný známý,“ vysvětlil mu Adam. „A hlavně patří k těm opatrným. Dal vás sledovat, když jste spolu tehdy obchodovali. Chce o svých klientech vědět co nejvíc. Znamená to pro něj určitý stupeň jistoty.“

Elsworth protáhl obličej. „Ten starý mizera. Měl jsem si uvědomit, že takhle zachytračí. Ale vám to nijak nepomůže, protože on bude proti mně sotva svědčit. Sám má hodně co skrývat.“

„Ke zničení vaší kariéry nepotřebuju jeho svědectví. Zřejmě si vůbec neuvědomujete, že mám jiné možnosti.“

Elsworth na něj vrhl stísněný pohled. „O čem to mluvíte?“

„Stačí jediné moje slovo o skutečné podstatě vašich obchodních operací, Elsworthe, a každé noviny ve městě si s chutí smlsnou na odhalení finančního podvodu, v němž jste jel s těmi dvěma zavražděnými médii.“

„Nemáte žádný důkaz,“ namítl chabě Elsworth.

„Víte stejně dobře jako já, že důkaz je pro noviny nedůležitá maličkost, když jde o senzaci. Ale upřímně řečeno, odhalení v tisku by bylo to nejmenší, čeho byste se měl obávat.“

„Co tím chcete naznačit?“

„Jen vám připomínám své postavení ve vysoké společnosti,“ pousmál se Adam. „Nejenže spravuji jmění Wilsona Grendona, ale navíc jsem se stal jeho dědicem a jsem ve velmi úzkém příbuzenském vztahu s hrabětem ze Southwoodu. Garantuju vám, že než skončím, všechny důležité dveře ve společnosti, které jsou vám teď otevřené, se přibouchnou tak náhle a s takovou silou, že tu ozvěnu uslyšíte až na druhém konci Anglie.“

Elsworth chvilku přemýšlel. „Co přesně chcete vědět?“ vyhrkl stísněně.

Adam zvedl deník, který našel schovaný pod postelí. „Jen ze zvědavosti, kde jste tohle našel? Tu noc jsem v bytě Elizabeth Delmontové všechno důkladně prohledal.“

„Znal jsem ji mnohem líp než vy, pane. Delmontová se vlastně považovala za mou profesní kolegyni. Když jsem jí sem tam pochválil její triky a různá zařízení a projevil o ně zájem, velice hrdě mi prozradila svá tajemství.“ Elsworth se uhlazeně usmál. „Chtěla na mě zapůsobit, a musím přiznat, že byla skutečně chytřejší než mnohé její soupeřky. Pracovala se spoustou skrytých

skříněk a oddělených prostorů. Jeden takový byl za nástěnným svícnem v místnosti, kde prováděla seance. Tam jsem našel ten deník.“

„Právě tuhle skrýš jsem bohužel přehlédl.“ Adam odložil deník. „Kdybych ho tehdy v noci našel, ušetřil bych si spoustu nepříjemností.“ Upřeně se zadíval na svého společníka. „Jak jste věděl, že existuje?“

„Delmontová mi řekla, že docela nedávno se jí dostal do rukou nějaký soukromý deník, který by se skvěle hodil k vydírání. Byla jím doslova nadšená. Jak už jsem se zmínil, přála si, abych v ní viděl rovnocennou partnerku, nikoli pouhou asistentku. Když jsem našel její tělo, napadlo mě, že by stálo za to rychle se porozhlédnout po tom deníku. Přiznávám, že možnost snadného výdělku vzbudila můj zájem.“

„A ten deník jste opravdu našel.“

„Ano, ale jakmile jsem si tu zatracenou věc přečetl, usoudil jsem, že bude lepší ji nepoužít.“

„Co vás přivedlo k tomu závěru?“

„Vydělávám si na živobytí svou inteligencí a důvtipem,“ prohlásil Elsworth suše. „Nejsem hlupák. Nechtěl jsem na sebe brát riziko, že budu vydírat muže tak vlivného a nebezpečného, jako jste vy, Hardesty. Ale donutil jste mě k tomu, když jste pořád vrtal do těch vražd. Věděl jsem, že dříve nebo později přijdete na ten můj velice výnosný investiční projekt.“

„A ty dva muže jste na mě poslal jako výstrahu, co?“

Elsworth pokrčil rameny. „Začínal jsem být zoufalý. Ten deník bylo to jediné, co jsem mohl proti vám použít.“

„Chápu, proč jste ho vzal. Ale proč jste sebral i tu smuteční brož a závoj?“

Elsworth se zatvářil nechápavě. Jeho překvapení nebylo hrané. „Jakou brož? Jaký závoj?“

„Závoj byl nasáklý krví paní Delmontové. A do té smuteční brože byla vsunutá fotografie mladé ženy v bílých svatebních šatech se závojem. A taky tam byl stočený pramínek světlých vlasů.“

Elsworth ztuhl. „Jste si jistý?“

„Samozřejmě. Když jsem našel tělo Delmontové, ležela na něm brož i závoj. Jsem přesvědčený, že je tam Tollerová položila úmyslně. Ale nevím, proč nebo kde je vzala.“

„Několikrát jsem se sešel s Durwardem Reedem v jeho kanceláři ve Wintersett House,“ ozval se Elsworth teď značně napjatým hlasem. „Na stěně hned u dveří tam visí taková fotografie.“

„Cože?“

„Obávám se, že by situace mohla být mnohem horší, než si myslíte.“

Krátce nato Adam zabušil klepadlem na dveře domu čísla 22 v Corley Lane. Paní Plummerová otevřela. Vypadala udiveně, když se ptal po Caroline.

„Odešla dnes odpoledne, pane. Dostala vzkaz od pana Reeda ze Společnosti pro výzkum parapsychologických jevů; pan Reed si s ní chtěl promluvit o smlouvě na jeden z jejích napínavých románů. Už na ni hezkou dobu čekám, ale dosud se nevrátila. Musela se někde zdržet.“

Nařídil si zůstat klidný.

„A obě tety jsou doma?“

„Ne, pane. Odešly povečeřet s přítelkyněmi a po večeři budou hrát karty. Vrátí se asi hodně pozdě. Děje se něco, pane Hardesty?“

„Všechno je určitě v pořádku, paní Plummerová.“ Ale uvědomoval si, že nemluví pravdu.

38

Dost dlouho poté se Caroline zvolna probrala k plnému vědomí.

Otevřela oči, civěla do stropu zahaleného do tmy a v duchu hodnotila svou fyzickou kondici.

Zjistila, že žaludek už se jí nehoupe.

Opatrně se posadila a okamžitě si vybavila, že ji Reed položil na postel. Nová vlna strachu jí sevřela hrdlo, že v první chvíli nemohla dýchat. Co se s ní dělo, zatímco plula v té šedivé mlze?

Horečně se snažila přehodit nohy přes pelest obrovského lůžka. Zaplavil ji pocit nesmírné úlevy, když ucítila tu známou tíhu svých sukní a spodniček, které jí poté, co se postavila, klesly k nohám. Byla kompletně oblečená. Punčochy úpravně držely na podvazcích a spodní kalhoty byly pevně utažené, přesně ve stejném stavu, v jakém se nacházely v době jejího odchodu z domova. Trochu ji to uklidnilo.

Namáhala mozek, aby si vybavila, co se vlastně dělo předtím, než vplula do toho tajemného soumračného světa. Určitě by si pamatovala, kdyby ji Reed znásilnil, usoudila. Po tom otráveném čaji neupadla do úplného bezvědomí, s největší pravděpodobností proto, že se jen párkrát napila. Matně si vybavila, s jakou zvláštní péčí ji Reed položil na lůžko. Choval se tak uhlazeně. Dokonce nelitoval času a před svým odchodem z místnosti jí cudně urovnal šaty kolem kotníků. Otočila se a rozhlédla se po temném pokoji. Musela se odtud dostat, než se Reed vrátí.

Nejdřív zamířila ke dveřím v marné naději, že nebudou zamčené. Ale samozřejmě byly.

Vzdálené, tlumené zvuky nějaké činnosti se ozývaly odkudsi hodně hluboko zdola. V dálce hrála hudba. Recepce pro Juliana Elswortha už zřejmě začala.

Rozběhla se k oknu a okamžitě si všimla, že je zatlučené hřeby. Drobnými tabulkami olověného skla se zahleděla na obrovskou rozlohu prázdných zahrad za velkým domem. Měsíční jas prorážel lehkou mlhu.

Ohromeně zírala na tu hloubku pod sebou. Místnost, kde ji držel, se očividně nacházela až v nejhořejším patře starého sídla.

Volat o pomoc nemělo smysl. Vzhledem k tlustým zdem a ruchu v přízemí by ji stejně nikdo neslyšel.

Znovu se pomalu otočila zpátky do místnosti, aby si ji detailně prohlédla. Světlo měsíce, které sem pronikalo mlhou, odhalilo postel, skříň a židli. Nikde nezahlédla lampu nebo svíčku.

Přistoupila k šatníku a otevřela ho. Čekala, že bude prázdný. Vyděsila se při nečekaném pohledu na lesk bílého saténu.

Vytáhla ty starodávné šaty ze skříně a zvedla je do výše, aby líp viděla na jejich živůtek. Projelo jí hrůzné poznání.

Svatební šaty Sarah Reedové.

Dlouhý krajkový závoj ležel úpravně složený na jedné z vnitřních poliček. Zůstaly na něm skvrny po zaschlé krvi. V jedné zásuvce našla černou smuteční brož a bílé rukavice.

Reed se dříve nebo později vrátí. Musí vymyslet plán. Vybavila si výraz, který Adam jednou či dvakrát použil, když jí líčil různé zvraty ve svém vyšetřování. Prohlásil, že právě tohle patří k nejstarším a nejspolehlivějším trikům na světě.

Odvedení pozornosti.

39

Adam pohlédl na Elswortha, který seděl v kočáru na protějším sedadle, oblečený do večerního obleku. „Potřebuju odvést pozornost," prohlásil Adam. „A vy mi s tím pomůžete. Neznám nikoho, kdo by se v těchhle věcech vyznal líp než vy."

„Budu to považovat za kompliment." Elsworth si upravil bílý motýlek. „Ale mějte na paměti, že i ten největší profesionál může dosáhnout úspěchu jen tehdy, jsou-li posluchači ochotni se té hry zúčastnit. Nemůžu nést odpovědnost za to, co by se mohlo stát, kdyby se Reed z té mé akce vzdálil a zjistil, že mu mezitím prohledáváte byt."

„Vy si hleďte své role, a já se postarám o tu svou." Adam si poklepal na sako, pod jehož látkou ucítil známý tvar pouzdra s loveckým nožem.

„Tak dobrá." Elsworth si uhladil rukavice, sebral převlečník a vystoupil z vozu. „Věřte tomu nebo ne," prohodil váhavě, „ale opravdu vám přeju štěstí, Hardesty. Musím přiznat, že práce paní Fordyceové už na mě dost zapůsobila. Nerad bych přišel o závěr toho *Záhadného džentlmena*."

„Už kvůli tomu, abyste o něj nepřišel, se dneska večer snažte předvést to nejlepší, co umíte, Elsworthe."

Elsworth se s úklonou otočil a odcházel směrem k rozsvíceným oknům velké budovy.

Jestli Reed měl Caroline, což se zdálo velice pravdě podobné, určitě ji ukryl někde v tom starém domě připomínajícím mauzoleum, domýšlel se Adam.

Existovala samozřejmě i další možnost, ale o té nechtěl ani uvažovat. Celou uplynulou hodinu sám sebe

ujišťoval, že Reed Caroline nezabije, aspoň ne dřív, než ji použije k nějakému podivnému účelu. Vzhledem ke všemu tomu vzrušení spojenému s dnešní večerní recepcí a následnou Elsworthovou demonstrací parapsychologických sil, neměl asi Reed dosud čas své plány uskutečnit.

Adam vyčkal, než Elsworth vystoupil po schodech k domu a zmizel v jasně osvětlené vstupní hale ústředí Společnosti. Pak vystoupil z drožky, dal kočímu spropitné a vešel do temné uličky.

Odtud se znovu zahleděl na Wintersett House. Zamrazilo ho, když si uvědomil ten kontrast mezi zářivě osvětlenými okny v přízemí a zlověstnou tmou čišící z horních pater.

Caroline byla někde tam nahoře. Cítil to.

Rychle proběhl uličkou.

Jakmile se vynořil na jejím vzdáleném konci, přímo před ním v té mlhavé temnotě se tyčila vysoká kamenná bariéra ohraničující zahrady domu.

Už uplynulo hodně vody od chvíle, kdy naposledy přelezl zahradní zeď. S úlevou zjistil, že dosud neztratil fortel.

Bez tuhé krinolíny tvarující šaty do širokého zvonu, jak to vyžadovala móda před deseti lety, splývala svatební róba Sarah Reedové Caroline kolem nohou zplihle a byla příliš dlouhá.

Ale kostra krinolíny by byla nejen nebezpečně neskladná, navíc by zabrala mnohem větší prostor a

prozradila by její úkryt, usoudila Caroline. Rozhodně by se nemohla schovat v šatníku.

Nechala dveře obrovské skříně mírně pootevřené. Škvírou docela zřetelně viděla na dveře pokoje a na část postele se čtyřmi sloupky. Než se Reed vrátí, s mimořádnou pečlivostí si načasuje svůj útěk, jestli se jí ovšem vůbec naskytne šance.

Měla pocit, jako by se v té skříni nacházela už celé věky, ale věděla, že ve skutečnosti si tam pobyla sotva hodinu. Neodvažovala se ani pohnout. Neměla prostě možnost dozvědět se, kdy se Reed vrátí.

Stání v těsné skříni vyžadovalo pevné nervy a výdrž. Z nejhorších účinků jedu se už sice vzpamatovala, nicméně její smysly se dosud nevrátily k normálu. Připadalo jí, že vzdálené zvuky ozývající se z dolního přeplněného sálu se střídají jako záhadný, neviditelný příliv a odliv. Naplnil ji pocit jakési morbidní neskutečnosti. Pak ji napadlo, zda to není proto, že si oblékla svatební šaty mrtvé ženy.

Zaskřípění železa o železo ji vytrhlo z podivného omámení. Zrychlil se jí pulz a ve ztuhlých údech ucítila mravenčení.

Zůstaň klidná, nařizovala si. Svírej v rukou sukně, abys mohla utíkat. Nesmíš zakopnout, jako se ti to stalo před třemi lety. Teď bys žádnou druhou šanci nedostala. Úzkou škvírou ve dřevě skříně zahlédla, jak se otevřely dveře do ložnice a po podlaze se rozlilo světlo lampy.

„Tak co, už jste se probudila, má drahá paní Fordyceová? Recepce dole je v plném proudu. Elsworth se stal středem pozornosti, takže jsem mohl vyklouznout, abych se podíval, jak se vám daří. Ten lék, který jsem byl nucen použít, prý dokáže být značně nepříjemný.“

Reed vešel do místnosti. Dveře za sebou nechal dokořán otevřené. V jedné ruce nesl lampu a v druhé třímal pistoli.

„Jak vidím, pořád ještě spíte.“ Přiblížil se k posteli a zvedl lampu nad hlavu. „Nebo to jen předstíráte, co? Tak či onak, na tom nezáleží. Tuhle nešťastnou záležitost záhy skoncujeme.“

Už byl téměř u lůžka, ale z nějakého důvodu se zastavil. Caroline se zatajeným dechem sledovala, jak světlo lampy ozářilo sklady jejích zelených šatů. Vynasnažila se co nejlépe vycpat živůtek a sukně vatovanou přikrývkou a několika polštáři. Ale byla si vědoma, že tenhle úskok vydrží pouze do okamžiku, než se Reed pozorněji zadívá na postel.

„Jaká škoda, že jste se nechala Hardestym zkompromitovat natolik, že z toho teď vznikne velký skandál,“ poznamenal Reed a postoupil o pár dalších kroků blíž k lůžku. „Copak se ani trochu nestaráte o svou pověst? Podlehla jste své slabé ženské povaze, stejně jako to zřejmě udělala Sarah. Nemůžu vám tady teď líčit svůj strach i zuřivost, která mě popadla, když jsem o naší svatební noci zjistil, že Sarah není panna. Její milenec zemřel. Nikdy se mi o něm nezmínila. Ale o našem svatebním dnu si na jeho památku připnula na své nádherné bílé šaty smuteční brož.“

Dospěl až k posteli a tam se zastavil.

„Když jsem si uvědomil, jak mě podvedla, zešílel jsem. Jsem si jistý, že se mě tehdy zmocnil nějaký temný duch z druhého břehu a donutil mě ovinout její krásné hrdlo šátkem a pak stále víc utahovat, až –“

Náhle přestal. Zřejmě se snažil trochu uklidnit.

„Později, sklíčený žalem, jsem se zděsil, co jsem provedl. Věděl jsem, že se musím zbavit toho těla, aby se nikdo nedozvěděl, co se stalo. Krátce před svítáním jsem ji oblékl do jejích nejpěknějších vycházkových šatů a odnesl ji přes ulici do parku. Vzal jsem tu brož a později nahradil fotografii jejího milence a jeho vlasy jejím obrázkem a pramínkem jejích vlasů. Ale už bylo příliš pozdě. V tu dobu už mě začínala pronásledovat.“

Caroline pozorovala, jak se naklonil nad polštář, který naaranžovala nad místem, kde měla spočívat její hlava, kdyby dosud byla ve svých šatech.

„Ale vy jste ta, na kterou už dávno čekám, ta, která dokáže navázat kontakt s mou Sarah na onom světě. Teď to vím. Až proniknete tím závojem, vysvětlím jí, že o naší svatební noci jsem to nebyl já, ale nejspíš nějaký posedlý chlap. Odpustí mi a dopřeje mi klid.“

Odsunul polštář. „Co to je?“ vykřikl.

Úplně ztuhl a jen nevěřícně zíral na prázdné šaty.

Lepší příležitost už se jí nenaskytne, blesklo Caroline hlavou. Popadla bílé saténové sukně, rozrazila dveře skříně, vyskočila a hnala se ke dveřím.

Reed se se zmateným výrazem zvolna otočil. „Sarah? To není možné! *Sarah!*“

Caroline prolétla dveřmi a ocitla se v setmělé hale. Slabý nástěnný svícen vrhal dostatek světla k tomu, aby po obou stranách chodby zahlédla řadu zavřených dveří. Horečně se rozhlédla oběma směry, pátrajíc po hlavním schodišti. Ale jediné, co spatřila, byly nekonečné řady dveří.

Za ní se ozvaly kroky. Reed se vzpamatoval z chvilkového šoku a znovu se zorientoval. Hnal se za ní.

„Vrať se, Sarah!“

Musela zvolit nějaký směr.

Instinktivně se stočila napravo a řítila se chodbou k matně osvětlenému oknu na vzdáleném konci. Jestli se nedostane k hlavnímu schodišti, třeba nakonec najde aspoň zadní schodiště pro služebnictvo.

„Sarah, zastav se! Musíš mi dovolit, abych ti všechno vysvětlil. To jsem nebyl já, kdo tě zabil. Byl jsem posedlý."

Caroline se ohlédla přes rameno a spatřila Reeda v šeru za svými zády.

„Pověz mi, co musím udělat, abych se osvobodil od tvého ducha," zuřil. „Dohániš mě k šílenství."

V chodbě se rozlehl třesk výstřelu. Caroline zaslechla, jak se někde poblíž rozštíplo dřevěné táflování. Už byla téměř na konci chodby, a dosud nezahlédla jedinou známku nějakého schodiště. Možná by měla zkusit jedny z těch dveří, kolem nichž běžela. Kdyby se jí podařilo dostat se dovnitř a najít způsob, jak je zajistit, získala by trochu víc času.

Ale taky by se mohla dostat do další pasti.

„Sarah!"

Znovu se ozval rachotivý zvuk Reedovy pistole. Někde před ní explodovalo okenní sklo.

Uprostřed chodby za Caroline se prudce otevřely jedny dveře.

„Reede!" zařval Adam. „Zůstaňte stát, nebo jste mrtvý muž!"

„Hardesty!" Reed se zastavil, rychle se otočil, zvedl pistoli a namířil na Adama, který stál jen pár kroků od něho.

„Ne!" zaječela Caroline. Na tu vzdálenost Reed nemohl minout cíl.

Zahlédla bleskurychlý pohyb Adamovy paže a let nějakého předmětu.

Ve světle lucerny se na vteřinu zaleskla ocel.

Reed sebou divoce škubl. Pistole v jeho ruce ještě jednou vystřelila, ale náboj musel minout cíl, protože Adam nezavrávoral.

Reed se zhroutil a zůstal nehybně ležet obličejem k podlaze.

Adam odkopl pistoli a pohlédl na Caroline.

„Nejsi zraněná?“ zeptal se hlasem, který jako by vycházel z těch nejspodnějších hlubin pekla.

„Ne.“ Stále svírala svatební šaty a zvolna se vracela zpátky chodbou. „Ne, jsem v pořádku, Adame. Ani se mě nedotkl.“

Vztáhl k ní ruku. Rozběhla se k němu v oblaku toho přízračného bílého saténu. Pevně ji k sobě přitiskl.

Dlouho ji nepouštěl z náručí; po chvíli ji konečně uvolnil, aby se sklonil k Reedovi.

Caroline byla přesvědčená, že Reed je mrtvý. Ale zasténal, když ho Adam otočil obličejem vzhůru. Teprve teď Caroline spatřila ostří nože vraženého do Reedovy hrudi.

Reed otevřel oči a zvedl je ke Caroline. „Sarah! Celá ta léta jsi mě pronásledovala. Teď se konečně s tebou spojím na druhém břehu.“ Zavřel oči a už je znovu neotevřel.

40

Následující den odpoledne seděli společně v knihovně na Laxton Square. Adam nalil brandy Wilsonovi, Richardovi, Elsworthovi a sobě. Caroline, Julia, Emma a Milly se spokojily s čajem.

Když odkládal karafu, kradmo studoval Carolinin obličej. Měla kruhy pod očima a ty trýznivé události poslední noci se vryly do jejího obličeje, přesto si všiml, že její silný, nezdolný duch dosud hořel jasným plamenem. Úspěšně se zotavovala.

Sám u sebe si nebyl tak jistý úspěchem. Obával se, že v důsledku těch několika posledních okamžiků na chodbě Wintersett House ho v příštích letech budou pronásledovat noční můry.

Kdyby se jen o pár minut opozdil, nebo kdyby se nakonec nevyškrabal do těch schodů pro služebnictvo… Nemysli na to. Zblázníš se. Po doušku silné brandy se posadil za svůj stůl. „To, že Tollerová a Delmontová se nějak zapletly jak s Reedem, tak s Elsworthem, zkomplikovalo situaci," začal. „Zdá se, že tady Elsworth navázal obchodní vztahy s více médii, včetně Tollerové a Delmontové."

„Ale všechno bylo dojednáváno jen na bázi obchodu," ozval se Elsworth, který si lokl brandy a postavil sklenku. „Dodržoval jsem zásadu: nikdy nezačínat milostný vztah s obchodními partnery. Podle mých zkušeností něco takového pokaždé vede k finančnímu krachu."

Caroline si ho změřila pohledem. „Věděl jste, že pan Reed měl intimní vztah jak s Delmontovou, tak s Tollerovou?"

„Měl jsem určité podezření,“ připustil Elsworth. „Připadalo mi, že Reed jedná až moc velkoryse, když Tollerové dovoluje propagovat její dost amatérské služby a nechává ji předvádět ty absurdní demonstrace s píšící destičkou přímo na ústředí Společnosti. Ale současně se mi zdálo, že tohle ujednání rapidně spěje ke konci. Reed totiž věnoval čím dál víc pozornosti Delmontové.“

„Přišel někdy za vámi s žádostí o seanci v naději, že mu vyvoláte jeho zemřelou manželku?“ zajímala se Julia.

„Ne.“ Elsworth si pohrával se sklenkou. „Hned na počátku jsem dal jasně najevo, že nedokážu kontaktovat mrtvé, a nikdy jsem to netvrdil. Má síla spočívá v něčem úplně jiném.“

Richard si ho změřil skeptickým pohledem. „Jen ze zvědavosti, kolik dalších londýnských médií používáte k plnění svých investičních plánů?“

Elsworth se snažil vyloudit na obličeji něco mezi nevinným a uraženým výrazem. „Nemůžete očekávat, že vám odhalím nějaké profesní tajemství, pane.“

„Elsworth ovšem souhlasil, že odškodní ty klienty Delmontové a Tollerové, kteří mu dali peníze na investice,“ prohlásil Adam s pohledem upřeným na Elswortha. „Není to tak, pane?“

„Jistě,“ povzdechl si Elsworth.

Wilson zabubnoval prsty na koženou područku své židle. „Jestliže Delmontová ani Tollerová nebyla vyhovující média, proč je Reed upřednostňoval?“

Elsworth pohrdavě nakrčil svůj aristokratický nos. „Reed byl v těchhle věcech mimořádně tupý. Ten hlupák nepoznal podvod, ani když se s ním přímo setkal. Koneckonců, jestli si vzpomínáte, oženil se s médiem. Možná to udělal kvůli jejímu majetku, nicméně upřímně

věřil, že ta žena je skutečně obdařená zvláštními schopnostmi.“

Adam potěžkal objemný svazek ležící před ním na stole. „Tohle je Reedův soukromý deník. Našel jsem ho dnes ráno v jeho pracovně, když jsem se tam sešel s policií. Jak se zdá, Reed se téměř nezajímal o mužská média. Zřejmě usoudil, že žena bude spíše schopná navázat kontakt s duchem jeho mrtvé manželky.“

Elsworth pokrčil rameny. „Většina lidí v oblasti parapsychologických výzkumů je přesvědčená, že ženy jsou, všeobecně vzato, vhodnější ke komunikaci s oním světem.“

Adam obrátil pár stránek a všímal si jmen a dat. „Durward Reed si v posledních letech zřejmě propracoval systém vyhledávání spousty přitažlivých ženských médií. Nijak se netajil tím, že s každou z těch žen navázal intimní vztah v pevné víře, že takové spojení zvýší síly média.“

Caroline se otřásla. „V některých oblastech je to všeobecný předpoklad.“

Adam nalistoval další stránku. „Po patřičné době svádění a pozorování zřejmě podrobil své oblíbené médium poslední zkoušce ve staré ložnici, kde spávala Sarah. Byl přesvědčený, že ho v té místnosti jeho mrtvá žena pronásleduje, že je tam přítomná. Jestliže dotyčné médium v posledním testu neuspělo, poohlédl se po jiné kandidátce.“

„Zavraždil Sarah v té ložnici při jejich svatební noci,“ zašeptala Caroline.

Adam přikývl. „Podle toho deníku oblékl její mrtvé tělo a odnesl je do parku, kde se druhý den našlo. Nikdo ze služebnictva příští ráno neohlásil její zmizení, protože

si všichni mysleli, že na ni jako na každou nevěstu silně zapůsobily traumatické zážitky svatební noci, a proto si přispala, aby se trochu vzpamatovala. Později se předpokládalo, že se nepozorovaně vytratila z domu na krátkou procházku.“

Julia nepatrně naklonila hlavu ke straně. „Reed rozhodně nepatřil mezi krasavce nebo muže se šarmem. Nechápu, jak mohly Tollerová s Delmontovou a i ta ostatní média, která zaměstnával, tolik dychtit po jeho milostných nabídkách.“

„Všem médiím, co se dala dohromady s Durwardem Reedem, plynuly z toho svazku nepopiratelné výhody,“ prohlásil naprosto věcně Elsworth. „Každé, které se těšilo jeho přízni, využívalo výhod sponzorství Společnosti, což zvyšovalo jejich reputaci a z ní plynoucí příjem.“

„Ano, samozřejmě,“ zamumlala Milly. „Ta motivace je pochopitelná.“

„Jedná se o velice konkurenční byznys,“ připustil Elsworth. „Zvláště na tom dolním konci.“

„Ale Irene Tollerová se dopustila fatální chyby, když se do Reeda zamilovala,“ ozvala se tiše Caroline. „Jakmile zjistila, že se Reed chystá ji opustit a přesunout se k Elizabeth Delmontové, nesmírně se rozčilila a začala zuřit.“

„Ta situace ji musela bolestně zasáhnout, protože Delmontovou už dlouho považovala za profesní soupeřku,“ poznamenala Emma. „Tollerová si připadala jako odvržená žena.“

„Znala dobře Wintersett House, zvlášť ložnici Sarah Reedové, protože právě tam prováděla svou vlastní poslední zkušební seanci pro Reeda,“ pokračoval Adam. „Určitě musela jednoho dne vyběhnout nahoru, aniž o

tom Reed věděl, a ukrást ze skříně tu brož a svatební závoj.“

Caroline přitakala. „Obojí vzala té noci, kdy zavraždila Elizabeth Delmontovou, a nechala to ležet na místě činu. Očividně měly ty věci pro ni význam, jelikož patřily mrtvé ženě, jíž byl Reed posedlý.“

„A co ty kapesní hodinky nalezené vedle mrtvého těla Delmontové?“ vložila se do toho Julia. „Ty, o nichž se psalo v novinách?“

„Patřily Elizabeth Delmontové,“ vysvětlil Adam. „Daroval jí je Reed. Irene Tollerová se o tom musela dozvědět a ve své zuřivosti je úmyslně roztříštila. Já jsem se té noci po odchodu vraha dostal do domu Delmontové jako první. Když jsem ji našel, závoj, brož a hodinky tam dosud byly.“

„Reed tam přišel jako druhý,“ ozval se Wilson. „Nepochybně ho vyděsil pohled na brož a závoj jeho mrtvé ženy, ležící na místě činu. Určitě hned uhodl, kdo to ukradl a kdo zavraždil Delmontovou. Sebral brož a závoj, ale hodinky tam nechal. Nic pro něj neznamenaly.“

„Já se tam ocitl poslední,“ pokračoval Elsworth. „Zastavil jsem se u ní po návratu z dlouhého večera ve městě. Už téměř svítalo.“

Milly na něj upřela zvědavý pohled. „Proč jste si proboha zvolil k návštěvě tak pozdní hodinu?“

„Dospěl jsem k názoru, že Delmontová, která znala některé mé triky, možná připravuje vlastní finanční projekt bez mé asistence. Chtěl jsem jí poradit, aby si takový krok důkladně promyslela. Měl jsem v úmyslu jí pohrozit, že ji odhalím, jestli se pokusí rozjet nějaký

obchod beze mě. Když jsem tam přijel, dveře byly otevřené. Vešel jsem dovnitř a našel to tělo.“

„A Maudin deník,“ dodal Adam.

Elsworth mávl rukou v gestu naznačujícím: A co jste čekal? „Nerad nechávám nějakou příležitost plavat. Ale jak už jsem vám řekl, po jeho přečtení jsem usoudil, že tohle není projekt podle mého gusta. Příliš neuvážený.“

„Ale tehdy na to bylo příliš pozdě, ne?“ zašvitořila Milly. „Věděl jste, že Adam už je vám v patách.“

Elsworth protáhl obličej. „Když jsem ho uviděl společně s paní Fordyceovou po skončení seance u Irene Tollerové, uvědomil jsem si svou nezáviděníhodnou situaci. Vynaložil jsem veškeré úsilí na to, abych odvedl pozornost jiným směrem a zkalil vody tím, že policii nabídnu svou pomoc konzultací na téma parapsychologických jevů. Byl jsem si jistý, že noviny z toho udělají senzaci. Když jsem vás ten den spatřil mezi publikem, paní Fordyceová, pokusil jsem se vás varovat před hrozícím nebezpečím. Myslel jsem, že by to mohlo odvést vaši i Hardestyho pozornost. Když to nevyšlo, rozhodl jsem se pro tvrdší postup.“

„Zaplatil jste dvěma darebákům, aby Adama přepadli,“ obvinila ho Caroline.

„Co na to mám říct, madam? Byl jsem zoufalý.“

„Reed byl ještě zoufalejší,“ prohlásil Adam. „Podle tohohle deníku si dělal velké naděje, že se Elizabeth Delmontová projeví jako médium, které se dokáže spojit s duchem jeho mrtvé manželky. Ale než s ní stačil provést poslední zkušební seanci v ložnici zemřelé Sarah, Tollerová ji zavraždila. Pak mu poslala vzkaz s výzvou, aby za ní přišel. Vytušil, že ho chce vydírat výhrůžkou,

že předá tisku všechno, co ví o jeho seancích v manželčině ložnici.“

„A tak ji zabil,“ uzavřela Julia. „A chtěl, aby místo činu vypadalo přesně tak, jak bylo popsáno v novinách. Věděl, že se tisk upne právě na ty podrobnosti.“

Adam přikývl. „Po smrti Elizabeth Delmontové si Reed začal myslet, že Carolinin nedávný kontakt s Wintersett House nebyla pouhá náhoda. Uvěřil, že ji k němu přivedly paranormální síly, aby mohl využít jejích schopností k navázání spojení se Sarah. Včera vlákal Caroline do své pasti.“

Emma svraštila čelo. „Tomu nerozumím. Opravdu čekal, že Caroline unese a využije ji k nějaké děsivé seanci? Musel si přece uvědomit, že ji budete hledat, Adame.“

„Počítal s tím, že až s Caroline skončí, zabije ji podobným způsobem, jakým byly provedeny ty dvě předchozí vraždy,“ ozval se Wilson vztekle. „Měl v plánu nechat její mrtvé tělo a další rozbité kapesní hodinky v jejím vlastním domě s dalšími důkazy ukazujícími na Adama.“

Julia se otřásla. „Tisk by se určitě chytil příběhu o známé autorce napínavých románů, kterou zavraždil její milenec.“

Milly byla v šoku. „Opravdu to měl všechno takhle vymyšlené?“

Elsworth potřásl hlavou. „Je nepochopitelné, jak někteří lidé odhodí veškerou logiku a zdravý rozum v touze uvěřit v možnost komunikace se záhrobím. Věřte mi, když vám říkám, že Reed byl jedním z nejnaivnějších a nejdůvěřivějších lidí, jaké jsem kdy poznal.“

Caroline se mu podívala do očí. „To vy jste Adamovi a mně poslal vzkazy, že se máme dostavit do domu Tollerové to ráno po jejím zavraždění?“

„Ne.“ Elsworth zvedl obě ruce dlaněmi vzhůru. „Tohle obvinění odmítám a prohlašuju, že se necítím vinen.“

„Poslal je Reed.“ Adam sklapl deník. „Poslal taky anonymní vzkaz policii a několika novinářům. Přál si vyvolat skandál.“

„Nepochybně doufal, že tě zatknou,“ ozval se Wilson. „Přinejmenším by na tebe padl těžký mrak podezření a vyvolalo by to pořádný skandál. Jeho hlavním cílem bylo vrazit klín mezi tebe a Caroline. Předpokládal, že až se Caroline dozví, že tě nějak spojují s tou vraždou, vyděsí se. Myslel si, že se k tobě otočí zády, aby zachránila vlastní dobrou pověst.“

Adam s úsměvem pohlédl na Caroline. „Reed nebyl dobrý psycholog. Nedokázal odhadnout, že bys mě svým alibi podpořila, i kdyby to znamenalo, že se tím zapleteš do obrovského skandálu.“

V očích jí zajiskřil smích – poprvé od té hrůzy ve Wintersett House. „Očividně neměl sebemenší ponětí o tvorbě autorů napínavých románů. Nám přece jdou podobná vzrušení a skandály náramně k duhu.“

41

O měsíc později…

„No ne!“ Wilsonův burácivý výkřik se odrazil od stěn ranního salonku. Plácl o stůl výtiskem *Létajícího reportéra*. „Tohle je skutečně velice překvapující zvrat událostí.“

Adam si nabral z misky džem. „Není na to hulákání moc brzy? Je teprve ráno. Co vás tak vyděsilo? Špatné finanční zprávy?“

„Čert vem finanční zprávy! Jedná se o něco mnohem otřesnějšího.“ Wilson píchl ukazováčkem do jednoho místa v novinách. „Tohle je poslední kapitola *Záhadného džentlmena*. Nebudeš tomu věřit, ale z Edmunda Drakea se vyklubal hrdina!“

Adam pocítil, jako by se mu v nitru rozlil nehybný klid a vzplála naděje. Odložil nůž, jímž si chtěl namazat krajíc chleba džemem.

„Myslel jsem, že Drake je přímo prototyp zlosyna,“ poznamenal opatrně.

„Já taky, a troufám si říct, že si to myslí i všichni ostatní, co sledují děj toho románu.“ Wilson sáhl po šálku s kávou. „A teď bác ho! Právě jsem dočetl poslední kapitolu, v níž Drake zachrání slečnu Lydii a odhalí toho samolibého Jonathana St. Clairea.“

„Toho, kterého každý považoval za hrdinu?“

„Ano. Nikdy jsem ho neměl rád. Až příliš dobře vychovaný a nesnesitelně zdvořilý. Fakt hrozně otravný chlap. Měl jsem si uvědomit, že mu Caroline nikdy nedovolí oženit se s Lydií. Drake byl skrz naskrz ten správný mužský.“

„Edmund Drake se ožení se slečnou Lydií?“

„Ano, skutečně,“ zavrčel spokojeně Wilson. „Všechno je to úžasně vzrušující. Nemůžu se dočkat, až uslyším, co tomu řekne Julia. Jsem si jistý, že dneska ráno jsou čtenáři po celém Londýně nesmírně překvapení. Ta chytrá paní Fordyceová nás znovu uvedla v úžas tím nečekaným a překvapivým závěrem. Řeknu ti, je to skvostná žena!“

Adam prudkým pohybem smetl ubrousek z klína a odhodil ho na stůl. „Teď mě omluvte, pane.“ Vyskočil a hnal se ke dveřím.

„Co je? Kam sakra letíš, Adame? Ještě jsi nedojedl snídani.“

„Omlouvám se, ale musím okamžitě odejít. Jde o něco životně důležitého, co už ani chvíli nepočká.“

Wilson mžouravě zamrkal, ale pak mu to došlo. Výraz údivu na jeho obličeji nahradil spokojený úsměv.

Znovu zvedl noviny. „Pozdravuj ode mě Caroline.“

Byla ve své pracovně, kam oknem dopadalo příjemné teplé sluneční světlo, a právě si zapisovala pár poznámek pro svůj další příběh, když do místnosti vešel Adam. Zvedla oči, plná očekávání. Pak si pozorněji všimla jeho výrazu. Při pohledu na ten doutnající žár v jeho očích zatajila dech.

„Adame? Stalo se něco? Nemáš horečku?“ Zamířil k ní dlouhými, rozhodnými kroky. „Udělala jsi z Edmunda Drakea hrdinu svého příběhu,“ vybafl.

„Jistě. A co má být?“

Zastavil se před jejím stolem, mohutnýma rukama se opřel o jeho desku a naklonil se k ní. „Proč jsi to udělala?“

„Považovala jsem to za dost vzrušující obrat,“ odpověděla opatrně. „Přiznám se, že mě překvapuje tvůj zájem a fakt, že víš, jak *Záhadný džentlmen* skončil. Myslela jsem, že jsi ho přestal číst hned po té jedné kapitole.“

„Wilson mě informoval o té poslední překvapivé události.“

„Aha. A smím se zeptat, proč tě právě tohle tak zajímá, když je mi jasné, že podobný druh románů stejně nečteš?“

Napřímil se a obešel stůl, dřív než si stačila uvědomit, co má v úmyslu. Sklonil se k ní, uchopil ji za ramena, zvedl ze židle a postavil.

„Protože mi to dává naději, že bys mě mohla milovat stejně jako já miluju tebe,“ vydechl.

Projela jí jásavá radost. „Ty mě miluješ?“

„Od první chvíle, kdy jsem tě uviděl, právě v tomhle pokoji.“

„Och Adame. I já tě miluju z celého srdce.“ Bouřlivě mu ovinula paže kolem krku.

„Pověz mi, zbavíš mě mého utrpení a vezmeš si mě?“

„Ano, jistě. Váhala jsem jen z obavy, že tě k té nabídce dohnal tvůj smysl pro dodržování vlastních pravidel. Velmi dobře vím, že při své ušlechtilé povaze si kladeš velké nároky na plnění povinností.“

„Caroline,“ začal rozhodným hlasem. „Miluju tě víc, než dokážu vyjádřit slovy, a budu tě milovat do konce svého života, a i potom. Vědomí, že mám tvou lásku, ze mě dělá toho nejšťastnějšího muže pod sluncem. Ale

musím tě upozornit, že v mé touze po tobě není nic šlechetného. Zoufale tě chci, a jsem schopen lhát, podvádět, krást či ještě něco horšího, jen abych tě dostal.“

Zasmála se. „Oč jde, vážený? Znervózňuje tě snad vědomí, že jsi stvořen z hrdinského materiálu?“

„Hrdinové jsou v románech.“ Hranou palce jí něžně přejel po dolním rtu. „Jsem prostě jen muž. A záleží mi pouze na tom, že mě miluješ, jak žena miluje muže.“

„Po zbytek svého života i potom,“ přísahala.

Políbil ji tam v tom zlatavém slunečním světle a tiskl k sobě tak pevně, že na všechno ostatní zapomněla.

Teprve zvuk známých hlasů ji vrátil zpátky do reality.

„Přeji dobrý den, pane Hardesty,“ ozvala se Emma ode dveří. „Není na tyhle věci příliš časně, co říkáte?“

Adam zvedl hlavu. „Dobrý den i vám, madam. A odpověď na vaši otázku zní: ne, na tyhle věci není nikdy časně. Navíc, chci se s Caroline oženit a pak hodlám každý den začínat podobně jako dnešní ráno.“

„Jak romantické!“ Milly vběhla do pokoje s podnosem, který postavila na stůl. Zvedla čajovou konvici a vyčkávavě jednoho po druhém přeběhla pohledem. „Dá si někdo čaj?“

„Myslím, že nikdo nepohrdne,“ usmála se Caroline, stále v zajetí Adamových paží. „Adam se mě právě pokouší přesvědčit, že není hrdinský typ.“

„Nesmysl.“ Milly se posadila a nalila čaj do čtyř šálků. „Je hrdina každým coulem.“

„Mám úplně stejný názor,“ potvrdila Emma, která si právě přisunula židli.

Adam nasadil hluboce bolestný výraz. „Co takhle změnit téma? Byl bych vám nesmírně vděčný.“

„Jak si přeješ,“ souhlasila Caroline. „Vlastně je tu jeden námět, který mě mimořádně zajímá. Právě před chvílí jsem si dělala pár poznámek pro první kapitolu svého nového románu.“

„Toho, pro který použiješ něco z těch parapsychologických výzkumů?“ vyhrkla Emma.

„Ano.“ Caroline se vyvinula z Adamova náručí a přistoupila ke svému psacímu stolu. „Inspirací pro něj bude znovu Adam.“

Zaúpěl. „Prosím, má drahá –“

„Uklidni se. Tentokrát v něm nepůjde o tvůj hrdinský charakter.“

„A o co tedy?“ zeptal se stísněně. „O mé finanční schopnosti?“

Posadila se, vzala do ruky pero a jeho špičkou lehce ťukala do pijáku. „Ne. Myslela jsem na tvé parapsychologické nadání.“

Vyletěl. „Moje *co*?“

„Je očividné.“

„Očividné pro koho? O čem to mluvíš?“

„Jen beru v úvahu fakta, pane.“ Konejšivě se usmála, spokojená se svým logickým úsudkem. „V určitých kritických bodech téhle záležitosti jsi jednal podle vlastní intuice způsobem, který se dal přičítat parapsychologickým schopnostem.“

„Ze všech těch nesmyslných –“

Emma vztyčila prst. „Caroline určitě ví, co říká, pane Hardesty.“

„Rozhodně,“ přikývla mudrlantsky Milly.

„Ukaž mi jediný příklad mých paranormálních schopností,“ zavrčel.

„Třeba to, jak jsi hned na začátku vytušil, že mám s tou věcí něco společného," prohlásila Caroline. „Kdybys byl k tomu závěru nedošel a nestavil se u mě to ráno po vraždě Elizabeth Delmontové, není pochyb, co by se mi stalo. Jak teď víme, Reed už si mě začal vyhlížet jako možnou následovnici Delmontové."

„Zadrž, měl jsem naprosto logický důvod sem ten den přijít," přerušil ji Adam. „Tvé jméno stálo na seznamu účastníků seancí Elizabeth Delmontové."

„A pak je tu ten večer, který jsme spolu strávili v tom pokoji na Stone Street," pokračovala. „Kdyby sis tehdy nezvolil tu noc, abys mě svedl –"

„Zatraceně, Caroline!"

Vrhl na Emmu a Milly zděšený pohled. Obě se na něj mile usmály. Na jeho vysokých lícních kostech vzplál horký ruměnec.

„Našlo by se ještě pár dalších věcí, které bych mohla uvést jako vynikající příklady tvých schopností, ale jedna z nich převládá – a sice to, co jsi řekl, když jsi sem přišel po oné srážce s těmi darebáky, které na tebe poslal Elsworth."

Svraštil čelo. „Nevzpomínám si, že bych té noci řekl něco z oblasti parapsychologie."

„Přečetl sis pár řádek z toho, co jsem právě napsala," řekla tiše. „Jednalo se o scénu, v níž se Edmund Drake chystal znásilnit slečnu Lydii. Řekla jsem ti, že Drake ve své nezkrotné zuřivosti úplně ztratil vládu nad svými vášněmi. A tys mi na to odpověděl, že pouze surovec nebo šílenec by se po útoku na ženu mohl vymluvit na něco takového."

„No a co?"

„Vžila jsem se do té scény, a když jsi odešel, hned jsem tu část přepsala. Celé jsem to nemohla změnit, jelikož předchozí část už měl pan Spraggett.“ Pro větší efekt se na okamžik odmlčela. „A tak jsem musela vyrukovat s jiným důvodem Drakeova chování.“

Adam na ní utkvěl nechápavým pohledem.

„Ten jed!“ vykřikla Emma.

„Ano, samozřejmě,“ přitakala horlivě Milly. „Taky mě to mohlo napadnout!“

„Co napadnout?“ stále nechápal Adam.

Zasmála se. „Díky vašim redakčním připomínkám, pane Hardesty, vymyslela Caroline jiné vysvětlení pro Drakeovy nerytířské činy. A přišla na otrávené koláče.“

„Může mi někdo ksakru vysvětlit, co má tohle všechno znamenat?“ zeptal se teď už úplně zmatený.

„Když jsem se tehdy napila toho čaje, co mi Reed připravil, hned jsem vytušila, že něco není v pořádku,“ vysvětlila mu klidně Caroline. „Díky té scéně mi došlo, že mě Reed otrávil. Lokla jsem si čaje jen dvakrát, ovšem stačilo to, abych se nějakou dobu cítila moc špatně, ale aspoň jsem té droze úplně nepropadla. Jakmile se naskytla příležitost, dokázala jsem utíkat opravdu o život.“

„A tím umožnila Reeda zabít, pane Hardesty,“ uzavřela Emma. „Kdo ví, jak to všechno mohlo skončit, kdyby se mu podařilo vzít Caroline jako rukojmí?“

Složil paže na prsou. „A díky téhle malé shodě náhod jsi usoudila, že bych mohl mít nějaké nadpřirozené schopnosti?“

„Výzkum paranormálních jevů je dosud ve svém nejranějším stadiu,“ připomněla mu naprosto vážně

Caroline. „Víme toho zatím tak málo. Kdo může říct, co se v téhle oblasti ještě objeví?“

„Takhle nelogickou a naprosto fantastickou argumentaci jsem v životě neslyšel,“ prohlásil se svým lenivým, vzácným a překvapivým úsměvem. „Ale vzhledem k tomu, že mám v úmyslu se oženit s autorkou tak napínavých románů, asi bych si měl na něco takového pomalu zvykat.“

Pocítila to známé vzrušivé mrazení po těle, pronikající jí do všech smyslů.

„Ano, jistě,“ usmála se. „Ale nemusíš se bát, mé romány budou mít vždycky šťastné konce.“

Epilog

Významná spisovatelka se vdává za pana Hardestyho

Gilbert Otford

dopisovatel listu Létající reportér

Známá spisovatelka Caroline Fordyceová a pan Adam Hardesty byli nedávno oddáni při exkluzivním svatebním obřadu, jehož se zúčastnila řada význačných členů Společnosti.

Věrní čtenáři si vzpomenou, že novomanželé se těsně předtím zapletli do velkého skandálu spojeného s několika surovými vraždami, jež někteří připisovali nadpřirozeným silám. Jeden čas to dokonce vypadalo, že ony temné mraky skandálu a vražd navždy pohřbí perspektivu budoucího štěstí těch dvou.

Náš list však s potěšením oznamuje, že ve svatební den jasně zářilo slunce, jako by chtělo podtrhnout skutečnost, že všechny zlověstné hrozby minulosti už pominuly a byly úspěšně překonány.

Všichni, kdo se zúčastnili obřadu, se shodli na tom, že štěstím zářící nevěstu a hrdého, distingovaného ženicha obklopovala neomylná aura upřímné lásky. Bylo jasné, že tuhle dvojici čeká celoživotní manželská blaženost.

„Fantastické! Mluví o tvých překvapivých případech.“

Adam odhodil výtisk *Létajícího reportéra* na noční stolek, vyhoupl se na obrovskou postel a sevřel

rozesmátou Caroline ve svém náručí. „Aspoň jednou ty noviny napsaly pravdu.“

Hrdinkou nové knihy Amandy Quick je Caroline Connorová, sedmadvacetiletá svobodná autorka napínavých románů, které jí na pokračování vycházejí v listu Létající reportér. Její příběhy mají v sobě vždycky něco záhadného, protože autorka se zajímá o parapsychologii, kterou dokonce studuje ve Společnosti pro výzkum parapsychologických jevů. Má za sebou nezaviněný osobní skandál, který ji donutil změnit svou totožnost, stát se ovdovělou paní Fordyceovou a odstěhovat se do jiného města.

Po nečekaném setkání s Adamem Hardestym se dostává do víru nebezpečných událostí týkajících se vražd dvou známých médií. Hardesty se dokonce domnívá, že se Caroline do nich nějak zapletla, protože našel seznam účastníků seancí, které vedla právě ta dvě zavražděná média.

Rozjede se kolotoč napínavých, překvapivých událostí, jejichž vyšetřování se ujímá Adam, bývalý kluk z ulice, kdysi se živící prodejem informací lidem z vyšších, zejména finančních kruhů, nyní chráněnec a dědic šlechetného dobrodince Wilsona. Caroline, která ho zpočátku odmítá, se posléze s ním zapojí do hledání pravdy o obou vraždách i o dalších lidech kolem nich, kteří se většinou rekrutují z oblasti vědeckých zkoumání paranormálních jevů. Docházejí k překvapivým závěrům a nakonec se sblíží natolik, že se vezmou.